

özgür gelecek

16 - 31 OCAK1995 SAYI: 43 FİYATI: 20.000 TL (KDV DAHİL)

HALKA VE DEVRİMCİLERE ŞİDDET SİYASAL
AYMAZLIKTIR
SAYFA 4
SADRETTİN AYDINLIK SERBEST BIRAKILSIN
SAYFA 10
EKSİK MALZEME İŞÇİNİN YAŞAMINA MAL
OLDU
SAYFA 9
HALKALI ÇÖPLÜĞÜ HALKA KALDI
SAYFA 10
GÜNER ÜMİT'İN KIZILBAŞ GAFI
SAYFA 11
SENDİKAL MÜCADELE VE BİRLİK SORUNU
SAYFA 14
ANKARA BİRLİK TİYATROSU KAPATILDI
SAYFA 22
PESO KAFKA ÜSTÜ ÇAKILDI
SAYFA 23

İsmail Bahçeci kaybedilmek isteniyor

■ Yaklaşık 20 gün önce polis tarafından gözaltına alınan İsmail Bahçeci için, bir grup İYÖ-DER'li öğrenci DYP Fatih ilçe binasını işgal etti.

Sayfa 22

Pendik Belediyesi'nde işçi direnişi

■ Pendik Belediyesi'nde Refahlı başkan Erol Kaya 6 işçiyi atınca, 400'e yakın memur ve işçi iki günlük iş bırakma eylemi yaptı.

Sayfa 11

Onat Kutlar sloganlarla uğurlandı

Sayfa 22

Aziz Nesin: "Yaşlı olmasam dağa çıkardım"

Sayfa 7

Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!

■ Bilindiği gibi, MGK'nın son toplantısında, devlet çıkarlarına aykırı yayın yapan yayın organlarının susturulması yönünde kararlar alınmıştı.

■ Bu kararlar doğrultusunda hareket eden polisler, Adana'da, Ankara'da vd. birçok yerde devrimci-sosyalist basının temsilcilerini basıyor, bürolarını dağıtıp arşivlere ve malzemelere el koyuyor. Çalışanlarını gözaltına alıp işkencelerden geçirerek tutukluyor.

■ İstanbul Devrimci-Sosyalist Basın Platformu ve diğer devrimci-demokratik basın egemenlerin bu saldırılarını boşa çıkartmak için dayanışma içerisine girdiler.

Sayfa 6

DERİ İŞÇİLERİ:

"Moralimiz enflasyonun üzerinde"

■ Tuzla Deri işçisi, bugün yine direnişte. Direnişçiler, direniş çadırlarını kurmuşlar kadınli, erkekli nöbetleşe, patronun yasadışı işçi çalıştırmalarını denetliyor.

■ İşçilerle söyleşiyor, türküler söylüyoruz. Bir yaşlı işçi, moralini sormamız üzerine "Moralimiz enflasyonun üzerinde" diyerek herkesi kahkahalara boğuyor. Sayfa 8

www.partizanarsiv.net

TKP(ML) KÖK: "Provokasyonları boşa çıkart!"

■ "Dün dağda gerillayı silahsızlandıran mantık, bugün sana, devrimci arkadaşlarına 'şiddet' uygulamanı öğütlüyor. Buna karşı çık!"

Sayfa 5

"Cephaneliğe el mi konuldu...?"

■ "Parti ve tabii AL. yş. da bizim olmayan, başka bir örgütün, darbecilerin olan hiçbir şeyini almış değildir... Dolayısıyla partimize, yoldaşlarımıza saldırma bahanesi aramaya, karşı-devrimci nitelikli tehditler savurmaya hakkı yoktur."

Sayfa 4

Okurdan mesajlar

Değerli dostlar

Yeni yılımızı kutlamak amacıyla göndermiş olduğunuz mesajlardan dolayı, göstermiş olduğunuz içtenlik ve samimiyete teşekkür ediyor, şahsınızda tüm dünya halklarının faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı yürüttükleri mücadelelerde başarılar diliyoruz. Yerimizin darlığından dolayı gönderilen mesajları yayınlamayız, sadece isimlerini belirtmekle yetiniyoruz. **Şubat Kitapevi**, **Alınları Gazetesi**, **Komal Yayınları Genel Yayın Yönetmeni-Recep Maraşlı**, **Kaynak Yayınları-İsmet Öğütücü**, **İlhan Kırıt**, **Ozgür Ulke**, **Umud Radyo**, **IHD Adıyaman Şubesi-A. Hamit Toprak**, **Halkın Demokrasi Partisi- Adıyaman İl Örgütü**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği-Bahçelievler Yenibosna Şubesi**, **Serdar-Gürsel Erdoğan-Kapalı Cezaevi-Kütahya**, **Temel Demirer**, **MLKP-K Kerim Tepeli-Bursa Cezaevi**, **TKEP/L Davası Tutsakları-Sağmalcılar Cezaevi**, **Bülent Durgaç-E Tipi Cezaevi Çankırı**, **MLKP-K Tutsakları-Sağmalcılar Cezaevi**, **Ümit Batal-Ozel Tip Cezaevi Bartın**, **PKK Savaş Esirleri-İskenderün Özel Tip Cezaevi**, **M. Ali Artuk-Ozel Tip Cezaevi Bartın**, **İbrahim Kasakulu-Ali Kılıncı-Kapalı Cezaevi**, **Fahri Işıksal**, **İlhan Kozan-E Tipi Cezaevi Malatya**, **Sakine-Talip Çakmak-E Tipi Cezaevi Çanakkale**, **Kawa Tutsakları adına Mehmet Mamas-Sağmalcılar Cezaevi**, **M. Hüseyin-Murat G. MLKP-K Davası Tutsağı Yusuf Demir-E Tipi Cezaevi Nevşehir**, **Feytullah Sunar-Ozel Tip Cezaevi Bursa**, **Fırat Demir-E Tipi Cezaevi Çanakkale**, **Alhas Doğan-Ozel Tip Cezaevi İskenderun**, **M. Emin Aran-E Tipi cezaevi Çanakkale**, **Murat Can-Ozel Tip Cezaevi G.Antep**, **MLKP- Tutsakları-Çankırı Cezaevi**, **Mehmet Akbaş-Kapalı Cezaevi Manisa**, **Zeynel Bayır-Ş. Koşuş Malatya**, **PKK Tutsakları-Çanakkale Cezaevi**, **MLKP-K Tutsağı Cemal Yazar-Kapalı Cezaevi Ankara**, **Doğan Hamsioğlu-Erhan Meydan-Ozel Tip cezaevi-Bursa**, **Aynan Toprak-Ahmet Kılavuz-E tipi Cezaevi Çanakkale**, **Serdar Erdoğan-Kırklareli Cezaevi Tutsakları adına**, **MLKP-K Dava Tutsakları Çanakkale**

Özgür Gelecek

Merhaba dostlar

Mücadele ve kazanımların günden güne, kan can pahasına, nakış nakış işlendiği... Sömürücü sınıfların hızla batağa, halkın ve o'nun güçlerinin her geçen gün zafere doğru yürüdüğü... Dağlardaki ateşlerin çok daha kızıştığı günlerin giderek yakınlaştığı şu süreçte; zafere doğru giden yolda daha fazla azim, daha fazla enerji ve sarsılmaz inançla mücadele dolu yıllar diliyoruz, bu inanç ve umutla tüm dostların yeni yılını kutluyoruz...

TKP(ML) DAVASI
Tutsakları adına
Eşref Avcı-KAYSERİ

Partizan Sesi'nin MLM bilimine(!) bir bakış!

1 6-30 Kasım 1994 tarihli 5. sayısından itibaren Partizan Sesi gazetesi "**Sorgu (İşkence) ve Komünist Tavrı Üzerine**" başlıklı bir yazı dizisi yayınlamaya başladı. MLM çizgisinde yayıncılık yapma ereğiyle yayın hayatına başlayan P.Sesi, MLM çizgisinde olmadığını bu yazı dizisiyle bir kere daha gösterdi. "...Sınıf savaşımı bitmeden işkence bitmez" diyen P.Sesi, ya egemen gerici sınıfların egemenliklerini devam ettirme araçlarından biri olarak kullandığı işkencenin Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmde de varolacağı kabul ediyor; ya da Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmde burjuvazi ve toprak ağalarına karşı uygulanan devrimci şiddeti işkence olarak görmektedir. İşkence, gerici hakim sınıfların, geniş halk yığınlarını denetim altına almak ve egemenliklerini devam ettirmek amacıyla kullandığı gerici şiddettir. Yani zulmün bir parçasıdır. Dolayısıyla da meşru değildir. Sömürü ve zulüm düzeni olmayan, DHD ve sosyalizmde işkencenin varolacağını söylemek gerici sınıflarla aynı boruyu öttürerek Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm öğretisini tahrif etmektedir. Alıttıdan çıkan ikinci sonucu ele alırsak; Sınıflı toplumlarda zor kullanım daima

varolacaktır. Sömürücü sınıflar halk muhalefeti denetim altına almak ve sonlarını biraz daha uzatmak amacıyla şiddete daima başvurmak zorundadır. Şiddet onun varlık koşuludur. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kullanageldiği bu şiddet, azınlık asalak sınıfların çıkarlarını korumayı hedeflediği için gerici ve meşru değildir.

Proleterya önderliğindeki diğer halk sınıfları da sömürü ve baskıdan kurtulmak için sömürücü sınıflara karşı şiddete başvurmaktadır. Geniş emekçi yığınlarının, sömürücü egemen sınıflara karşı uyguladığı bu şiddet sömürü düzenini hedeflediği ve sömürü ve zulüm düzeninden kurtulmanın biricik yolu bu olduğu için ileridir. Proleterya ve diğer halk sınıflarının burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı uyguladığı devrimci şiddet Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmde de devam edecektir. İktidardan alışıya edilmiş komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emperyalizmin de desteğiyle, proleter saflarda karışıklık çıkarma, sabotajlar düzenleme, yönetim organlarına sızarak yönetimi ele geçirmek vb. gibi yöntemlerle sömürü ve zulüm düzenini geri getirmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Proletaryanın, gerici sınıfların bu emellerini boşa çıkarıp, nihai amacımız olan komünizme ulaşmak amacıyla uyguladığı şiddet ileridir ve meşrudur. Çünkü, devrimi ilerletmek ve altıncağa ulaşmak için bu koşul zorunludur. Dolayısıyla, Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmde, proleterya, önderliğindeki tüm halk sınıflarının burjuvazi ve toprak ağalarına karşı uyguladığı devrimci şiddet işkence olarak görmek yine gerici sınıflarla aynı kulvarda yol almaktır ve öz itibarıyla DHD ve sosyalizmi tahrif etmektedir.

Partizan Sesi çalışanları, çokça övündüğünüz bir yanınız var(!) O da MLM biliminin en keskin savunucusu olmak(!) Bu konuda o kadar ileri gidiyorsunuz ki kendinizden başka MLM bilimi savunucusu olmadığını söylüyorsunuz. Ama söylem farklıdır, gerçekler farklıdır. MLM anlayışınızdan dolayı mı... "Sınıf savaşımı bitmeden işkence bitmez" diyorsunuz? Önder yş.in zamanında şafak revizyonizmine söylediği bir sözü var. Anlayışınıza uygun bir cevap olduğundan dolayı yazımı önder yş.'in bu sözleriyle noktalıyorum: "...Evet Demokratik Halk Devriminden sonra da şiddet ortadan kalkmayacaktır. Ama bu şiddetin niteliği tamamen değişti. Bu şiddet proleteryanın ve halk sınıflarının eski düzeni geri getirmek isteyen gerici sınıflara karşı kullandığı devrimci şiddettir. Bu şiddet tarihi açıdan meşru ve haklıdır. Bu 'zulüm' müdür? Gericilere sorarsanız öyledir, ama bize sorarsanız bu en tabii, en kaçınılmaz bir şeydir, haklı ve ilerici bir şeydir, asla zulüm değildir! Tersine, zulmü geri getirmek isteyenlere karşı halkın verdiği bir cezadır."

Alhas Doğan -İskenderun Cezaevi

Adana PSA Derneği kime hizmet ediyor?

G geçen yıl 24 Şubat'ta kendisine demokratik kitle örgütü diyerek Pir Sultan Abdal gibi ünlü bir halk ozanının adını alarak kuruldu. Demokrasi, laiklik İnsan Hakları şiarları ve Pir Sultan Abdal kültürünün tanıtımı gibi kavramlar dillerinden hiç düşmedi. Ama görüldüğü Adana şubesine göre Pir Sultan Abdal kültürü, yoz bir gençlik

potansiyeli yaratarak düzene hizmet etmektedir. Adana şubesine göre Pir Sultan Abdal kültürü en ufak bir baskı karşısında kafalarını kuma gömercesine düzene baş eğerek, sosyalist değerlere sosyalist basın protokolünü almamak aldığını da çöpe atarak saygısızlık yapmaktadır. Adana Şubesine göre Pir Sultan Abdal kültürü bir semah ekibi kurmak ve bu ekibe parayla semah döndürerek para kazanmak, parayla cem olayı düzenleme ve Cem olayını sanki Güner Umit'in Skeçine bir tepki olarak yaptıklarını yansıtarak kamuoyunu yanıltmaktır. Oysa Cem olayı Güner Umit'in skeçinden çok önce derneğin parasal ihtiyacını gidermek amacıyla düzenlenmiştir. Evet dostlar, bugün kendine DKO diyen bu kuruluş sizce ne kadar DKO olabilir. Yani bugün ülkede yaşanan kirli savaşta görmek ve buna karşı en ufak tepki göstermeyen, yakılan köyleri, katledilen insanları, bombalanan Özgür Ülke gazetesini, gözaltında kayıp edilerek katledilen insanları gören ve buna karşı en ufak bir tepki göstermeyen kafalar sizce kime hizmet ediyor? Dostlar Pir Sultan adını hak aramaktır. Her türlü baskıya isyan etmektedir. Baskılara karşı onurlu bir mücadele vermek demektir. Bugün Pir Sultan Abdal kültürünün nasıl katledildiğini görmek ve buna karşı sessiz kalmak sizce Pir Sultan Abdal kültürüne ihanet etmek değil midir? Dostlar, herkesi kanımız, canımız pahasına yarattığımız değerlere sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Adana'dan bir grup okuru

Değerli Özgür Gelecek çalışanları

Çıkardığınız gazetenin işçi sınıfının düşüncelerini yansıttığını sanıyorum, herkes biliyor. Bu anlamda size oldukça büyük görevler düşmektedir. Çünkü sınıfın sorunlarını dile getirmek ve sınıfın mücadelesini yükseltmek gibi bir göreviniz var. Ve siz de yayınızı buna göre ayarlamak, hazırlamak zorundasınız. Hele burjuvazinin elinde olan büyük imkanları kendi lehine kullanması sonucu size ihtiyaç daha da artmaktadır. Çünkü emekçi kesiminde doğruları ancak sosyalist dergilerde bulacağı ortadadır. Bunun için derginin daha çok alana gitmesi gerekiyor. Bu anlamda imkanlarınızı tam bilmemekle beraber birkaç noktada eksikliğinizi olduğu kanısındayım. Gazetenizin daha geniş alanlara ulaşması için çaba sarfetmeniz gerekiyor. Tanıştığınız kişileri doğal dağıtımci olarak gazetenin dağıtılması için eğitmelisiniz. Yeni yeni dağıtımci bulmanız gerekiyor. Çünkü gazete bayilerinde, yani devletin sunmuş olduğu "yasal" imkanla gazetenin ne kadar kitlelere gideceği malumunuzdur. Kitlelerin daha fazla yazı yazmasını teşvik etmelisiniz. Bu konuda zorlayıcı olmalısınız. Kitlelerin sorunlarının yazılıp yollanması ve gazetede yayınlanmasının daha yararlı olacağı kanısındayım. Günümüzde sosyalist basının önemi ortadır. Bu anlamda 15 gün yerine, haftalık çıkarmanız daha da iyi olur. Kolektif köşesini daha çoğaltabilirsiniz. İmkanlarınız var, bu anlamda kitleyle daha fazla bütünleşmeniz gerekiyor. Bunun için kitlenin içine inmede daha da zorlanmalısınız.

Fethi Özdemir

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:

Ahmet Şengül

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 516 23 23,

BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal/ İSTANBUL

ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27,

İZMİR:Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş işhanı No: 87 D. 318 Konak/ İZMİR

Telefaks: (0232) 441 93 09

ÇUKUROVA: Melekçirmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA

MALATYA: Tabaklıca Mah. Bahçelievler Çarşısı Yem. Sarıboğaz İşhanı Kat: No:04 Malatya

(0422) 322 08 04

Avrupa Merkezi Büro: Kassel Wilhelm Str. 264 37 165 Dölsberg-DEUTSCHLAND Tel:

0049203-4061032

Baskı: BASMAT A.Ş.

Faşizme karşı
savaştıkça özgürleşir,
özgürleştikçe
insanlaşır

www.pertizanarsiv.net

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi
Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yi
Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı:
3002500-7 İsviçre Frangı hesabı: 3002502-3
yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

ADI SOYADI:

ADRESİ:

ŞEHİR:

TELEFON:

TELEFON:

TELEFON:

TELEFON:

TELEFON:

TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

İMZA

Abdülhamit'in "burun" yasağından, SS Kararnamesi'ne; SS Kararnamesi'nden, MGK özel kararına

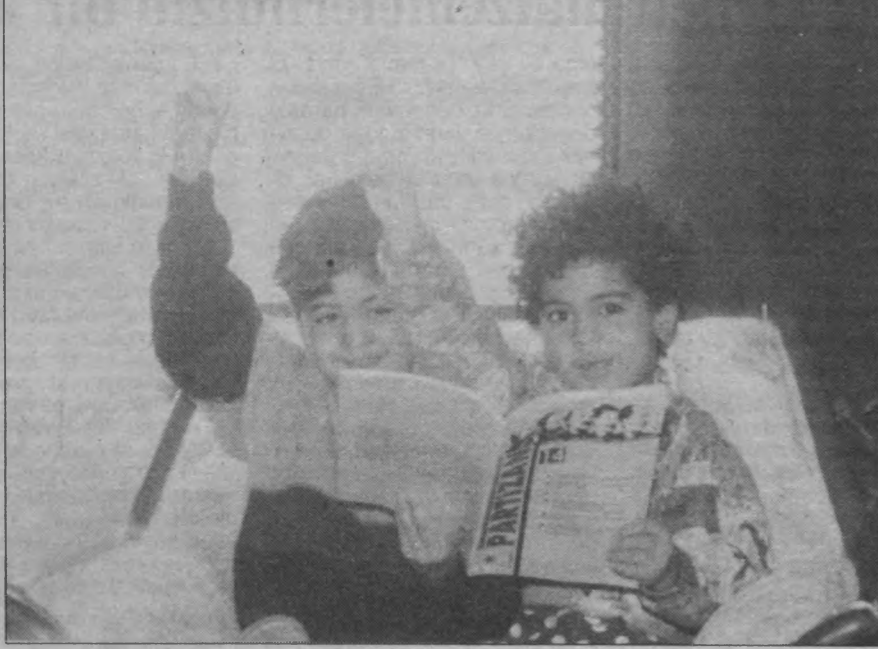
Bu ülke oldum olası yasaklar zinciriyle yaşamıştır. Abdülhamit'in burnunu korumak (!) için burun sözcüğüne koyduğu yasağa kadar uzanmaya gerek yok. Aynı anlayış bugüne kadar "tutarlılıkla" ve ısrarla sürdürülmüştür. Sözde, Osmanlının yıkıntıları üzerinde ve onun reddi olarak kurulduğu söylenen TC tam tersine hemen herşeyiyle Osmanlının bir devamı niteliğindedir. Devlet kültürü, anlayışı, uygulamaları, oyunları ve emperyalistlere yaklaşımı aynı niteliktedir. Ancak, gelişen çağ'ada ayak uydurmuş, makyajını sıkça tazelemiştir. "Yağmuru bol" bir memleket olması nedeniyle makyajı sık sık dökülse de egemen sınıflar şu ana kadar bir palyaço aldırmaazlığıyla boyayı yenilemesini de becermiştir.

Şimdi burun sözcüğü yasak değil, sansür kalkmıştır. Hatta kalkmasının bilmek kaçınıcı yıldır. Ve hiç utanmadan her yıl, sansürün kaldırılışının bilmem kaçınıcı yılını, en başta da anlamlı gazetecilerimiz kutlamaktadırlar. Hem de kutladıkları günlerde kendi muhabirleri görevini yaparken, polis tarafından dövülürken, arkadaşları DGM'de hatta askeri mahkemelerde yargılanırken... Oyle bir cürüyüş söz konusudur ki, burjuva basınının durumu "iç güvesinden hallice" düzeyinde bile değildir. Genelkurmay'dan birifing yiye yiye eli ayağı iyice tutmaz olmuş, en ufak bir çizgi dışı yönelim bile şiddetle cezalandırılmaya maruz kalmıştır. Birifingin yetmediği yerde, polis teşkilatı ve yargı kurumlarıyla cezaevleri zinciri tamamlanmıştır. Sürdürdükleri haksız ve kuralsızlıklar batağında iyice çirkeleşmiş savaş nedeniyle ülkede hemen herşey iyice ordunun denetimine girmiştir. Oyleki Genelkurmay herşeyi en az 12 Eylül günlerindeki kadar karışmaktadır. MGK karar alır, hükümet yasallaştırır ve uygular çizgisi hergün giderek daha katı ve sıkı bir şekilde kendisini göstermektedir. Gevşemelerde ise muhtıra ya da mektup değil, birifing devreye girmektedir. Birifing en az muhtıralar kadar etkili olmuş, gerek egemen sınıf partilerini, gerekse de basını hizaya getirmiştir.

Fakat faşizmin sorunu bununla bitmemiştir. Hatta sorun zaten gerçekte asıl bunların dışında olan kesimlerdir. Devrimci-demokrat-yurtsever ve sosyalist kesimlere bir kırıntı kadar bile yasal soluk olma olanağı tanımak istememiştir. Zorlu mücadeleler ve bedeller sonucu kazanılan haklar ise sürekli faşizmin saldırılarına maruz kalmıştır.

Herşey yürütülen haksız, pis özel savaşın emrindedir. Yürütücüsü MGK, patronu ise Genelkurmay'dır. Bu, sivil dönemde böyle olduğu gibi olağanüstü hal ve sıkıyönetim dönemlerinde daha fazla böyledir.

Ülkemizde işkence yapmak serbest, işkenceyi ve işkenceciyi teşhir etmek yasaktır. Yargısız infazlar, gözetiminde kaybetmeler, anti-demokratik uygulamalar serbest bunlara karşı çıkıp, demokrasi istemek, insan hakları için mücadele etmek yasaktır. Bazı yasaklar, yasalar nezdinde olmasa da fiiliyatta öyledir. Ve ancak MGK'nın izniyle kullanılabilir. Geçenlerde MGK'nın, TRT'ye yolladığı bir açıklamayla, "Televizyonda Kürtçe

Devrimci-sosyalist basını susturamayacaklar. Çünkü bu ülkede devrimin temelini harcı sağlam atılmıştır. Şimdiden yetişiyor, zafer işaretleriyle bugünün çocuk, yarının genç partizanları.

şarkı ve türkülerin söylenmesi yasalarımıza aykırı değildir" hatırlatması tam bir trajedi komikliğidir. Kısaca, yasa ya dayanarak ya da dayanmayarak burjuva basın ve legal alan MGK'nın emir komuta zincirinin içindedir ve özel savaş aygıtının yüklediği görevi yapmaktadır.

Fakat devrimci-demokrat-yurtsever ve sosyalist basın organları, tam bir oyun bozanlık ve uslanmazlıkla, hergün, her hafta ve her ay faşizmin iğrenç yüzünü teşhir etmekte ve kitleleri devrimci mücadeleye çağırmaktadır. Faşizmin her saldırısına tek tek, ya da genelde övünç duyulacak bir dayanışmayla karşı koyuşlar gerçekleşmektedir.

Büyük saldırı dalgası olarak 1990 yılının 10 Nisan'ında çıkarılan Sansür-Sürgün (SS) Kararnamesi bir süre etkili olduysa da direnişler karşısında işlevsizleşti, geriletildi. 413 sayılı kanun hükmünde kararnamenin çıkarılarak yapılan sivil görünümü darbe, sansürle, sürgünle ve yoğun baskılarla fazla birşey kazanmadan geriletildi. Sonrasında; devrimci-sosyalist yayın organlarının hemen her sayısının toplatılması, davalar açılması, yazışmaları müdürünün tutuklanması, basın çalışanlarının sık sık gözetim altına alınarak işkenceli sorgulamalardan geçirilmesi; büro baskınları, bürroların talan edilmesi, okullar üzerinde baskıların sürdürülmesi, dağıtım bayilerini engelleme vb. vb. yollarla yine fazla birşey elde edemediler. Saldırıları hep direnişle karşılaştı ve etkisizleşti. "Her alanda ve her zaman örgütlülük" bilinciyle ve "dostlar arasında kardeşçe dayanışma" anlayışıyla hareket eden devrimci-sosyalist basın çevrelerinin oluşturduğu **Devrimci-Sosyalist Basın Platformu** bu saldırılar karşısında önemli bir işlev gördü. Geçmişin dar grup çıkarı ve sidik yarış hastalığını önemli oranda aşan ve hatalarından dersler çıkararak ilişkilerini sağlamlaştıran platform özellikle son saldırılar karşısında önemli bir işlev de gördü.

Kapatılmalara ve engellemelere karşı çıkan dayanışmayla hareket eden platform ve bileşenleri; MGK'nın 2 Aralık kararı sonrası 3 Aralık'ta Öz-

gür Ülke'nin bombalanması üzerine iyi bir dayanışma örneği göstererek Özgür Ülke'ye omuz verdiler. Özgür Ülke 4 Aralık'ta bayilerde okuyucusuyla buluşarak faşizmi hayal kırıklığına uğrattı.

Faşizm bir kere daha gerisin geriye dönerek hayıflandı, kinlendi. MGK koordinasyon kurulu adı altında genişletilmiş bir kurul 5 Ocak 1995'de toplanarak daha geniş bir saldırı başlatma kararı aldı. Karara göre "zararlı basın susturulacak"tı.

Toplatmalar hızlandı. Matbaada daha basılırken bir yandan da savcı ve hakimler kapıda hazır bekleyen polislerle toplatma kararları yetiştiriyorlardı. Gece gündüz savcılar mahkemeler ve polis hazırıldı!

Ama saldırıları şimdi sadece DSBP olarak değil, bu saldırılar karşısında diğer devrimci-yurtsever basın organlarının katılımıyla da güçlü bir kampanyayla karşıılıyor.

Gerek her ilkbahar ve sonbaharda, bitirdik-bitiriyoruz dedikleri gerilla savaşı karşısındaki başarısızlığını gizlemek; aldatmacaları ve uydurmayanılıcı haberleriyle ve kitleler üzerinde yürüttüğü psikolojik savaş metoduyla korku ve yılgınlık yaymak isteyen; gerekse de ülkedeki siyasal gerçekleri tersyüz ederek kitleleri uyutmaya çalışan faşizm gerçeklerin duyulmasını istemiyor. Bunu önemsiyor. Onlarca piyon gazetesi, televizyonu ve profesyonel elemanları olmasına karşın, bir avuç sayılabilecek basın gerillaları karşısında acezeli düşüyor, güçsüz kalıyor. Zira bir özdeyişte olduğu gibi, "yalan ne kadar güçlü olursa olsun doğrular menzile daha çabuk ulaşıyor." O nedenle bizlerin sesi daha etkili oluyor. Devletide fazlasıyla rahatsız ediyor. Komprador patron-ağa düzeninin tekerine çomak sokuyoruz, gerçekler onların ayağına dolanıyor, yüzlerindeki maskeyi yırtıyor.

İstiyorlar ki gerçekler gizli kalsın. Onlar ne yalan yumurtlarsa kitleler ona inansın. Gözler kör, kulaklar sağır, ruhlara rahavet ve korku içinde olsun. Kafalar aptal, kuyusu televizyonun yalan ve oyalamalarıyla şekilden şekile şekilsizleşsin.

Köylerin yakılmasına, köylülerin

göçertilmesine ses çıkartmasın. Kayıplara, en son İsmail Bahçeci'yi kaybetme girişimine kitleler duyarsız kalsın. Gerillanın yok olduğuna herkes inansın. Devrimci-komünist örgütlerin terörist olduğu yalanını kimse deşifre etmesin. İşçilerin ve memurların yoksulluk içinde kıvrandığı, giderek daha da yoksullaştığını, işsizliğin herkesin kapısını çalmak üzere bekleyen bir faşist saldırı olduğunu; işçi kıyımlarını, bunlara karşı geliştirilen direnişleri, grevleri, protestoları vb. vb. kimse duymasın, kimse de duyurmaya çalışmasın istiyorlar.

Ancak bu istemleri bir hayalden başka bir şey değildir. Gerek devrimci-komünist mücadeleyi, gerilla savaşını gerekse de bu mücadelenin ve emekçi halkların gözü, kulağı ve sesi olan devrimci-sosyalist basını susturamazlar.

Faşizmin iğrenç ve eli kanlı uygulayıcılarından Demiral'ın sanki bugüne kadar zaten uygulama öyle değilmiş gibi, "yakala ve öldür" taktiğini önermesi, idamların yeniden gündeme gelmesini savunması ancak iyi bir hizmetkar olduğunu gösterebilir. Ama efendilerine bir yarar sağlamaz. 12 Mart'ta 3 devrimciyi idam eden faşist diktatörlük, 12 Eylül'de karşısında binlerce "idamlık" buldu. 7 bin kişiye idam cezası istendi. 517 kişiye idam cezası verildi. Hergün bir kişi assa aylarca devrimci asmak, sokak başlarına idam sehpaları kurmak zorunda kalacaktı. Bunlardan ancak 49 tanesini asabildi. Sonrasında, idam yapabilecek gücü zayıfladığından, özel ve uluslararası konjonktür uygun olmadığından zaten uzun süredir "yakala ve öldür" yöntemini uyguluyordu. Ve açıktır ki, bunca yargısız infazına ve idam tehditine rağmen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi durdurulamamıştır. 1939 tarihli İzale-i Şekavet yasasıyla kişilere de serbest öldürme hakkını getiren ve "kelle başı" ödüllendiren sistemle Türkiye'de sorunları çözmek mümkün değildir. Bu olsa olsa insanlara yapılan baskıya üzülmeyi belirten onları köpek olmaması nedeniyle üzülmeyi söyleyen, köpeği insandan çok seven örümcek kafalı ve çağdışı zihniyetlerin kan dökmeye olan özlemini ifade eder.

Bu özlem ise, tarihin kanıtlandığı gibi, sorunları çözmediği bir yana proletaryanın adaleti karşısında da sahiplerini kurtaramamıştır, kurtaramayacaktır.

Tıkanmışlığın, yönetememenin acizliğiyle saldırmak, saldırıyı yoğunlaştırmak, en ufak bir demokratik istem karşısında şiddete başvurmak güçsüzlüğün ve kendine güvensizliğin bir ürünüdür. Ve hergün "biraz daha saldırı" çıgıllıkları atan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları iktidarı ile hizmetkarları fazlasıyla güçsüzdür. Saldırılarının altında yatan da bu acizlikleridir.

Şimdi keserin, sapın ve hesabın dönme süreci gelişmektedir. Çok karanlık gibi gözükse de süreçten kızıl bir şafağın doğuşu yaklaşmaktadır. Bunu görüyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz.

Gazetimizin 42. sayısı da toplandı

Haber Merkezi- Bugüne kadar tüm sayısı toplanan gazetemizin 42. sayısı da hemen tüm yazıları sakıncalı bulunarak toplandı. Toplatılmaya gerekçe olarak 5. sayfadaki "Dersim Halkına Ambargo Devam Ediyor", 5. sayfadaki "Sivas'ın Alevi Köylerinde Provokasyon", 4. sayfadaki "Dersim Gerçeğinden Bir Örnek", 12. 13. 14. sayfalardaki "1994 Yılına Kısa Bir Bakış" başlıklı yazılarda "Halkı ırk, bölge ve sınıf farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkca tahrik edildiği" 4. sayfadaki "TKP(ML)'li olmak, TKP(ML) iradesi Etrafında Saf Tutmaktır" 5. sayfadaki "TKP(ML) GYDB Açıklama Yaptı", 2. sayfadaki "Okurlardan Mesajlar", 22. sayfadaki "Gerillaya Bir Faşist Saldırısı Daha Başlatıldı", 4. sayfadaki TKP(ML) TMLGB'den Molotoflama, 17. sayfadaki "Partizan Yürüyüşü İle Yeni Yıla Merhaba, 19. sayfadaki "Azalarak Yaşayanlar, Çoğalarak Ölenler", 20. sayfadaki "Şehitlerimiz Onurumuzdur, Onurumuza Sahip Çıkalım" başlıklı yazılarla "Örgüt Propagandası" yapıldığı 9. sayfada yer alan "Dolaysızca" başlıklı köşe yazısıyla, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü hedef alan propaganda yapıldığı" gerekçe gösterilerek toplandı.

Bir HADEP'li daha katledildi

Adana/ Özgür Gelecek- Adana'da Halkın Demokrasi Partisi üyelerine yönelik saldırılar devam ediyor. 30.12.1994 tarihinde HADEP'lilere dördüncü saldırı gerçekleştirildi. Silahlı saldırıda ağır yaralanan Yüreğir İlçe Örgütü üyesi Hacı Sait Macir 01.01.1995 tarihinde akşam saat 22.00 sıralarında hayatını kaybetti. Mutlu Mahallesi'nde bir manav dükkanının önünde iki kişinin silahlı saldırısı sonucu ağır yaralanan Macir, Adana Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak, doktorlar öleceği gerekçesiyle ameliyata almayınca, 01.01.1995 günü akşam saat 22.00 civarlarında hayatını kaybetti. Macir'in cenaze töreni yoğun polis kordonu altında 02.01.1995 tarihinde yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Polislin tüm engellemelerine rağmen gerçekleştirilen cenaze törenine HADEP Adana İl Başkanı Samet Yaman'ın yanı sıra HADEP Parti meclis üyeleri ve Mersin İl Başkanı Abdullah Dağ da katıldı. Saat 14.00'te Adli Tıp'tan Mutlu Mahallesi'ndeki İhlal Camii'ne götürülen cenaze, burada "Kahrolsun Kontregerilla", "Şehitler Ölmez" sloganları eşliğinde indirildi. Camide kılanan namazdan sonra cenaze, erkeklerin alkış, kadınların zılgıtları eşliğinde mezarlığa kadar taşındı. Cenaze yaklaşık 2 bin kişinin "Şehitler Ölmez" sloganları ile toprağa verildi.

AÇIKLAMA: Elimize PTT Kanalıyla Ulaşan TKP(ML) KÖK İmzalı Yazıları, Darbeci ve Tasfiyeciler Zihniyetinin Yarattığı Provokasyon Ortamını Deşifre Edeceği ve Olası Olumsuzlukları Engelleyeceği İnancıyla Olduğu Gibi Yayınlıyoruz. Devrimcilere Devrimci Tarzda Mücadelede Yakıştığı, Subjektif ve Uydurma Yaklaşımlarla Devrimcilere Karşı Provokasyon Ortamının Yarattığını, Çeşitli Milliyetlerden Halkımız Tarafından Mahkum Edileceği İnancıyla...

Cephaneliğe el mi konuldu? Yoksa ayak oyunlarıyla ele geçirilen malzemelerimizin bir kısmı mı alındı?

Yurtdışında bir kısım parti silahının bulundurulduğu yerden alınması üzerine, darbeci tasfiyeciler son iki aydır tehdit savuruyor ve "engeç bir ay içinde partimize iade edilmediği takdirde şiddet metoduna başvurulacaktır", "şiddete yönelmesini zorunlu kılmıştır." diye bağıyorlar. "Partizan Sesi" gazetesinde de bu tehditler yayınlandı.

Evvela buna hakları var mı? Şimdi soruna gelelim. Gerçek durum nedir?

Silahları aldığı söylenen AL yoldaş, üç-dört yıldır yurtdışında silah sağlama vb. işlerden görevlendirildiği yoldaşlardan biridir. Birlik sürecinde aynı işle görevli diğer kimi yoldaşlar esir düştü, bir yoldaş daha yollandı. Bu yş.lar yurt içinde yönetici kadrolarımızdan bir yoldaşa bağlı olarak görev yapıyorlardı. Geçen yıl sonlarında bir miktar malzeme alındı. Yurt içindeki yoldaşın esir düşmesinin ardından, tasfiyeciler hazırlık faaliyetlerinin bir parçası olarak yurtdışında o alana kendi tasfiyeci anlayışlarında olan iki kişiyi yollamışlardır. Akabinde P'ye darbecilik- tasfiyecilik yapılmıştır. Parti bütünü gibi, bu yoldaşlar da aldatılmıştır. Bu dönemde kadar o alanda alınan malzemeler parti malzemeleridir. Parti değeridir. Temin eden de AL yş.tır. Konulan yer de, yerel kimi ilişkiler de bu yş.in elindedir. Darbecilerimizin orda buna bir katkısı ve emeği de yoktur.

Durumu bilmediği ve darbecilerin P'yi bağıyor muşcasına sahtekarca "MK" etiketi ile hareket etmesini bir dizi yş. gibi AL yş. da ilk etapta göremediği için darbecilere tavır koymamış ve onlarla beraber kalmış oldu. Dolayısıyla malzemeler hala bu yş.in kontrolündeydi. Ancak darbeciler önceden hazırlıklı olup aynı anlayışta olan bir iki insanı oraya atadıkları için, o insanlar da malzemelerin yerini bilmiş oldu. Onların da kontrolüne girmiş oldu. Ancak AL yş. P'deki gerçek durumu öğrenip, darbeci tasfiyeciliğin olduğunu görünce tavır aldı ve akabinde doğal olarak kendi kontrolü ve bildiği yerdeki P. değerleri olan silahlara sahip çıkması son derece doğaldır. Bu malzemeler 1-Ayrılık öncesi bizim aldığımız malzemelerdir. Darbeden sonra alınmış değil, darbecilerden almış değil. 2- Aldatma ve ayak oyunu sonucu ele geçirmeye çalıştıkları, kontrolümüz altında bulunan P. değerlerine sahip çıkmıştır. Darbecilerin satın aldığı, onların değeri, onların kontrolü ve elinde

olan bir şey "çalınmış" veya "el konulmuş" değildir. 3-Eğer darbe öncesi birlik döneminin parasal değerleriyle alındığından dolayı hak iddia edilebiliyorsa o değerler üzerine kendileri nasıl hak iddia ediyorsa, partinin daha çok hakkı vardır. Dolayısıyla biz daha çok hak sahibiyiz. Bu, sadece Avrupa'dan aktarılan kaynakla da sınırlı değildir. Bunun ötesinde de silahların alındığı yerde ise tamamen bu hak bize aittir. 4-Avrupa'da P'nin kampanya paralarına el koymaları, oradaki arşiv, matbaa vb. şeylere planlı el koymaları, Türkiye'de dağıtık yedek depolanan malzemelere el koymaları vb. veya denetimine alıp ele geçirmeleri, kendilerine nasıl meşru geliyorsa, P'nin elinde kalan ve bildiği, denetimi, kontrolü altındaki malzemeleri alması daha fazla meşrudur. Parti ve tabii AL yş. da bizim olmayan, başka bir örgütün, darbecilerin olan, hiç bir şeyini almış değildir. Zorla, şiddetle veya onların malı olup da alınan "çalınan" veya "elkonulan" bir şey yoktur. Dolayısıyla partimize, yoldaşlarımıza saldırma bahanesi aramaya, karşı- devrimci nitelikli tehditler savurmaya hakkı yoktur. Partimize yönelik devrimci kanı akıtma naraları atmaya da hakkı yoktur. Bu naraları atanlar partimize, yoldaşlarımıza karşı şiddete başvurmaları halinde karşılarındakilerin de devrimci kanı döken katillerine karşı meşru müdafaya girmek zorunda kalacaklarını unutmamak zorundadırlar. Eğer devrimci saflarda ölüm naraları atılıp, şiddete başvurulursa, biz bunu benimsememize ve önleme çabalarımıza rağmen çılgınlık yapan olursa, parti ve halkımız tarafından karşılığını görecekları unutulmamalıdır.

DARBEÇİ TASFİYECİLER HEM SUÇLU HEM "GÜÇLÜ"

Asıl tasfiyeciler yaptıklarının hesabını vermeli!

Darbeci tasfiyeciliği resmen ilan etmeden önce kirdaki silah ve malzemelerin yerini değiştirip kontrollerine almışlardır. Yurtdışında da yıllık kampanya geliri, P'nin YD'de bulunan arşivini, matbaasını vb. sinsiçe almışlardır. 18 Nisan'la birlikte ayrılık ilan ederek P'nin birçok değerini alıp el koymuşlardır ve ellerinde kalanları götürmüşlerdir. Hizipci ve komploculuk sonucu olsa da hadi ayrılıktır diye bunu doğal görelim.

Ama 1- Komplocu tasfiyecilikten haberi olmayan, 1 Nolu ala-

nın 2 nolu alt bölge gerilla birliğinde bulunan yoldaşlardan kendileriyle hemfikir olmayan, ön plana çıkan siyasi muhalifler de dahil 7-8 yoldaşın gece uyurken üzerlerindeki silahları alınıp arazide bırakılması hiç doğal değildir. Açık, pervasız bir gasptir.

2-1 Nolu alanın 1 Nolu Alt bölgesindeki bir gerilla grubunda komplocu darbe hazırlığı sürecinde kendilerine tavır alacağından emin oldukları dört yoldaş grup dışına çıkarıp üçünün üzerindeki silahların alınması hiç doğal değildir, açık gasptir.

3- Darbeci tasfiyeden yaklaşık bir ay sonra darbecilere gitmek isteyen bir gerillayı götürün 4 gerillanın, kiminin silahlarını kapmaları, saldırıları, müdahale eden köylülerin dövülmesi, köy dışında, yş.lara pusu kurulması ve aynı ayda Hozat'ın bir köyünde bir yoldaşın silahının kapılması provokasyonu vb. (bkz. Ö. Gelecek Sayı 30) hiç doğal değildir, açık bir gasptir.

4- 29 Nisan'da UMUT yayıncılık bünyesinde bulunan ÖG, Partizan, YDG gazete ve dergileri darbeci tasfiyeci anlayışları doğru görmüyor, eleştiriyor ve tavır koyuyor diye bir çalışanın 2 gün kaçırılması, bu yayınların ana binasının işgal edilme, el konulmaya çalışılması, bunlara yönelik provokasyonu hiç doğal değildir, devrimcilere yönelik bir saldırı ve provokasyondur.

5-Aynı yayınların Adana bürosu 2-4 Temmuz'da kilidi kırıp el koymaları hiç doğal değildir ve provokasyondur.

6- Elazığ'da bir taraftarımızın kitap evinin kilidi kırılarak el konulması hiç doğal değildir, devrimcilikle bağdaşmaz.

7- Ağustos ayında YD'de Stuttgart'ta 2 defa taraftarlarımızın dövülmesi birine silah çekilmesi vb. hiç doğal değildir, devrimcilikle bağdaşmayan provokasyondur.

8-Yunanistan'da 2 taraftarımızın dövülmesi, hiç doğal değildir, kışkırtıcılık, provokasyondur.

9- Zürih'te bir derneğimize hirsızca girip eşyalarını çalmaları veya deyimleriyle "el koymaları" hiç doğal değildir.

10-Ağustos'ta İstanbul'da halktan bir insanın ... talebi üzerine geçici olarak 2 adet silah bırakılması, bunu duyan darbeci tasfiyeciler ne amaçla bırakıldığını bildikleri halde Eylül sonlarında el koymaları hiç doğal değildir. Bunları almaya hakkı olmadığını belirtmemize rağmen, "P. malıdır el koyuyoruz" demeleri pervasızlıktır. Bugüne kadar gösterdiğimiz sabrı kötüye kulla-

nıp tahrik etmektir. Sabrımızı son sınırına zorluyorlar artık. Bunu terketmelidirler. Partimize ve kamuoyuna özeleştiri yapmalıdır. Kışkırtıcılığı, pervasızlığı sürdürme halinde otomatikman karşılığını görmeyi de peşinen kabullenmiş olduklarını bilmelidirler.

Tasfiyeciler darbecilerin bu sıraladığımız pervasızlıkları ayrılık ilan ettikleri 18 Nisan bildirileri ve peşindeki bildirilerde ortaya koydukları "silahından tut, giyimine kadar herşeyini" (bkz. 26.4.1994 AK imzalı bildiri. Bkz. Korsan Partizan 17. Özel Sayı S. 21) alın anlayışını, kışkırtıcılık, saldırı, provokasyon ve devrimcilere saldırıyı teşvik eden ve sonucu devrimci kanı dökmeye götüren politikanın sahipleri bu tutumlarından vazgeçmelidir. Vazgeçmeleri halinde devrimci kanı dökmeyen sorumluluğunu yüklenmeleri kaçınılmazdır. Öylesi durumda karşı- devrimci tutumun yükünü taşımak zorunda olduklarını unutmamak zorundadır.

Bütün iyi niyetlerimize rağmen, bu yukarıda aktardığımız provokasyonlara başvuran ve "kan" isteyen tasfiyeci şefler artık sabır da bir sınırı olduğunu, devrimci kanı dökmeye hesabını yapanlara hiç kimsenin boyun eğmeyeceğini de bilmek ve hesaplamak zorundadır.

On'un üzerinde saldırı yapanken iyiymi de, komplo, ve ayak oyunuyla almaya çalıştıkları ayrılık öncesinden beri elimizde, denetimimizde olan bir kısım P. değerlerine sahip çıkıp güvenceye almamız mı kötü oluyormuş? Siz size ait olmayan P. değer ve mallarını gaspederken iyiymi de, şimdi biz, o da önceden bezimiz olan ve elimizde, kontrolümüzde bulunan bir kısım malzemeyi alınca mı kötü oluyormuş? Hiç kimsenin malı, denetiminde olan eşyası zorla, şiddetle veya "çalarak" alınmış değildir. Böyle bir anlayışımız da yoktur. KÖK 1. Top. da da bu anlayışımız mevcuttur. Bugüne kadar tersi yönde hareket etmedik. Bizim darbecilerin elinde kalan silah, malzeme vb. vb. gibi şeylere el koyma vb. anlayışımız olsaydı, bugüne kadar çok yerde buna başvururduk. Ama öyle bir anlayışımız yoktur ve doğru görmüyoruz. P'nin emeği, değerleri, elimizde ve denetimimizde bulunan değerlere de sahip çıkarız. Bunlara saldırıya da daha fazla tahümmül edilemez, bu bilinmelidir.

TKP(ML)-KÖK
(Konferans Örgütleme Komitesi)

Halka ve devrimcilere şiddet siyasal aymazlıktır

Haber Merkezi-Son günlerde tekrardan tehdit, küfür ve saldırılarını yoğunlaştıran darbeci, tasfiyeci klik, saldırılarını proletarya partisinin örgütlü insanlarının, yani sıra P.P.'ne gönül vermiş halkımıza karşıda yöneltmiş durumdadır.

Dersim bölgesinde bize gelen haberleri, olayları duyduğça bu saldırıların bir devrimci örgüt tarafından mı gerçekleştirildiği noktasında doğrusu çelişki kaldık. Ama hem, darbeci tasfiyeciler kliğin borazanlığını yapan "Partizan Sesi" adlı gazetedeki o tehdit, küfür haberlerini görünce hem de Dersim'de TKP(ML) TIKKO taraftarlarının gönderdiği "devrimci kamuoyuna" başlıklı mektubu okuyunca inanmamak

için bir neden kalmadı.

Dersim TKP(ML) TIKKO taraftarınca devrimci kamuoyuna gönderilen açıklamada "bölgede legal faaliyet yürüten Bakış adlı arkadaşımız, köyünden alınıp, elleri kolları bağlanarak, dövülmüştür ve hakaret edilmiştir. Köylülerin karşı çıkması üzerine elleri çözülmüş, alınarak başka köye götürülmüş, bir taraftarımızla birlikte her ikisi de dövülmüştür. Taraftarımız dövüldükten sonra bırakılmış. Bakış adlı arkadaşımıza ise 'sen parti ve ordu ismini kullanmaz ve bölgede faaliyet yürütmezsen seni bırakırız' denmiştir. Arkadaşın parti biziz ve bölgedeki çalışmamı yürüteceğim' demesi üzerine alıp götür-

mümlerdir.

"Bakış adlı arkadaş ve eşi şu anda tutuklu ve hayatlarından endişe ediyoruz. Diğer bütün sempatanlara ise teslim olun çağrısı yapılmaktadır. Bu konuda tüm devrimci kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz" denilmektedir.

Evet, görüldüğü gibi, MİT'e kontregerilla, provokasyon davetisi çıkarılmaktadır. Kontregerilla bir cinayet işleyip, darbeci hizip adına üstlendiğinde kendinizi nasıl aklayacaksınız? Kontregerilla'nın yaptığı ortaya çıksa dahi buna ortam yaratmış olan siz olmayacak mısınız?

Sağduyulu otun arkadaşlar. Gerçekleri görebilmek için çevrenize şöyle bir bakmamız yeterli.

Çünkü Türkiye Devrimci Hareketi sayısı tecrübeler, dersler sunmaktadır. Arkadaşlar!! Türkiye Devrimci Hareketi'nin olumsuzluklarını, o olumsuzluklara özenmeyip bırakın olumlu yönlerini kendinize rehber edin.

Son anda elimize ulaşan bir habere göre, Bakış adlı kişi ve eşi serbest bırakılmış. Habere göre Bakış adlı devrimci MK düzeyinde olduğu söylenen bir yetkililiye götürülmüş ve yetkili, artık bu tür yöntemlere başvurmayacaklarını, bundan sonra sorunları konuşarak ve tartışarak çözmeye yoluna gireceklerini söylemiş.

Eğer doğruysa -dileriz doğrudur. Doğru olan da budur- bu tür yöntemler desteklenmelidir.

TKP(ML) KÖK: "Provokasyonları boşa çıkart!"

Açıklama: Elimize PTT kanalıyla ulaşan TKP(ML) KÖK imzalı bildiriye olduğu gibi yayınlıyoruz:

Emekçi halklara, devrimci-demokratlara, tasfiyeciler saflarda kalan arkadaşlara, yoldaşlara

Partimizden ayrılan tasfiyeciler küçük burjuva klik çıkardığı bildirir ve yazılarda "silahlarımızı çaldılar", "paramıza el koydular", para ve silahlar verilmemiş de "devrimci şiddet uygulayacağız" diye propaganda ve ajitasyon yapmaktadır. Bu yönlü propaganda yazılarına ... Cezaevi örgütleri de oldukça katı bir tavır ve dille katıldı. Peşinden aynı içerikte yazılar yazılmaya başlandı. Yapılan propaganda ve ajitasyonun iki örgüt arasında ciddi bir gerginlik yaratılmaya çalışılmaktadır. Dahası hiçbir devrimci-demokratın istemeyeceği, devrimci güçlerin keskin bir birbirlerine karşı kullanmalarını gerekli olan şiddet kullanma, bu araca başvurmanın propagandası yapılmaktadır. Bu çok tehlikeli bir yaklaşım tarzıdır. Bu yönlü propagandalar da çok çirkinidir.

Tasfiyeciler küçük burjuva klik, örgütünü ve tabanını P.mize karşı şiddet kullanacağı temelinde şekillendirmektedir. Yaptığı propaganda ve ajitasyona göre biz onların "silahlarını çaldık", "onun için düşmana karşı savaş gücünü azaltmış", "Bu düşmana hizmetmiş", "Eğer silahları almasaydık o silahlarla düşmanla savaşacaklardık". Dolayısıyla biz engel olmuşuz. Biz silahları alıp çürütü-yormuşuz vb. ucuz propaganda ve ajitasyonlar yapılmaktadır. Dolayısıyla tabanlarını ve örgütlerini P.mizin savaşmalarının önünde engel olduğu, savaş araçlarını çalmakla düşmana hizmet ettiğimiz, savaşta vurucu güçlerinin bundan dolayı zayıfladığı, bundan dolayı düşmana daha fazla kayıp verdirdiklerinin propagandasını yapılarak bütün olumsuzlukları faturasını P.mize yüklenerek şiddete başvurmanın gerekliliğine insanlar hazırlanmakta ve bilinçlere şiddet sokulmaktadır. Böyle bir durum ortadaki bulandıracaktır. Zaten şimdiye kadar yapılan propagandalarla ortalık yeterince bulandırılmış durumda. Bu durumdan faydalanmak isteyen bir provokatör, iki devrimci örgütü karşı karşıya getirebilir provokasyonu rahatlıkla yapabilir. Bırakalım herhangi bir provokatörü, şekillendirilen geri tabandan veya örgütten herhangi biri bu tepkilerin yönlendirmesiyle iki örgütü de zor duruma sokacak provokasyonları yapabilir. Geleneklerimizde olmayan devrimcinin devrimciye şiddet kullanmaması gündeme getirebilir.

Tasfiyeciler küçük burjuva klik "devrimci şiddet" kullanacağını derken olumsuz bir geleneğin savunuculuğunu yapmaktadır. Daha önce kadar DK'cılarla Yağancılar arasındaki "devrimci" şiddetin birbirlerine uygulamalarına şiddetle karşı çıkmıştık. Şiddetin halk güçleri arasındaki çelişkileri çözenin yöntemi olmadığını söylüyorduk. Bugün ne oldu, ne değişti? Bazı devrimci güçlerin yarattığı bu olumsuz geleneğin sürdürücüsü mü olmak istiyoruz? Bu ne hiddet! Bu ne kin! Ne bu saldırganlık! Olmaz arkadaşlar. Yaptığınız doğru değil. Örgütünüzü ve tabanınızı devrimci bir örgüte karşı "devrimci şiddet" uygulayacağız temelinde yönlendirmeyin, şekillendirmeyin. Yönlendirilen ve şekillendirilen insanlar bu bahsettiğiniz "devrimci" şiddeti uygulamak isterler. Siz bunun koşullarını yaratıyorsunuz.

Partimizin en olumlu geleneklerinden biri de her zaman devrimci-demokrat güçler arasındaki çelişkilerin çözümünde şiddete karşı ol-

masıdır. Halk güçleri arasındaki sorunlarda eleştiri-özeleştiri ilkesini yaşama geçirmesidir. P.mizden kopuşunuz daha yeni. Bu kopuş her olumlu gelenekten kopuşu da beraberinde getirmesin. Darbecilik yapar olumsuz bir geleneğin başlatıcıları oldunuz. Şimdi ise devrimci örgütler arasındaki çelişkilerin çözümünde de şiddeti savunarak -en azından P.mize karşı- yine bir olumsuz geleneğin sürdürücüsü olmak üzeresiniz. Arkadaşlar düşünün! Partimize karşı şiddet kullanmayı savunur hale gelmek emekçi halkın ve devrimin çıkarına mıdır?

Emekçiler, devrimci demokratlar, tasfiyeciler saflarda kalan arkadaşlar, yoldaşlar;

P.miz hiç kimsenin elindeki silaha el koymadığı gibi, silahını da çalmış değil, parasına el koymuş değildir. Bunu herkes bilmelidir. Yapılan propaganda ve ajitasyon bir aldatmacadır, kandırmadır. Tasfiyeciler kliğin 17 Nisan darbesiyle P.mizin güçleri her alanda ikiye ayrılmışlardır. Ayrılan taraflar ellerinde kalan malzeme ve paraları korumuşlardır. Darbeyi yapan tasfiyeciler klik her şeyi önceden planladığı için de P'nin bütün malzeme ve parasını da ellerine geçirmişlerdi. Yoldaşlarımız sadece üzerlerindeki malzemeye yetinmek zorunda kalmışlardır. (Tasfiyeciler klik önceki yoldaşlarımızı silahsızlandırma anlayışıyla hareket etmiş, bazı yoldaşlarımızın silahlarına da el koymuşlardır. Daha sonra bu anlayışlarından vazgeçen tasfiyeciler klik şimdi de "devrimci" şiddet uygulama anlayışıyla hareket etmek istiyor.)

Ayrılık sürecinde hemen tavır koyamayanlar ve yoldaşlar da olmuştur. Bunlardan biri de Ortadoğudur. Burda faaliyeti yürüten yoldaşlar bir süre tavırsız ve kısa bir süre de süreci öğrenene kadar MK'yı tanıma düşüncesiyle hareket etmişlerdir. Yoldaşlar süreçle ilgili bilgilendirildikten sonra P'den yana tavır aldılar. Bu alanda bulunan P örgütü P'den yana tavır alması aynı zamanda bu alandaki malzemelerin de P'nin elinde kalmasını beraberinde getirmiş oldu. Bu alanda bulunan malzemelerin P'de kalması tasfiyeciler kliği huzursuz ediyor. P'nin kasasını, cephanesini vb. eline geçiren klik, bu malzemeyi nasıl eline geçiremediklerinden hayıflanarak şimdi almaya kalkıyor. Bu alandaki malzemeler P'de kaldıktan sonra yoldaşlarımız silahlarla tehdit ediyor, "kan dökülür", "malzemeleri vereceksiniz" tehditleriyle yoldaşların üzerine gidiliyor. Yoldaşlar da "kan dökülmesin" diye malzemelerin 1/3 (üçte birini) veriyorlar. Tasfiyeciler klik tehditlerle diğer malzemeleri de almaya çalıştığı bir sırada P.miz bu gelişmeden haberdar oldu. Ve kesin olarak hiçbir malzemenin verilmemesi kararını yoldaşlara ilettiler. Bu alandaki malzemeler P'nin elinde kalan malzemelerdir. Kimseden ne çalınmış, ne de gaspedilmiştir. P'ye ait hiç bir malzemeyi de kimseye vermeye niyetimiz yoktur.

Keza para sorunu da aynıdır. Her faaliyet alanı veya yoldaşlar ayrıldığı anda, saflar belirginleştiğinde ellerinde bulunan imkanlar ve parayla birlikte ayrıldılar. Her alanda ve yoldaşda kalan eşyalar, paralar saf tuttuğu grubun oldu. Bu ayrılık tasfiyeciler klik tarafından önceden planlandığı için zaten P'nin kasası ve cephanesi ellerinde kalmıştı. P'nin kasası, cephanesi tasfiyeciler klikte kaldı diye zorla almamız mı gerekecek? Hayır! Bizim

buyle bir politikamız yoktur ve olmaz.

Partimizin, tasfiyeciler kliğin elinde kalan P olanaklarını geri alma diye bir düşüncesi söz konusu değildir. Tasfiyeciler kliğin de aynı anlayışla hareket etmesi gereklidir. Bize göre P'yi KÖK temsil etmektedir. Bu KÖK'ün P'nin tüm değerlerini geri alma yönünde bir çaba içine girmesini gerektirmez. Tasfiyeciler klik de kendisinin P'yi temsil ettiğini söylemektedir. Bu da onlara P'nin bütün değerlerini tekelinde toplama hakkı vermez. Böyle bir yaklaşımla hareket etmek iki devrimci yapıyı karşı karşıya getirecektir. Devrimci güçler arasındaki çelişkileri çözmeye esas olan eleştiri-özeleştiri yöntemi yerine "şiddet"i gündeme getirecektir. Bu bizim yöntemimiz değildir. Ve olmayacaktır. Aynı yaklaşımı da tasfiyeciler klikten bekliyoruz.

Tasfiyeciler saflarda kalan arkadaşlar. Yanlış bir biçimde yönlendirilmek, şekillendirilmek ve hareket geçirmek istiyorlar sizi. Sizi TKP(ML)'ye, KÖK'e karşı düşmanca bir tutumun içine sokmaya çalışıyorlar. Daha önce kollar omuz omuza mücadele ettiğiniz arkadaşınıza "şiddet" uygulamasını istiyorlar. Aramızda nifak tohumları ekiliyor. Kin, nefret sokulmaya çalışılıyor. Yanyana gelerek konuşmamız, tartışmamız bu yöntemle engellenmek isteniyor. Uyanık ol bu oyuna gelme. Dün dağda gerillayla silahsızlandırılan mantık bugün sana devrimci arkadaşlarına "şiddet" uygulamasını örgütüyor. Buna karşı çık. Sesini yükselterek devrimci güçler arasında "devrimci" şiddetin girmesine engel ol.

Devrimci Demokrat Güçler; Oynamak istenen bir oyun var. P'nin elinde bulunan malzemelerin ele geçirilmesi için tasfiyeciler klik tarafından şiddete maruz kalmakla karşı karşıyayız. Bizler şiddete maruz kalacağız kaygısıyla hiçbir malzememizi ve hiçbir kurumumuza kimseye teslim etmeyiz. Her değerimiz emeğin ve halkın değeridir. Onu korumak ve sahiplenmek en doğal hakkımız olacaktır. Tasfiyeciler klik ıyartılmalı, bu tavırdan vazgeçirilmelidir. Eğer vazgeçmeyecekse teşhir edilmelidir.

Emekçiler, Devrimciler arası çelişkilerin şiddetle çözümlenmesinden çok üzülün sizsiniz. Çünkü özgür bir toplum için birlik gerek, ortak güç, ortak mücadele gerek. Sen bunu yaşamından biliyorsun. Kendi güçlerinin dağılıklığının ve birbirine girmesinin ne çok zarar verdiğini çok iyi bilirsiniz. Bizde biliyoruz. P.miz yıllarca devrimci güçler arasında kavga değil güç birliği, eylem birliği istedi. Düşmana karşı ortak kavga istedi. Şimdi senin partine dost eller düşman gibi kalkmak istiyor. Buna dur de! Devrimci güçler arasında şiddete yer olmadığını haykır, bunu yapanlara ve yapmaya yeltenenlere karşı koy.

Devrimin güçleri arasında yer alan tüm güçlerle aramızdaki çelişkinin çözümünde eleştiri özeleştiri şiarını geliştir, yaşama uygula, hakim sınıflarla arasındaki çelişiminde silaha sarıl. Çünkü çözüm namlundan çıkan kurşundur. Hakim sınıflara şiddet. Devrimci saflarda dostluk!

Provaokasyonları boşa çıkart, oyuna gelme!
Yaşamın Partimiz TKP(ML), Kızıl Ordumuz TIKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB

KOK- 8.1.1995

İleri adım

Ozan Can Bakış

Kavgayı yüreğinde hissetmek

İnançlar ve düşünceler beyin tarafından algısal düzeyden çıkarılıp bilince, kavrayışa dönüştürülemez ve yüreğin sıcaklığında damıtılarak öz benlik, öz bilinç, öz inanç haline getirilemorsa orada inanç değil, inançsızlık vardır. Bilinç ve kavrayış değil, bilinçsizlik ve kavrayışsızlık vardır.

Genel teorik formülasyonlarla birçok şeyi bilmek mümkündür. Birçok şey hakkında düşünceler ileri sürmek, genellemeler yapmak algısal bilginin kapsamındadır. Bunu duyuların çalıştırabilen herkes yapabilir. Algılama biçimleri arasında belli farklılıklar olsa da sonuçta pek farklı bir durum değildir. Kavramak ve algılamak, bilmek ve kavramak arasında çok küçük farklılıklar değil, nitelik farklılığı vardır. Bu farklılıklar sonuçta inanç ve inançsızlığa tekabül edecek kadar önemli ve boyutludur.

İnanmak, birşeyi yüreğinde hissetmek, inancı uğruna her türlü bedeli göze almak, sınırsız, hesapsız üretmek ve bunu hesapsızca paylaşma sunmak gibi kavramlar soyut ve gelişmiş ifadelerdir. Sözel, inançtan bahsedilir. Herhangi bir kişinin çok inançlı biri olduğundan bahsedilir. Veya bir başkasının ise çok bilgili olduğundan. Böylelikle inanç ve bilinç karşı karşıya konulmuş olur. Birinin olması çoğunlukla yeterli görülür. Gerçi fazla merak edilmez. Bütünlüğü aranmaz. Yaşam karşısındaki tutum, kavganın pratiği için gerekli şeylerin ne olduğuna bakılmaz. Böylece her alandaki tek yanlılık, kısırlık burada da kocaman bir sorun, olumsuzluk olarak karşımıza çıkar.

Kavganın ve yaşamın bütünlüğünü görelim. Kavganın yaşamın kendisi olduğunu, yaşamın ise aynı biçimde kavganın kendisi olduğunu görelim. Görmek yetmez bunu öz bilincimiz, öz beğenimiz haline getirelim. **Kavga ayrı, yaşam ayrı olmayacağı gibi bunların birbirinden koparılması ise her ikisinin de ucubeleştirilmesi olacaktır. Bütünlüklü, çok yönlü bilimsel düşünmek ve kavganın gerekliliklerini kavrayarak buna uygun donanmak ve yaşamla ucubelik ortadan kaldırılabılır.** Genel, soyut buralardan kurtulup kavgayı ve sorunlarını yüreğimizde hissedebilir ve dolayısıyla müdahale edebiliriz.

Birşeyin yapılması için önce onun yapılabileceğinin bilimsel olarak mümkün olduğunu inanmak gerekir. İkincisi ise bunu yapacak güçlerin, yani bizlerin bunu yapmaya aday ve muktedir olduğumuza inanmamız gerekir. Üçüncüsü ise yapılması için diğer teknik olanakların veya tüm yan unsurların belli bir program dahilinde hazırlanması ve harekete geçirilmesi gerekir. Tüm bunların bir arada olması durumunda yapılamayacak, başarılamayacak şeyin olmadığını kendi pratiğimizde göreceğiz ve direkt bilgi edinimine sahip olacağız. İşte bizi yeniden üretecek, ileriye taşıyacak, kavganın sorunlarını da yetkinleştirecek yöntem budur.

Sorumluluk duymak ve herhangi bir sorunu sahiplenmek sorunların çözümü, işlerin yapılması için temel, olmazsa olmaz gerekliliktir. Sorunu sahiplenmek ve "benim" diyebilmek önemlidir. Bunun denilmediği yerde kendisini yardımcı bir unsur görme anlayışı vardır. Sorunlar, sorumluluklar başkalarındadır. Dolayısıyla çözüm de başkası tarafından üretilecek veya gerçekleştirilecektir. Hiç kafa yormaya gerek yok, hiç araştırmaya, incelemeye gerek yok, hiç koşturmaya, emek sarfetmeye gerek yok. Çünkü bunu ben değil başkaları yapacak. İşte burjuva düşünce ve yozlaşma, işte asalaklık. Tüm yaşamın diğer canlıların yaşamından kazanılan parazit gibi. Böyle bir yaşayışa, davranışa ne denir? Veya bununla sınıf savaşımı nereye kadar ve nasıl verilir? Kendisini yönetemeyen, harekete geçiremeyen bir insan devrimci bir insan olabilir mi? Kendisini harekete geçirmekle beraber çevresini, kitleleri eğitmeyen, dönüştürmeyen, harekete geçirmeyen bir kişilik devrimci bir kişilik olabilir mi? Politik, ideolojik, örgütsel, askeri konularda kafa yormayan, araştırmayan, incelemeyen, üretmeyen, ürettiğini partinin ve sınıfın bütünlüklü çıkarlarına sunmayan, ürettilenleri ise gözbebeği gibi korumayan kişiliklerin sınıf yaşamının ihtiyaçlarına yanıt verebilecek nitelikte olabileceğini düşünüyorum mu? Ve böyle nitelikteki insanların bileşeninden oluşan herhangi bir örgütlülük, organizasyon, parti, sendika vb. sınıf sorumluluğuyla donanmış, görevlerini yerine getirebilen kolektif bir güç olabilir mi? Bunları çoğaltmak mümkün.

Kavganın her alanında her türlü soruna karşı duyarlılık, sorunu sahiplenmek, kendinden çok şey katmaktan geçer. **Emek verilmiyorsa, emek harcanmıyorsa emeğin değeri bilinmez. Yarattıkları korunmaz. Kendinden birşey katmıyorsa sorumluluk bilincin zayıflar, sorumsuzluğa duyarsızlığa dönüşür. Sahiplenmenin en iyi biçimi kendinden birşeyler ve kendini bütünüyle katmaktan geçer.** Yüreğiyle, beyniyle katamıyorsa kendini; orada inançsızlık, ikilem, korku vardır. Cahillik vardır. Bilinç, kavrayış yoksunluğu vardır. Birşeylerin kaybedilmesinin korkusu vardır. Korkulara da neden olan bencillik ve cahillik vardır.

Mevcut sistemin dayattığı yaşam koşullarının esiri olmaktan çıkmadıkça, proletaryanın ve emekçi halkların davası uğruna verilecek kavgaya can bedeli atılmadıkça, hiç birşeyi değiştirmek, hiç bir şeyi yeniden yaratmak mümkün değildir, mümkün olmayacaktır. Şimdi her zamankinden daha fazla bu ayrımları net ve berrak bir biçimde ortaya koymak, yaşamak, yaşatmalıyız.

Günümüzde gerek enternasyonal proletaryanın, gerek emekçi halklar cephesinde yaşanan politik, ideolojik karmaşanın önemli boyutlarını görmeyen, yaşanan tarihsel sürecin özgül şekillenmesini görmeden, somut belirlemeler yapmadan sürecin sorunlarını aşmak mümkün olmaz. Belirlemelerin yanı sıra, tüm bu sorunların aşılmasının tarihsel misyonunu yüklenmeden sınıf savaşımının sorunları çözülmez.

Şimdi hareş , kavgayı yüreğinde ve beyninde hissedenele- rin neleri nasıl yaptığına ve yapacağına bağlıdır.

Nesin: "Yaşlı olmasam dağa çıkarım"

İstanbul/Özgür Gelecek-7 Ocak 1995 Cumartesi günü Çağaloğlu Gazeteciler Cemiyeti'nde çeşitli aydın yazar ve sanatçıların katıldığı Sivas Yangını ve Aziz Nesin'le Dayanışma Toplantısı düzenlendi.

Gencay Gürsoy'un yönettiği forumda ilk konuşmayı BSP Genel Başkanı Sadun Aren yaptı. Aren yaptığı konuşmada, Sivas davasının Türk adaletine şeriatın gölgesinin vurulduğu bir dava olduğunu belirterek Aziz Nesin'i "dürüstlük, cesaret simgesi ve bir tür ermiş" olarak niteledi.

Aren'in ardından söz alan Yazar Tarık Ziya Ekici, Sivas katliamının bir soykırım olduğunu söyleyerek konuşmasına şöyle devam etti: "Bugünkü rejim 12 Eylül'den daha ağır ve ikiye katlıdır. Bugün Türkiye'nin en karanlık günlerini yaşamaktayız. Devlet artık tüm yurtsever aydın ve yazarlara saldırmaktadır". Ekici, DGM'nin ve parlamentonun MGK'nın direktifleri doğrultusunda çalıştığını, sorunun sistem sorunu olduğunu, bu nedenle mücadelenin esas amacının sistemi değiştirmeye yönelik olması gerektiği sözlerine yer verdi.

Konuşmacılardan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi Hasan Girit ise konuşmasında Aziz Nesin'e açılan davanın yanlış olduğunu ve düşünce özgürlüğüne saldırı anlamına geldiğine değinerek Türkiye'deki her türlü saldırı ve katliamların devlet tarafından düzenlendiğini söyledi.

Gazeteci-yazar İlhan Selçuk yaptığı konuşmada Aziz Nesin'in yol gösterici bir yazar olduğunu değinerek, şeriat kurallarının hayatın her alanında uygulandığını ve insan özgürlüğünü tehdit ettiğini söyledi. Yazar Orhan Pamuk, Türkiye'de milliyetçiliğin ve şeriatçılı-

Sivas'ta halkı kıskırmakla suçlanıp, hakkında soruşturma açılan Nesin: "Öyle bir gücüm olsa parlamentoyu yıkardım, dağa çıkarırdım" diyor.

ğın geliştiğini belirterek, Aziz Nesin hakkında da kısırtıcı olduğunu, aynı şekilde tüm aydın ve yazarlarında kısırtıcı olması gerektiğini vurguladı.

Daha sonra söz alan yazar Aziz Nesin ise konuşmasında yargının ve devletin yalan söylediğini söyleyerek, buna kanıt olarak da "Ben dedim ki Tansu Çiller ve Süleyman Demirel yalan söylüyorlar; beni mahkemeye vermediler, veremediler, çünkü yalan söylüyorlar" şeklinde konuştu. Daha sonra anti-demokratik yasa ve uygulamaların kaldırılması için mücadele edilmesini ve cezaevine girmekten korkulmamasını söyledi. Sivas katliamına da değinen Nesin,

bu olayla ilgili olarak kendisine kısırtıcı olduğu gerekçesiyle dava açıldığını ve yargılandığını değinerek "Herkesi kısırtacak kadar gücüm olsaydı önce parlamentoyu yıkardım. Ama gerçekte Sivas olayında hiç kısırtıcı davranışta bulunmadım. Esas suçlu devlettir" dedi. Nesin daha sonra "Ben bir yazarım; yazarım ve çizerim, başka bir iş yapamıyorum. Tüfek alıp da dağa çıkamam, çünkü yaşlıyım, yazmaktan başka bir yolum da yok" dedi.

Forum çeşitli yazar ve sanatçıların konuşmacı ve foruma gönderdiği mesajların okunmasıyla son buldu.

MHP'liler Eminönü esnafına saldırdı

İstanbul/Özgür Gelecek-İspor-tacılık. Evet bu kelimeyi duyduğunuz an hepimizin aklına zabıtalara gelir. Seyyar satıcılık yaparak hayatını kazanmaya çalışan bu emekçiler zabıtalarla, polisle köşekapmaca oynarlar. Fakat şimdi öyle bir duruma geldi ki, orman kanunlarının geçerli olduğu bir ülkede her an yeni yeni eşkiyalar çıkıyor. Bu eşkiyalar Eminönü Belediyesi emekçilerine, esnafına zulüm ediyor.

Aralık ayının son haftalarında bir grup sivil faşist bıçaklı ve sopalı saldırlarla işportacılık yapan Eminönü emekçilerine saldırdı. 27.12.1994 günü İHD'de bir basın açıklaması yapan yaklaşık 30 işportacı, bu saldırıların ülkü ocaklarından geldiğini, MHP'li ve bizzat Belediye Başkanı Ahmet Çetinsaya'nın adamlarının olduğunu söyleyerek bu tür faşist gerici saldırıları protesto ettiler. Saldırıların 8 aydır sürdüğünü söyleyen emekçiler, ANAP Belediye Başkanı Ahmet Çetinsaya'nın ve diğer gericilerin belediyelere gelmesiyle biçim değiştirerek daha da azgınlaştığını belirttiler. Evet, nerede ve nasıl yaşayacaklarını bilmez bir halde sistemin acizliğinin çaresizliğinin sonucu yerlerinden, yurtlarından edilen bu insanlara hiçbir yerde yaşama hakkı tanınmıyor. Bir yandan devlet destekli faşist gerici güçler, bir yandan da devletin resmi makamları tarafından hergün hayat zehir ediliyor. T. Kürdistanı'nda devletin kanlı eli bu insanlara bomba yağdırıp, zorla köylerini yakıp göç ettirirken, batıda büyük şehirlerde de akşama kadar süğükta, sokakta, karda, kışta alınının teriyle emeğiyle geçimini sağlamaya çalışan bu namuslu insanlara dünya dar ediliyor ve planlı bir psikolojik savaş yürütülüyor.

Buralardan kovulmaları ve saldırıya uğramalarının nedenlerini doğudan gelmiş olmaları, Kürt kimliğine sahip olmaları ve gerici olmalarından, onuruyla yaşamayı istemelerinden kaynaklandığını söy-

leyen Eminönü emekçileri, yaptıkları açıklamada kendilerine yönelik saldırıları şu şekilde anlattılar: "8 aydır bu saldırılar sistemli bir şekilde sürdürülüyor. Ve bizim mücadelemiz tek başına sürüyor, kimse bizim mücadelemize destek vermiyor, kimse ilgilenmiyor. Daha önce bizi oradan kaldırmak için çapulcuları, tombalacıları kullandılar. Son dönemlerde MHP'yi kullanmaya başladılar. Adamin yakasında MHP rozeti, bıyıkları MHP bıyığı, toplanıyorlar 40-50 kişi orada hem psikolojik savaş yürütüyorlar hem de taşlı sopah, hatta silahlı saldırılara yelteniyorlar."

Eminönü esnafı 18.12.1994 günü ülkü ocaklarından geldiğini ve tezgahlarını oradan kaldırmasını söyleyen 15-20 kişilik bir grubun üzerlerine saldırdığını ve 2 arkadaşlarının bıçakla yaralandığını söylediler. Bu olaydan sonra karakola götürülen emekçiler "İşkence yok deniliyor, karakolların şeffaflaşması, demokratikleşme vs. diyorlar. Fakat yaralı arkadaşımızın mağdur durumu gün gibi açık orda onu hücrede tutuyorlar. Buna rağmen sivil faşistlerin yeri sobanın başında çaylarını, sigaralarını içiyorlar. Saldırısı yapan, kan döken insanlara her türlü olanak sağlanıyor. Bu ne biçim adalet?" diyorlar. En son 50 kişilik bir grubun saldırısına uğrayan emekçiler olayların çıkış yeri hakkında da şöyle konuşuyorlar:

"İşbaşına gelmeden önce çeşitli vaatlerde bulunan ANAP'lı Eminönü Belediyesi Başkanı Ahmet Çetinsaya eski bir MHP'lidir. Daha koltuğuna oturur oturmaz oradaki tezgahları ve hatta kapalı çarşı vs. gibi tarihi yerlerin önüne tezgah açarak buraları kendi yandaşlarına parselletti. Fakat biz burada 13-14 yıldır çalışmıza rağmen bize yer verilmedi. Orada insanlar senelerdir çalışıyor, onların ekmeği kapısı, başka

geçim kaynağı yok. Bu insanları Ahmet Çetinsaya böylece mağdur etmiş oldu. Bir de Ahmet Çetinsaya'nın yardımcısı Kamil Aygün varki onun maskesi de düştü. Bırak Eminönü, Beyazıt, Lafeli'nin tarihi yerlerin önemli odaklarını biribir parsellemeye başladı. Yandaşlarına, buraların rantını çevresiyle birlikte yiyor."

Ayrıca orda çalıştırılmamak için çeşitli engellerin konduğunu söyleyen işportacılar, orada ikamet etme şartının getirildiğini fakat orada çalışmanın yüzde 95'inin orada oturmadığını söylediler. Ve gericilerin orada çalışma imkanı bulunduğunu söyleyen emekçiler çalışma koşullarını şöyle anlatıyorlar hem gericilerin hem de kendilerinin: "Fakat bir de madalyonun öbür yüzü vardır. Şimdi ihtiyaç sahiplerine o tezgahlar dağıtılmamıştır. Oraya biz bilmem ne ülkü ocağında geldik burayı bize vermişlerdir diyerek geliyorlar. Arkadaşlarımızın tezgahlarını dağıtıyorlar. Bu insanların ya atölyesi, ya konfeksiyonu vardır, ya tekstilcidir, imalatçısıdır. Ve bir de oraya ahpap çavuş ilişkisiyle parti aracılığıyla gelmiştir. Fakat pazarıcı, işportacı olmanın bir de cilvesi vardır. Doğa şartlarına karşı mücadele etmek zorundadır. Mesala bu kişi gününde her babayığının karı değildir sabahtan akşama kadar yağmurda, karda, süğükta, karanlıkta durmak. Bunlar ekmeği tekneleri olmadıktan sonra ötürü gelip bizi buluyorlar. Oraları parselleyip 40-50 milyona kiralyıyorlar. Bir anlamda yağmalıyorlar."

Bütün bunları anlatan emekçiler kendi sorunlarına halkın duysuz kaldığını ve kimseyle sahip çıkmadığını, tek isteklerinin onurlarıyla ve anılarının teriyle satılmadan ekmeği paralarını kazanmak olduğunu söylüyorlar.

Özgürce

İsmail Yıldız

Terelelli cumhuriyeti

Terelelli olana mı ne mutlu, Terelelli olana mı?

Son günlerde T.C. yöneticilerinin Türk milleti üzerine tartışmaları, gerçekte Türk milletini de inkar eden bir çizgide sürüyor. Sözde, Kürt milletini ve diğer azınlık milliyetleri inkar edeyim derken, Türk milletini de ne idüğü belirsiz bir şemaya sokuyorlar. Ve Türk milletini Terelelli millete dönüştürüyorlar.

Buradan hareketle TC. devletini Terelelli Cumhuriyeti olarak ifade etmelerine itirazımız olamaz tabiki. Zira bu bir geçergi de ifade ediyor. "Akıl dengesi biraz bozuk", ne yapacağını bilmeyen, emperyalist efendilerinin kucağında "pek hafif ve hoppa" olan bir yönetim geçergini ifade ediyor.

Ama gerek Türk milletinin Terelelli millete dönüştürülmesine, gerekse de Kürt milletinin ve diğer azınlık milliyetlerin bu Terelelli millet kavramı içinde eritilmesine fazlasıyla itirazımız var. Bu bütün tarihsel gerçekliğin inkarıdır. Bu uydurma teoriye göre, tarihsel olarak oluşmuş ne Türk ne de Kürt milleti vardır. Nede Türkiye'de yaşayan azınlık milliyetler. Onlara göre bunların hepsi "ayrı orjinlerden", "farklı yapılardan" meydana gelen, "farklı etnik yapılardan" oluşan "öge"lerdir, "farklı realiteler"dir. Ve "biz" bunların hepsini toplayıp buna "Türk milleti" diyoruz.

Acaba diyorum, madem bu kadar eziyet çekip, kırk dereden su getirip teori uyduruyoruz da neden dünyadaki millet ve milliyetleri de bir araya toplayıp, topluca bir ifade buluyoruz? Ya da hepsine birden Türk milleti demiyoruz? Ha.. anladım; onlar TC. devletin hükümrânlığı altındaki sınırlarda yaşamıyorlar! İyi ama peki, o zaman, örneğin Yunanistan'daki ve Bulgaristan'daki Türk'ler neden hala Türk oluyor? Neden Yunanistan'dakiler Yunan milleti, Bulgaristan'dakiler Bulgar milleti olmuyor?

Bütün bu saçmalıklar, komiklikler bir yana, bu komedinin altında yatan nedir acaba?

TC. devleti, taa kendisini kuran Kemalistlerden başlamak üzere inkarcı, imhacı ve kandırıcı bir politika izlemiştir. Emperyalistlerin işgaline karşı Türklerin ve Kürtlerin birlikte savaşacağı biliniyor. Kemalistlerin de bu savaşımın üzerine gelip oturduğu ve bu arada azınlık milliyetlerden, özellikle de Rum ve Ermenilerin ekonomik etkinliklerinin kırıldığını, sürüldüklerini... Sonrasında, emperyalistlerle Lozan'da masaya oturulduğunda TC. temsilcisi İ. İnönü'nün kendisini "Türk ve Kürtlerin temsilcisi" olarak sunduğu. İlk TBMM'de Kürt mebuslarının bulunduğunu ve kendilerine öyle hitap edildiğini...

İşte, aynı bu süreçte Kemalistler, bir yandan Kürtlerin varlığını ve temsilini kabul eder görünürken inkarcı ve aynı zamanda asimilasyon politikasını; beraberinde imhacı politikayı gündeme sokuyorlar.

Ve Atatürk, bu faşist politika doğrultusunda "Ne Mutlu Türküm Diyene" diye bir vecize yumurtluyor!

Türk olmak ya da Kürt olmak ya da diğer millet/ milliyetlerden olmak önemli değil, Türküm demek yeterliymiş! Atatürk "Türk olana" dememiş de, "Türküm diyene" demişmiş. İyi de, Türk olmadan Türküm demek akla aykırı geliyor mu? Neden insanlar Türk olmadan Türk'leşmeden Türküm desinler? Türk'leşmişlerse de, hala, asimile olarak inkar ettikleri eski kimliklerinin anılmasını anlamı nedir?

Günümüzdeki çömezlere gelince; artık inkarcı ve imhacı faşist politikaların tükendiği, kitleleri aldatmadığı görülüyor. Buna bir çare arıyorlar. Ünlü faşist vecizenin içeriğini aynı şekilde dolduruyor, cümle kalıbını da bozmadan sadece "Ne Mutlu Türkiye Vatanında Olana" yada "Ne Mutlu Türkiyeli Olana" şeklinde ifade ediyorlar. Kuşkusuz, Türk olmakla Türkiyeli olmak farklı şeyler ama eğer içeriğini doldururken; "Biz ulus olarak birçok etnik ögeler taşıyoruz." diyor, Kürtler, Lazlar, Boşnaklar, Çerkesler, Araplar, Arnavutlar'dan söz ettiğini halde bunların hepsinin Türk Milletini oluşturduğunu söylüyorsa, bizim de bunun bir çarpıtma olduğunu ve sadece toplumsal, psikolojik yönden toplumu aldatmak için yapıldığını söylememiz gerekiyor.

Örneğin, bir Ç. Boyner'in neredeyse Kürt sorununun kaynağını; "Doğu'da dağa taş" "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözünün yazılması olmasın indirgemeye varan bir yaklaşımını görüyoruz. Dün Özal'ın yaklaşımının, sonra Demirel'in "Kürt realitesi", "Anayasal vatandaşlık" sözlerinin, bugün Çiller'in "Türkiye vatandaşlığı" sözlerinin ve mesleği destekçilik olan Karayalçın'ın yaklaşımının hepsi aynı içeriklidir.

Onlara göre, kullandıkları bu "yeni" (1) sözcüklerle Atatürk'ün "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözü arasında içerik farkı yoktur. "Millet, Türk Milletidir" diyorlar... Öyleyse?

Öyleyse sorun; birincisi, Kürt ulusunun varlığını ve Kendi Kadını'nı Tayin Hakkını yok saymaya devam etmektedir. İdincisi, diğer azınlık milliyetlerin varlığını ve Tam Hak Eşitliğini inkar etmektedir. Üçüncüsü, Türk milletinin tarihsel gerçekliğini inkar ederek, Türk milletini ne idüğü belirsiz bir konuma sokmaktadır. Dördüncüsü, Türk milletini asimilasyoncu ve faşist bir millet olarak göstermek ve ısrarla böyle olmasını sağlamak istemektedir. Beşincisi, bu uydurma teoriyle "faşist ırkçılıkta bir gevşeme var, diğer millet ve azınlıkların varlığı da kabul ediliyor" sansını yaratarak, inkarcı politikayı kandırıcılıkla birleştirip makyajlayarak devam ettirmek istiyorlar. Ve altıncısı, böylelikle gerek Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadalesinin önderliğini yürüten PKK'yi ve gerekse de diğer devrimci-komünist örgütleri kitlelerden yalıp, bölücü-terörist demagojisiyle yalnızlaştırmayı ve imha etmeyi istiyorlar.

Ülkenin bölünmezliği, diğer millet ve milliyetlerin hangi yollarla olursa olsun illa da inkarcı, faşist egemen sınıfların vazgeçemedikleri bir olgu olma vasfını sürdürüyor.

Şimdi yapılan çarpıtmaları, "gevşeme" havası ve "demokratik çözüm" propağandalarıyla sorunun özü karartılmaya çalışılıyor.

"Birazlık Demokrasi" anlayışı ve "dünya konjonktürü" değerlendirmeleriyle bu değirmene akan suyla birleşme yöneliminin de aynı kapağı çıkarmasını altını birkez daha çizmek istiyoruz.

Ve hem Kürt milletinin ve diğer azınlıkların inkarının ve imhasının, hem de Türk milletinin ne idüğü belirsiz hale getirilmesinin karşısında olmak gerekiyor.

Bütünçilerin kabul edilmesini değil, her ulusun Kendi Kadını'nı Tayin Hakkını ısrarla savunmak, çeşitli milliyetlerden emekçi halkların ortak sosyal kurtuluş mücadalesine omuz vermek, şimdi her zamankinden daha önemli olmuştur.

TUZLA DERİ İŞÇİLERİ:

“Moralimiz enflasyonun üzerinde”

Haber Merkezi-Tuzla Deri işçileri... Kömür ocaklarından sonra en ağır şartlar altında çalışan, bir o kadar da patronun ve jandarmanın baskısına uğrayan bu işçiler, bu güne kadar, dinmeyen direnişler geliştirilmesine rağmen her ne hikmetse burjuva basının ilgisine “mazhar” olamamakta, direnişlerini, seslerini Türkiye işçi ve emekçilerine yeterli oranda duyuramamaktadır.

Kazlıçeşme deri fabrikalarının tamamen tasfiyesinden (1992 Nisan’ı) Tuzla’ya taşınmasıyla, patronların sözünde durmaması sonucu sendikal çalışmaya Tuzla Deri İş’in sınıf perspektifli önderliğinde sıfırdan başlanmış ve bugün örgütlü işçi sayısı 1500’ü geçmiştir.

Hemen hemen sosyal hakların, sendikal hakların sıfır olduğu, deri patronları tarafından tekrar tekrar gaspedildiği, çalışma koşullarının son derece sağlıksız olduğu, maaşlarının (3 ile 4 milyon arası) karın tokluğuna dahi yetmediği koşullarda çalışan deri işçileri kendi sorunlarına sahip çıkıp direnişe geçtikleri gibi, birçok kez de çeşitli eylemliliklerle (üretimi durdurma, yürüyüş vs.) diğer sınıf kardeşlerinin eylemleriyle dayanışmanın güzelliğini sergilemiştir.

Hakim sınıfların her türlü sömürü ve zulüm düzenine karşı, genel olarak işçi sınıfının ve tüm emekçi kesimlerin tepkileri zayıfken, Deri işçileri, geliştirdiği çeşitli kararlı eylemliliklerle, Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halklara örnek olmaktadır.

Yine bugün, Tuzla’da 4 fabrikada, (Burcu Deri, Cihangir Deri, Çede Deri, Karaca Deri) direniş var. Burjuva basının pek itibar etmediği bu direnişleri gazetemizin hemen her sayısında işledik, bu onurlu mücadeleyi, deneyimi diğer işçilere ve emekçi halka taşımaya çalıştık. Bu kez, direnişçileri daha yakından tanımak, onları dinlemek, direnişin güzelliğini onların gözleriyle, diliyle görebilmek için deri işçilerinin kurmuş oldukları direniş çadırlarına konuk olduk. Hemen hepsinin gözlerinde bir ışıltı, bir umut ve kavgayla sıranmış bir kararlılık okunuyor. Direniş çadırında bayan işçiler de var; hepsiyle tokalaşıyoruz teker teker. Çadırdaki direnişçilerin çoğu Cihangir Deri’de çalışan işçiler, ayrıca dayanışmacı işçilerde var. Direnişçi işçilerin bir çoğu, kavgada-pratikte pısmış, adeta her biri bir kitleye ajitasyon çekiyormuş gibi... Bilinçli. Kolay değil örsle çekmiş arada yörgün. Başlıyoruz işçilerle sohbet, kısa sürede kaynaşıyoruz. Bir işçi, patronların, sendikal örgütlenmeyi engellemek için ne gibi yöntemler kullandığına değiniyor. “İşçilerin çoğu köy kökenli, toprağa bağlı insanlardan oluşuyor. Özellikle Cihangir Deri patronu Ergül Cihangir, memleketi olan Kars’tan, akrabalarını ve hemşerilerini getirerek, feodal bağları kullanarak sendikal çalışmanın önüne geçmeye çalıştı. Özellikle geçen sene 12 işyerimizde direniş oldu. O direnişlerde onurlu ve kararlı bir mücadele sonucu 12 işyerimizde de haklarımızı kazandık. Fakat o direnişlerde de görüldü ki, devlet polisini, kontr-gerillasını, MIT’ini, jandarmasını başımızdan hiç etkilemedi, MHP’li militanlar getirdiler, direnişçi arkadaşlarımızın üzerine kursun sıktırdılar” diyor. Tabii işçiler, bu baskıların nedenleri olarak, “Sendikal faaliyetini geliştiren, işçilerin haklarını savunan öncü işçilerimizi, sendika şube başkanımızı gözaltına alıp bizim birliğimizi, beraberliğimizi bozarak, geçmişte olduğu gibi, yine sendikası, sigortası, güllük gülistanlık bir gül bahçesi

Tuzla Deri işçileri, pratik içerisinde pişiyor; jandarmanın jopunu, dipçliğini, işkencesini yaşadıkça, devletin kimin devleti olduğunu görüyor.

yaratmak, işçileri sömürmek” diyorlar. İşçiler patronların şimdiye kadar kendilerini kene gibi sömürüp kanlarını emdiklerini, ama artık buna izin vermeyeceklerini söyleyerek güçlerini, nereden aldıklarını da ortaya koyuyorlar: “Çalışan, üreten biziz, bundan sonra yöneten de biz olacağız.”

Bir Cihangir Deri işçisi, patronun jandarma eşliğinde gece fabrikadan mal çıkarması üzerine, direnişe geçip jandarmayla çatıştıklarını, üç defa jandarma tarafından kurulan barikatları çatışarak aştıklarını, ellerinden, silahlarını, şarjörlerini aldıklarını, kafalarını, gözlerini kırtdıklarını belirterek direnmenin ve kazanmanın çöküşüne hala yaşıyordu. İşçi: “Bizim jandarmayla bir sorunumuz yok aslında, onlar da yarın askerlikleri bittiğinde bizim gibi emekçi olacak, sömürüye karşı direnecektir. Ama bugün sömürücüler, patronlar jandarmayı bize karşı kullandığı için, biz de haklarımızı alabilmek için onlarla çatışmak zorundayız.” diyor. Herhalde çok konuştuğunu sanmış olacak ki “Sözü fazla uzatmak istemiyorum. HALKIZ BİZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR diyoruz” diyerek sözünü bitiriyor.

İşçiler konuştuğunda açılıyor. Her biri, bir öncü işçi sendika lideri gibi. Bir işçi, “Yaklaşık 15 yıldır, Kazlıçeşme’den bu yana Cihangir Deri’ye sendika girmedi. Patron sendikalaşmayı engelleyebilmek için bir yandan, memleketi olan Kars’tan, bilimsiz-deneysiz, daha sigorta, sendika nedir bilmeyen insanları, hemşericilik ayagıyla uyutarak uygulamaya çalışırken, diğer yandan işe girmek isteyenlerin daha önce başka bir fabrikada çalışıp çalışmadığını, eğer çalışmışsa niye ayrıldığını falan öğrenip işe alım yaparak sendikalaşmayı engellemeye çalıştı. Bu böyle 15 yıl sürdü. Ancak artık onlar da, biz de sömürü düzeninin farkına vardık. Sendikal bir işçinin ne kadar aylık aldığını, sosyal haklarını nasıl kopara kopara aldığını gördük.” Bir başka işçi, “Fabrikada patronun işçiler içerisinde ajanları var; 3-4 işçi bir araya geldimi hemen patrona bildiriliyor. Eğer işçiler yaşam sıkıntısından bahsediyorsa, o işçiler hemen işten atılıyor. İleri işçileri tek tek işten çıkardı” diyor. İşte işçiler bu noktada dertli. İlk önce birbirlerine güvenleri yokmuş, sendikaya güvenemiyorlarmış ve hatta yaşlı bir amca oğlundan bile korktuğunu güvenemediğini belirtiyor. Bir işçi “Sendika kafını duyunca, bir sendikayı görünce gizleniyoruz, korkumuzdan. Bize kimseyle konuşamayacaksınız, atarız

sizi diyorlardı, biz de korkup patronların dediklerini yapıyoruz” diyor. Patronun akrabası ve fabrikanın bekçisi olduğunu söyleyen yaşlı bir amca, kendisinin gidip işçilerle konuştuğunu, sendikaya üye olunması gerektiğini, maaşların düşük olduğundan bahsettiğini ancak, kendisine, patronun akrabası olmasından dolayı, işçilerin güvenmediğini, kendisinden kaçtıklarını belirtiyor. “Şimdi nasıl, birbirinize ve sendikaya güveniyor musunuz?” diye soruyor. Tüm işçilerin gözlerinden bir mutluluk ve ışık... Hemen hepsi artık birbirlerine güvendiklerini söylüyorlar. Özellikle sendika konusunda çok umutlular. Yine başka bir yaşlı işçi, “Sendikamıza güveniyoruz; sendika başkanımıza, Musa’ya güveniyoruz. Başkanımız Musa’nın kılına birşey olursa, fabrikayı başlarına yıkabiliriz” diyerek sendikaya, öncülerine olan sonsuz güvenlerini dile getiriyor.

İşçiler, kendilerinin 3 ile 4 milyon arası maaş almalarına rağmen patron Ergül Cihangir’in köpeğine, özel köpek mamaları ve özel şampuanlar getirdiğini, bunun masraflarının ayda 52 milyona çıktığını, işçilere ayda 3-4 milyon maaş çok gören patronun bu faturayı işçilerin aylık yemek gideri diye gösterdiğini söylüyorlar. Bir bayan işçi, “Tuvalette elimizi yıkayacak sabun yokken, patron gidiyor köpeğine özel şampuanlar alıyor” diyor.

Hayat şartları, 3-4 milyon arası maaş alan işçilerin canına tak etmiş. Kalkıp sendikaya gidip üye olmuşlar ve hemen zaman kaybetmeksizin ekonomik ve sosyal haklarını talep etmiş, bunun üzerine patron, işçileri çağırıp, “Ya sendikadan istifa ederseniz, taleplerinizden vazgeçerseniz, ya da sizin taleplerinizi kabul ederseniz zarar ederim bu yüzden fabrikayı kapatıyorum” demiş. Yanında bir de faşist avukat getirecek, işçilere gözdağı vermeyi de ihmal etmemiş. Avukat işçilere “Ben MHP’liyim, ülkücüyüm, doğuda nasıl teröristlerin kellesini kopartıp, top gibi oynuyorsak, burada da komünist sendikacıların kellesini kopartıp top gibi oynayacağız. Burada 3 bin işçi varsa hepsi eyleme gitsin, yarın ben 4 bin tane jandarma yığarım buraya” diyor. Bunu aktaran işçi “Bu insan ne demek istiyor acaba hangi gerçekleri su yüzüne çıkarıyor acaba?” diyerek devletin kimin devleti olduğunu bununla biraz daha iyi gördüklerini söylüyor.

İşçiler devletin kimin devleti olduğunu pratik içerisinde daha iyi kavıyorlar. Yaşlı bir işçi pratikten anlatıyor: “Biz hakkımızla isteyince, patron, fabrikayı kapatacağını söyledi. Biz kendisine bu-

nun kanunlara aykırı olduğunu söyleyince, patron, ‘Ne kanunu, kanun benim’ diyor. Devlet haklıdan yana sahip çıkıyor deniliyor, eğer öyleyse, aha kardeşim kaç gündür bekliyoruz. Adam geldi gece fabrikadan, jandarma eşliğinde mal çıkardı. Biz hakkımızı sorunca jandarma silahıyla, jopuyla karşımıza çıktı, saldırdı bize. Jandarma, bir başbakanı, generali korur gibi koruyor Cihangir Deri patronunu. Bizim askerlere diyecek bir şeyimiz yok, yalnız, o emirler nereden geliyor? Yukarıdan... yani, emri devlet veriyor. İşte o sömürücüler, kodamanlar devleti eline almışlar, onlar yönetiyorlar. Mesela, toplu sözleşme döneminde, asgari ücret belirlenmesini bu sömürücü kodamanlar belirliyor. Ardından devlete diyor ki, asgari ücret böyle olacak, devlet de uyguluyor. Yani devlet dediğimiz şey bu sömürücülerin elindedir. Güneydoğu’yu örnek alalım, orda ölen insan da bizim, öldüren de bizim. Haaa.. bunu kim yapıyor? Devlet yapıyor”

İşçilere morallerini soruyoruz. Hepsini çok iyi olduğunu söylüyor. Ancak en ilginç cevabı iki yaşlı işçi veriyor. Biri, “Şimdi kendimi özgür hissediyorum” derken, diğeri “MORALİMİZ ENFLASYONUN ÜZERİNDE” diyerek, bu doğruyu mizahi tarzda koymasıyla herkesi kahkahalara boğuyor.

Bu süreç içerisinde yemeklerini yiyip, çaylarımızı içiyoruz. Ardından bir işçi duvarda asılı duran sazi alıyor, direniş-zafer marşları söylüyor; işçilerle birlikte hep bir ağızdan. Biz de eşlik ediyoruz. Hatta bir iki türküz de biz çalıp, söylüyoruz. İşçilerle çok güzel bir kaynaşma içerisindeyiz. Tabii, bu arada kadınları unuttuk. Kadınlar da, direniş çadırlarında görev almışlar. Tartışmalarda, genelde uzak dursalar, da arasıra araya girerek düşüncelerini dile getiriyorlardı. Direnişçiler içerisinde Bulgar

Bayan işçiler, her türlü baskıya karşı erkek işçi kardeşleriyle her alanda, direnişte yanyana, omuz omuz.

göçmeni işçiler de var. Bulgaristan üzerinden sosyalizm tartışılmaya başlandı. Dilimizin döndüğünce işçilere Bulgaristan’da 1960’lardan sonra yaşanan sosyalizm olmadığını anlatmaya çalıştık. Tabii göçmenler kendileri de sosyalizmi belli bir sürece kadar yaşadıkları için, belli bir süreçten sonra ortaya çıkan sosyal şoven-ırkçı uygulamaların sosyalizm olmadığını görebilmekteler.

Gece saat 12.00- 12.30 sıralarında Deri İş Tuzla Şubesi Başkanı Musa Selvi giriyor direniş çadırından içeri. Musa Selvi’nin içeri girmesiyle birlikte, ortak biraz daha seleniyor. Gözlemlediğimiz kadarıyla işçiler sendikalarına, sendika başkanlarına güveniyorlar. Zaten bunu da gözlemiyorlar, her fırsatta dile getiriyorlar.

DİRENİŞÇİLER YALNIZ DEĞİL

Bir gün sonra, 7 Ocak Cumartesi günü, Ümraniye, Gülsuyu ve 1 Mayıs Mahallelerinde oturan yaklaşık 100 kişilik Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik okuru, kitle direnişteki Cihangir Deri işçilerine destek ziyaretinde bulundular. Kitle, direniş çadırına yaklaşık 300 metre kala “Yaşasın Cihangir Deri İşçilerinin Direnişi-Yeni Demokrat Gençlik pankartı açarak, sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Cihangir Deri işçileri de atılan sloganlara hemen cevap verdi. İşçiler ve ziyaretçiler, hep bir ağızdan “Gelecek Ellerimizdedir!”, “Birlik-Mücadele-Zafer!”, “İşçi-Köylü-Gençlik, Halk Savaşında Birleştik!”, “Cihangir İşçisi Yalnız Değildir!” vb. sloganlarını haykırıyorlardı.

Saz eşliğinde türküler-marşlar okundu; işçilerle birlikte halaylar çekildi. Direnişçi işçiler, söyledikleri türkülerle devrim türkülerine yabancı olmadıklarını gösteriyorlardı. Gençlerden bazıları şiirler okudu, türküler-marşlar söyledi. Okurlarımız bir konuşma yaparak, Cihangir Deri İşçilerinin yanlarında olduklarını, kavgalarının kavgaları olduğunu vurgulayarak “Gelecek Ellerimizdedir!” sloganını haykırarak konuşmasını bitirdi. Deri İş Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi de bir konuşma yaparak, ziyaretçilerin daha da sıklaşmasını isteyerek teşekkür etti.

Ayrıca, Kartal Yunus’ta Set Çimento Fabrikasında çalışan Özgür Gelecek okurları işçileri de ziyarette bulunarak maddi ve manevi desteklerini sundular. Set Çimento’dan gelen işçi okurlarımızdan bir işçi bir konuşma yaparak; “Gelecek Ellerimizdedir!” sloganlarını direnişçi işçilerle birlikte haykırarak konuşmasını bitirdi.

14 Ocak 1995 günü Partizan Kamu Emekçileri ve Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube, Tuzla Deri İş direnişçilerini ziyaret etti. Ziyaret esnasında türküler söylendi, halaylar çekildi. Yaklaşık 60 kişilik ziyaretçi kütlesi “Birlik, Mücadele, Zafer!”, “Gelecek Ellerimizdedir!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!”, “Yaşasın Tuzla Direnişimiz!” sloganlarını haykırdı. Ayrıca, Partizan Kamu emekçilerinden ve Partizan Belediye işçilerinden birer kişi konuşma yaptı.

Ayrıca, çeşitli siyasi parti, dernek ve çevrelerden insanlar da Deri işçilerine destek ziyaretinde bulunarak, maddi ve manevi desteklerini sundular.

Tuzla Deri İşçilerinin yıllardır, her türlü baskı ve zorluğa rağmen onurlu ve kararlı mücadeleleri, deneyimleri çeşitli milliyetlerden Türkiye Proleterya ve tüm emekçi kesimlerce, sendikalarca örnek alınmalı, o kararlılık yakalanarak daha üst boyutta harekete geçirecek, kurtuluşunu sağlayacak olan halk savaşının hizmetine sokulmalıdır. Komprador-patron ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkıp yerine, proleteryanın önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk İktidarını yaratmanın yolu Halk Savaşından geçmektedir.

Tuzla Deri İş Kongre sürecine girmiş bulunuyor. Tuzla Deri İşçileri bu noktada dikkatli olmalı. Bugüne kadar Tuzla Deri işçileriyle omuz omuzla mücadele yürüten sınıf perspektifli sendikal önderliğini bilincinden silmemeli, her türlü, uzlaşmacı, işbirlikçi, tutarsız eğilimlere karşı uyanık olmalıdır. Deri işçileri bu tercihini yaparken geçmiş mücadele deneyiminden hareketle en uygun tercihini yapacaktır.

Belediye işçileri direndi; sendika sattı

İstanbul/Özgür Gelecek- Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü olan Ümraniye, Beykoz, Bayrampaşa ve Sarıyer Belediyelerinde çalışan bin 700 işçi toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine 30 Aralıkta greve başladı.

İşçiler 10 aydır toplu sözleşmelerin yenilenmemesi ve işçilerin mücadeleleri sonucu kazanılmış haklarının geri alınması ve gaspedilmesi üzerine bu kararı aldıklarını belirttiler. Bu haklardan bazıları şöyle:

İşyeri temsilcilerinin görev, yetki ve izinlerinin kısıtlanması farklı branşlarda çalıştırma izin ve ücret üzerinde kazanılmış bir çok hakkın gaspı. Ümraniye belediye işçileri 30 Aralık grevinin ilk gününe halay çekerek başladılar. Burada Belediye-İş sendikası Genel Başkanı Fırat Alan'ın yapmış olduğu basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında "Toplusözleşme görüşmelerinin başladığı ilk günden itibaren sendikamızın taslağı bir güne bırakılarak eski toplu iş sözleşmesi ve uygulama üzerinde mücadele ve geri adım atmaya zorlandık. İşçilerimizin yıllar önce kazanmış olduğu demokratik haklar resmen geri istendi." denilerek grev kararı almalarının nedenlerini açıkladı. Belediye-İş Anadolu Yakası Genel Başkanı Şaban Tören ve Genel Sekreter Kasım Yorulmazbaşı da ayrıca süreçle ilgili konuşmalar yaptılar. Ümraniye ve Beykoz'da 900 den fazla işçinin grevi sürüyor. RP 'li Ümraniye ve Beykoz Belediye başkanlarının ısrarla kazanılmış hakları geri almak istemelerine karşılık işçiler greve kararlılık verdi. Kazanmaya kadar da grevlerini sürdürecekler. Ayrıca basın açıklamasında "bu grev dört ilçede başlamasına rağmen görüşmeleri süren, başta İstanbul Büyükşehir Belediyesi olmak üzere 15 bin işçiyi yakından ilgilendirmektedir.

Sarıyer Belediyesi'nde de toplu iş sözleşmesinin olumsuzluklarla sürüp gitmesinden dolayı 30 Aralık 1994 gününden bu yana grevde olan Sarıyer Belediyesi'ndeki 435 işçi Sarıyer Belediyesi'nin çöp arabası, kamyon vb araçlarına el koyarak, Belediye Binası şifa garajı ve temizlik işleri müdürlüğünün kapılarında gece-gündüz nöbet tutarak grevlerini sürdürüyorlar. İşçiler konuyla ilgili RP'li Belediye Başkanı

14 gündür süren, Ümraniye, Beykoz, Bayrampaşa ve Sarıyer işçilerinin direnişi, sendika bürokratlarının masa başında uzlaşması sonucunda istenilen kazanım sağlanmadan sona erdi.

Yusuf Tülüm'ün Belediye iş ve diğer sendikalara üye Devrimci demokrat işçileri işten çıkmaya zorlamak için kendileriyle anlaşmaya yanaşmadığını, yerine RP'li kendi tabanını insanlarını almaya çalıştığı, ayrıca garajlardaki arabaları yeni aldığı 15 işçiye kaçırtmaya çalıştığını, kendilerinin buna karşın gece gündüz nöbet tuttıklarını, verilen hakkın alınamayacağını, sözleşme yapılmazsa grevi sonuna kadar sürdüreceklerini belirttiler. Ayrıca 8 Aralık 1995 günü işçiler ve Belediye-İş Sendikası yetkilileri Sarıyer Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü'nün önünde toplanarak Belediye Başkanı Yusuf Tülüm'ü uyardılar. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Belediye-İş Sendikası Eğitim Sekreteri Hıdır Bal "Olayın bugün toplu sözleşme olmadığı bir siyasi partinin, kendi partisine üye olmayan insanları kabul etmeyen bir partini, işçinin onuruyla oynaması olduğunu söyledi: İstanbul'daki bütün belediyeleri kapsayan bir toplu sözleşme taslağının hazırlandığını ve bazı belediyelerle anlaşmalara varıldığını, ancak RP'li Başkanlarının buna yanaşmadığını belirtti. İşçiler Hıdır Bal'ın konuşmasından sonra "Hak Verilmez Alınır", Belediye-İş pankartını taşıyarak ve "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler", "İşçi Memur Elele Genel Gre-

ve", "İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin", "Kurtuluş Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde" sloganlarını atarak Sarıyer Belediyesi'nin önündeki grev sözcüsü arkadaşlarını ziyaret etmek için yürüyüş geçtiler. Yoğun polis kordonu altında Sarıyer Belediyesi'nin önüne geldiler. Buradada "Vur Vur İnlesin Yusuf Tülüm Dinlesin", "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler" sloganlarını attıktan sonra Sendika yöneticilerin uyarısına uyarak dağıldılar.

Varolan birçok hakkın geri alınmak istenmesi işçiler ve belediye başkanlarını karşı karşıya getirecek. Organize bir şekilde yapılacak eylemlerin bir çok yeri felç etmesi halinde, yöneticileri harekete geçirecek, işçi ve emekçiler bu haklı mücadelesini örgütlü bir şekilde sarsıcı eylemler yaparak kazanacaklar.

Gazetemiz baskıya girerken son öğrendiğimiz bilgiye göre 14 gündür grevde olan Sarıyer, Ümraniye, Bayrampaşa ve Beykoz belediyelerinde işverenle anlaşmaya varılarak toplu iş sözleşmesi imzalandı. 3 bin kişiyi kapsayan belediyelerde Belediye-İş Sendikası'nın işverenle oturduğu anlaşma masasında yine işçilerin birçok hakkı verilmedi. Fakat işçiler üretimden gelen gücünü kullanmayı öğrenerek hakkını almasını bilecektir.

Eksik malzeme işçinin yaşamına mal oldu

Kartal/Özgür Gelecek-Kartal Belediyesi'nde taşeron firma Kartarsaş'ta şoför olarak çalışan Uğur Duru adlı bir işçi, 3 Ocak günü garaj duvarının çökmesi sonucu yaşamını yitirdi.

3 Ocak günü otobüsü park etmek için garaja gelen Uğur Duru, ihmalsizliğin, hırsızlığın kurbanı olacağını belkide hiç düşünmemişti. Kartal Belediyesi'nin garaj yerinde

görüştüğümüz işçilerden biri, olayı şöyle anlattı. "Uğur Duru mesai saati bitiminde belediye otobüsünü park etmek için garaja girdi. O zaman bir gürültü duyuldu. Bu gürültü üzerine Uğur Duru o tarafa doğru bakmaya gitti. İşte o zaman çatlak olan duvar arkadaşımızın üzerine çöktü" dedi. Uğur Duru'nun cenazesi 4 Ocak günü Başibüyük Mezarlığı'na kaldırıldı.

Kartal Belediyesi'nde çalışan işçilerin iş bırakmayı penaze törenine katılmaması, büyük bir olumsuzluk içerirken, bu durum birçok kişi tarafından üzüntüyle karşılandı.

Garaj duvarı 1990 yılında o dönemin SHP'li başkanı M. Ali Bülül zamanında yapılmış. Duvarın yüksekliği 2,5m., uzunluğu ise 80 metre. Duvarın herhangi bir dayanağı yok. İçindeki malzeme çalındığı için zaman aşımıyla çatlaklar oluşmuş. Bir çok kez belediye yetkililerini uyararak işçiler kendi aralarında tartışmalarına rağmen herhangi bir önlem almamışlar.

Yolsuzluğun en büyük erdem olduğu ülkemizde, yapı malzemelerinden mal çalmak en büyük kazanç. Kartal Belediyesi'nde SHP'li Mehmet Ali Bülül döneminde yapılan garaj da bunlardan biri. İstanbul gibi bir şehirde inşaatların çoğundan malzeme çalındığı, bu acı gerçeğin olası bir depremde birçok insanın yaşamına mal olacağı ise gözardı ediliyor. İnsan yaşamının bu kadar ucuz, değersiz olduğu ülkemizde sömürücülerin, kan emicilerin bu vurgunlarına göz yuman faşist devletin bu bedellerin altında kalkamayacağı günler uzak değildir. Yapı malzemelerinin çalınması nedeniyle daha birçok insan yaşamını yitirmekle karşı karşıya kalacaktır.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Uyarı çanı

Proletarya devrim çanını çalmadı; Demirel "uyarı çanını" çaldı. Biriken elektrik yüklü havanın ağırlığı altında ülkenin **Türk arakçayev rejimi** ile artık yönetilemez noktaya gelip dayandığı bir merrada Demirel ürküntü **çaresizlikle** uyarı çanını çaldı. Bir kaç darbeyle yerinden sürülen Demirel piramidin tepesinde biri olarak arakçayev Türk rejiminin çikmazda olduğunu da itiraf etmiş oldu bu uyarı çanı ile.

1994'ün son günü basın toplantısında seslendirilenler tek bir cümlede özetlenebilir: **Rejim tıkanı**; bu hükümetle bunalmı aşamayız, asker rejime elkoymadan bana seçimleri yenilemek için meclisi feshetme yetkisi verin.

İster bir yerlerden "askeri-darbe" kokusu alsın, ister düzenin cesetsi bir çözümlüş içinde tükendiği anın yaklaştığını görür olsun ve isterse kendisini bir tür **Korent'in masal kahramanı Sisyphus'un** yerine koy-sun Demirel, apaçık olan bir gerçek var; sistem, iç çelişkilerin ve bu çelişkileri uç noktasına taşıyan çok yönlü bunalmın altında köklü bir çözümlüş ve tükeniş içindedir.

Bir tür **Fareli Köyün Kavalcısı** da olsa, en yetkili ağız, proletarya ya da Kürt ulusal hareketi devrim çanını çalmadan, asker sopayı dolaysızca iktidara egemen kılan kestirme yola girmeden, dolaylı da olsa fincancı katırlarını ürkütmeden, çivisi çıkmış devleti yıllardır denenegelen parlamenter maskarahlıklarla ayakta tutmak için yetki istiyor.

Emeğin köleleştirilmesine dayalı devlet, cumhuriyet tarihinin görülmemesi çıkmazını yaşıyor. Devleti yönetme adına işe soyunan hiçbir hükümet, sistemi açmazdan arındıramıyor. Sık sık yapılan seçimler ve değişen hükümetler, tıkanan rejime çare kapısı olmuyor. 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül'ler de buhranı aşmada işe yaramadı. Şimdilerde ise özel savaş rejimi bile tıkanan sistemi düze çıkaramıyor. Ve Demirel basbas bağmıyor: Bana yetki! Neden? Asker-dışı yollarla (sanki şimdi arakçayev Türk rejimi yokmuş gibi) burjuva parlamenter çerçevede bir darbeye daha maruz kalmadan işin içinden çıkılmak.

Peki nasıl işin içinden çıkılacak?

İç ve dış çelişkilerin ağırlığı altında nefesi tükenen bir ülke, halklar hapisanesi bir ülke, ekonomik krizi kökleşmiş bir toplulu, burjuva-feodal düzenin farklı kanatları arasındaki çelişmelerin aşılamaz bir noktaya gelip dayandığı bir sistem ve dahası halkın geleceğe umutsuzlukla baktığı koşulları hergün durmaksızın üreten bir ülkede Demirel'e meclisi fesih yetkisi ve yeni bir seçimle, yeni bir meclis işin içinden çıkabilir mi?

Ekonomik dengelerin alt-üst olduğu, iç borçlanmanın tepe noktaları zorladığı, dış borcun 70 milyar dolar sınırında at kosturduğu, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, reel ücretlerin gerileyip, halkın alım gücünün aşağılara çekildiği, enflasyonun yüzde 150'lere dayandığı hurdaya çıkmış bir sistemle işin içinden çıkılabilir mi?

Dini gericilikle, bağnaz Türk milliyetçiliğinin olabilirdiğince körüklenip, ülkenin Türk-Kürt bazında düşmanca kutuplaşmaya itildiği, Alevi-Sünni çelişmesinin kıskırtılıp yeniden ayağa doğrultulduğu, devletin kendi eliyle Türk milliyetçiliğini şovenizm ölçüsünde çıkar yol gördüğü ortamda "yetki" ile işin içinden çıkılabilir mi?

Öte yandan devrimle karşı-devrimin zorlu, amansız ve sürekli bir çatışma içinde olduğu, başta ulusal-devrimci hareket olmak üzere devrimci silahlı savaşımın yayılarak ülkemizi kökünden sarstığı ve sınıf savaşımının iç savaş biçiminde sürdüğü bir rejimde parlamenter sistem, burjuva-feodal çerçeve ve mevcut sistemle buhran aşılabir mi?

Ekonomide sıfırlayıp hareket edemeyen sistemi "özelleştirme (KİT)" yöntemiyle halka daha çok sefalet, daha çok işsizlik reva görerek, ekonomideki krizi halka fatura eden bir düzenle bu kervan yürüyebilir mi?

Ve artan bir yoğunlukla sürüp gittiği yarı-sömürge ülkemizde çözüm diye sunulan her reçete gibi, Demirel'in yetki isteme reçetesi de yeni seçim oyunlarıyla halkı aldatıp rejime **görelî** nefes aldirmaktan öte bir anlamı gelmez.

Halka, ülkeye ve Kürt'e gerekli olan Demirel'in "uyarı çanı" değil, **proletaryanın devrim çanıdır.**

Belediye yöneticilerinin haksız kazanç elde etme hırsı Uğur Duru adlı işçinin yaşamına mal oldu. Eksik malzeme sonucu duvar çöktü. Bina enkaz yığını haline geldi.

Sendikacılardan gözaltıları protesto

Adana/Özgür Gelecek
Tüm Bel-Sen ve Tüm Sağlık-Sen Adana Şubeleri, bir basın açıklaması yaparak bir süre önce evlerinden gözaltına alınan ve kendilerinden haber alınmayan **Nevin Berktaş, Şükrü Balkan ve Safiye Balkan**'in derhal serbest bırakılmalarını istedi. Konuyla ilgili yapılan basın açıklamasında Tüm Bel-Sen ve Tüm Sağlık-Sen üyesi memurlar gözaltında ölüm ve kayıpların her geçen gün arttığına dikkat çekerek, 16 aralık günü Adana'nın Şakirpaşa mahallesi'ndeki evlerinden gözaltına alınan **Nevin Berktaş, Şükrü Balkan ve Safiye Balkan**'dan bugüne kadar haber alınmamasının kendilerini kaygılandırıldığını belirtti. Memurlar açıklamalarında "Bizler ülkede yaşanan gözaltında ölüm ve kayıplardan duyduğumuz kaygılarla, gözaltındakilerin derhal serbest bırakılmasını veya mahkemeye çıkartılmalarını talep ediyor, ailelerinin ve yakınlarının başlatmış oldukları açık grevini desteklediğimizi belirtiyoruz" dediler. Öte yandan gözaltında bulunanların yakınlarının 18 aralık günü HADEP Seyhan İlçe Binası'nda başlatmış oldukları açık grevi de sürüyor.

Emekçi Kadınlar Birliği'nden kirli savaşın mağdurlarına destek

İstanbul/Özgür Gelecek
30.12.1994 günü bir basın açıklaması yapan EKB'li kadınlar sürdürülen kirli savaşta evsiz, yurtsuz ve herşeyini kaybetmiş insanlarla dayanışmak için topladıkları giyecek ve ilaçları göç eden insanlara verilme üzere Tunceliler Derneği'ne teslim ettiler. Emekçi Kadınlar Birliği'nin Tunceliler Derneği'nde yaptıkları basın açıklamasında T.C.'nin halklar üzerindeki baskılarının giderek arttığını Çorum, Maraş ve Sivas katliamına değiniler halkın sesinin kesilmeye çalışıldığına dikkat çekildi ve Devlet devrimcilere yönelik baskı ve katliamlarını artık sıradan insanlar üzerinde uygulamaktan çekinmiyor. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'nin her yerinde faili belli cinayetlerin sayısında büyük bir artış olmuştur. Devlet, toplumun gerici ve faşist kesimini toplumun duyarlı ve devrimci kesimine karşı örgütlemeye ve silahlandırılmaya girişmiştir. En ilgisiz olaylarda bile gösteri yapmak için toplanan gerici faşist grubun 'Kahrolsun Komünistler' sloganı atması boşuna değildir. Devlet tıpkı geçmiş yıllarda yaptığı gibi sivil faşistleri sahneye çıkarmaya başlamıştır." sözlerine yer verilerek katliamların son bulması özgür ve insanca bir yaşam için her kesimden ezilen, sömürülen emekçi Türk ve Kürt halklarının ortak düşmanı hakim sınıflara karşı birlikte mücadele etmesi gerektiğine değinildi.

Halkalı çöplüğü, halka kaldı

İstanbul/Özgür Gelecek
3 Ocak 1995 günü Küçükçekmece Belediyesi içerisindeki Halkalı semt sakinleri ve çok sayıdaki kitle örgütünün girişimiyle DSP'li Küçükçekmece Belediye Başkanı Nurettin Şen tarafından kapatıldı.

3 Ocak günü Halkalı semt sakinleri ve çok sayıdaki kitle örgütü Halkalı Çöplüğüne çöp dökülmesini engellemek için çöp kamyonlarının Halkalı Çöplüğüne giriş noktalarındaki yolları kapattılar. Bu olay daha sonra Halkalı Çöplüğünün fiili olarak işlevsiz hale gelmesine yol açtı ve Küçükçekmece Belediye Başkanı Nurettin Şen tarafından kapatıldı. Olaydan sonra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan Halkalı Çöplüğünün Bahçelievler Çöp Aktarma İstasyonunun devreye girmesine kadar kapatılmayacağını, aksi takdirde kendilerinin Küçükçekmece Belediyesine ait çöp kamyonlarını Kemerburgaz'daki çöp imha alanına almayacaklarını belirtti.

Küçükçekmece Belediye Başkanı Nurettin Şen ise Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasi çıkarlar peşinde koştuğunu, Kendilerinin Tayyip Erdoğan'la bir sorunlarının olmadığını, kendilerinin halkın şikayetlerini, tepkileri doğrultusunda bu kararı aldıklarını belirtti. Halkalı Çöplüğünden Küçükçekmece Gölüne sızan çöp artıklarının ve pisliklerin Halkalı ve çevresindeki semtlerde oturan insanların evlerindeki musluklardan yağlı su ve pislik olarak aktığını söyleyerek, Recep Tayyip Erdoğan'ın halkın sağlığıyla oyna-

RP'li Erdoğan'ın adaleti: Halkalı halkını çöp patlaması tehlikesiyle başbaşa bıraktı.

yamayacağını, çöplüğün daha önceden kapatılmasının gerektiğini ancak bugün kapatılabildiğini belirtti.

Ayrıca olay yerine 10 Ocak günü tekrar gittiğimizde Halkalı ve çevresindeki yerleşim alanlarının çöplerinin 4-5 gündür toplanmadığını, çöp kamyonlarının dolu olarak sokak ortalarında işlevsiz olarak bırakıldığını ve ayrıca yol kenarına yakın yerlerde ise çöplerin Küçükçekmece Belediyesi tarafından toplanmadığı için çöp dağlarının oluştuğunu gördük.

Halkalı 13 Ocak günü gece geç saatlerde Büyükşehir Belediyesi'nce tekrar açılmak istendi. Bu-

nun üzerine çöp dökmek amacıyla kamyonların geldiğini öğrenen semt sakinleri yolu kapatıp, şoförlerin kontaklarına el koyarak çöplüğün girişini kapattı ve Tayyip Erdoğan'ı taraflı davranmakla suçladı. Semt sakinleri Halkalı Çöplüğünden sızan zehirli suların Küçükçekmece gölüne sızdığını ve bunun musluklara pompalandığını belirterek "Büyükşehir Belediyesi bizi bu zehirli su ile ölüme mahkum etti" dediler. Daha sonra semt sakinlerini dağıtabilmek için jandarma getirildi ve halka gözdağı verilmeye çalışıldı. Halkalı halkı "bunlar bizim hayatımızı hiç düşünmüyorlar, nasıl dağılırız" di-

ye tepki göstererek sessizce dağıldılar.

Çöp patlaması vb. gibi halkın sağlığını rahatsız eden sorunlar esas olarak kapitalizmin yoğun kâr hirsından kaynaklanmaktadır. Ancak, kapitalist-emperyalist ülkeler belli oranda bu sorunları aşmış olmasına rağmen esas olarak bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde yoğunluklu olarak yaşanmaktadır. Yani, sömürü sistemleri, sınıfsal karakterleri değeri, kârı ön planda tutmalarından dolayı, çöp sorunuyla birlikte her türlü pisliği tekrar tekrar üretir. Bu nedenle, varolan mevcut düzen içerisinde, yani sömürü düzeni yıkılmadığı sürece bu sorunlar esas olarak çözülmez. Ancak, geçici ve kısmi iyileştirmeler kazanılabilir. Çöp sorunu, her türlü çevre sorunu, sosyalizmle, esas olarak; savaşsız, sınıfsız, sömürsüz bir düzen olan Altın Çağ yani komünizmde köklü çözüme kavuşabilecektir. Sorunlara bu bilinçle yaklaşmalı ve örgütlü mücadeleye geçilmelidir.

Ayrıca, hakim sınıfların farklı kliklerinin, sözcüleri olan DSP'li Belediye Başkanı Nurettin Şen'le, RP'li Büyükşehir Belediye Başkanı R. Tayyip Erdoğan arasındaki laf dalaşını bölge halkının çıkarı temelinde değil, kendi siyasal, ekonomik ve oy kaygıları nedeniyle, bu görülmelidir halkımız tarafından. Yeter denilmezdir oy avcılarının sahtekar tutumlarına. Çünkü, bunlardan çözüm beklemek bunların kendi burjuva feodal sınıfına ihanet beklemektir ki, hayalden öteye gidemez.

ÖN AÇIKLAMA: Uzun yıllar Faşist Diktatörlüğün yoğun işkence ve saldırılarına maruz kalan ve şu anda hala Sağmalcılar Cezaevinde bulunan ağır kalp hastası olup her an ölümlerine karşı karşıya bulunmaktadır. Cezaevi koşullarının dışında tedavi olması gerekirken, şu an ölüme terk edilmiş durumdadır. Konuyla ilgili olarak kamuoyuna bir açıklamada bulunan Sadrettin Aydın'ın göndermiş olduğu bu metni olduğu gibi yayımlıyoruz. Bu metin uluslararası kuruluşlarda gönderilmiştir. Tedavi edilebilmesi için, cezasının tecil edilerek yurt dışında tedavi görmesi gerekiyor. Aksi durumda her an ölümlerine yüzüne gelebilir. Sadrettin Aydın'ın cezasının tecil edilip bir an önce yurt dışına çıkabilmesini sağlamak için insanım diyen herkesin bu olaya duyarlılık göstermesi gerekmektedir.

ÖZGÜR GELECEK

Sadrettin Aydın'ın serbest bırakılsın

Saygı Değer,
Tüm Uluslararası Hümanist Kurum ve Kuruluşlara;

Sz değerli hümanist kurumların emekçileri ve tüm çalışanlarını en içten insani duygularıyla selamlıyor, onurlu barışçıl mücadelelerinizde başarılar diler saygılarımı sunarım.

Sizin çok yoğun olarak, tüm uluslararası alandaki baskıcı, demokrasî dışı, anti insan hakları ve kötü muamelelere karşı verdiğiniz savaşımdan dolayı kutluyor; zor ve çetin bir mücadeleyi verdiğinizinize inanıyor ve takdir ediyorum. Tüm dünyadaki mağdur halklara sahip çıktığınız gibi, halkım olan Kürt ulusu, coğrafyasıyla 21, yy'a ramak kalırken çağın en vahşi ve en barbar faşist sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti'nin kirli özel savaş katliamları sonucunda; 2300 civarında köy yakılmış, 10.000'in üzerinde sivil ve PKK gerillası katledilmiş, 3-5 milyon Kürdistan'lı aç ve yokluk içinde vatanından sürgün ettirilmiştir, 10 yıllık savaş sürecinde 2.000'in üzerinde masum ve savunmasız Kürdistan'lı evinin önünde, ya çarşıda ya da kaçırılarak kontr-gerilla saldırılarıyla katledilmiştir. 2.000.000'ün üzerinde Kürdistan'lı işkence tezgahlarından geçirilmiş, bunun büyük bir çoğunluğu sakat kalmış, bir kısmı da gözaltında kaybedilmiştir. Ayrıca bugün Türkiye ve Kürdistan zindanlarında 8.000'in üzerinde savaş tutsağı bulunmaktadır.

İşte bu korkunç tablounun halkalarından biri de, şahsımla ilgili olanı çizmeyi düşünüyorum. Ben 7 Şubat 1988 yılında TC'nin silahlı güçleriyle girdiğim

çatışma da, sol ayağımdan yaralı olarak esir düştüm. Vahşi ve barbarca işkencelere maruz kaldım. Bu işkenceleri anlatmaya kalksam ciltlerce kitap doldurur. Dolayısıyla kısaca geçeceğim. İki ay zarfında, TC'nin savaş mahkemeleri olan Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkeme'since idam cezasına mahkum edildim. 1985 Ağustos'unda bana verilen idam cezası Ankara'da Yargıtay tarafından otomatikmen onaylandı. 29 Mart 1987 tarihinde bir grup PKK'li savaş esiriyle birlikte Aydın Cezaevine sürgün edildim. 1988 Ağustos ayında cezaevinde çıkan bir tünelden dolayı; İzmir-Foça'dan getirilen 500 komando timi, 500 zindan muhafızı ve 500'ün üzerinde gardiyanla korkunç bir saldırıya maruz kaldık. Deyim yerinde ise tam bir vahşet yaşandı. 47 tutsaktan 45'inin kafası, gözü patladı, kolu-bacağı kırıldı ve çeşitli yaralardan yara alanlar oldu. Bu saldırı sonucunda ben de sağ gözümü 'görmeyecek şekilde' kaybettim. Birbuçuk aya kadar çenemi çalıştıradım. O günden bu yana bel ağrılarım devam etmektedir. Bu saldırı karşısında 12 gün ölüm orucunda kaldım. Ardından hayvanların dahi konulmadığı "Rink" denen araçlara bindirilerek Bursa zindanına götürüldük.

30 Eylül 1988 tarihinde yine tünel bahanesiyle Aydın vahşetini aratmayacak bir saldırıya maruz kaldık. 8 gün boyunca çıplak olarak baygın bir şekilde demir ranzalar üzerinde kaldık. Bu saldırıdan sonra sık sık nefes alıp veremediğimden ve kalp sıkışmalarından dolayı de görüldü. Bu rahatsızlıklarım

beraber Çanakkale zindanına sürgün edildim. Bu zindanda fazla kalmadan aynı yıl (1989) İstanbul zindanına gönderildim. 1991 yılında gittiğim I.U.C.T.F. kardiyoanabilim dalında bende "Mitral Kapak Prolapsusu" olduğu teşhisi konuldu. 1991'den bugüne kadar hastalığım günden güne arttı. Buna rağmen her gittiğimde basit ilaçlarla baştan savma biçimde hep ölüme terk edildim. Şimdiye kadar kullandığım ilaçların başlıcaları: Kardilat, İsoldil, Isoptin, Coraspin, Danitrin, Dideral vb. bir sürü ilaç kullandım, fakat hiçbir faydasını görmüş değilim. Ağrı, sızı, yorgunluk, halsizlik sürekli görülmektedir. Defalarca kriz geçirdim. Kriz anlarında: vücudum soğuyor, aşırı titreme, ağzımda kuruma, dilimle ağırbaşmayla birlikte nabız 140'lara, tansiyon ise 130-180 mmHg çıkıyor. Kriz anlarında ne doktor hazır, ne de hastane. Hastaneye kaldırılıncaya kadar da 2-3 saat geçiyor. Ağır bir kalp hastası için 2-3 saatlik gecikme birkaç kez ölüme gerek demektedir. Çoğu zaman hasta ve yatağımdan kalkamaz durumdayım. Zindan koşulları ne sağlık, ne de besin-diet için uygundur. Tuzlu, yağlı ve hamurlu yiyecekleri unutmus gibiyim. Corba ve bunsam sebzeyle mahkumum.

Evet durumum bundan ibarettir. Hergün diri diri ölüyor ve diriliyorum. Tüm insani koşullardan uzak, zindanın karanlık bir köşesinde, çağdaş insanlığın gözleri önünde bile ölüme terk edilmişim. Bu durumdan moral ve psikolojikmen etkileniyor, uskuflarım kayıyor. Adeta ne zaman öleceğim diye, tam 4 yıldır bu işkenceli yaşamı

sürdürmekteyim. Aldığım ilaçların hiçbir fonksiyonu kalmamış, durum gittikçe kötüleşiyor. TC'nin Adli Tıp Kurumu ve diğer hastanelerdeki doktorlar kimliğimden dolayı bana rapor vermekten korkuyorlar. Adeta Özel savaşın uzantıları gibi davranıyorlar.

Sizlerin bu durumumu dikkate alacağınıza umuyorum. TC yasalarına göre net olarak 20 yıl zindanda kalmam gerekiyor. Yani 2005 yılına kadar zindanda kalmam gerekiyor. Tabii yaşarsam! Bu gidişle 1995 yılını bile görebileceğimi sanmıyorum. Şahsınızda tüm insanlığı, acil durumundan dolayı, TC Başbakanı, Cumhurbaşkanı ve Adalet Bakanlığı nezdinde, cezanın 3-6 aylığına tecil edilmesi için girişimlerde bulunmanızı talep ediyorum. Ben insanın göz göre göre ölüme terk edilmesine seyirci kalmayacağınıza inanarak, bu mektubu kendi ellerimle sizlere yazıyorum. Belki de sizler imdadına yetişemedin aranızdan ayrılıp, ölmüş olabilirim. Şahsınızda, İnsan Hakları savunucularına olan inanç ve beklentim, bir nebeze de olsa beni yaşam mücadelesine itiyor. Bu beklentimi küçük bir umut ve yaşam ışığı olarak görüyorum, bu duyguyla ölüm-kalım mücadelemi sürdürüyorum.

Sizlerin şahsında tüm insanlığı acil olarak görev ve eyleme davet ediyorum. Sizlere sağlıklı, kalp rahatsızlığından uzak, sancısız bir yaşamı diler; sevgi ve saygılarımı sunar, göstereceğiniz ilgiye şimdiden teşekkür ederim.

13.12.1994

Sadrettin Aydın'ın Sağmalcılar Cezaevi

Pendik Belediyesi'nde işçi kıyımı

Kartal/Özgür Gelecek-Pendik Belediyesi işçi ve memurları iki günlük iş bırakma eylemi yaptı. 11 Ocak çarşamba günü başlayan eylemi Pendik Belediyesi'nde yapılan işçi ve memur kıyımlarına karşı, Refahlı belediye başkanına bir uyarı olduğu belirtildi.

Bilindiği gibi Pendik Belediyesi'nde Refahlı başkanın yönetime gelmesinden bir süre sonra bayan memurlar üzerindeki baskılar artmış ve bayan memurlar çöp işine verilmişti. Daha önce bu olaya gazetemizde değinmiştik.

Refahlı Belediye Başkanı Erol Kaya'nın yeni icraatı ise 6 işçinin işine son vermek oldu. Bu olay üzerine 400'e yakın memur ve işçi, iki günlük iş bırakma kararı aldı. Yapılan açıklamada bu eylemin yalnızca 6 işçinin işten çıkarılmasıyla sınırlı olmadığını aynı zamanda memurluktan çöpe verilen bayanların, tekrar işlerine geri alınması, grevli toplu sözleşme sendikali haklarının korunması için olduğu belirtildi.

Aldığımız haberlere göre idarenin Pendik Belediyesi'nin kapısını tuttuğunu, içerden desteğe gelmeye çalışan bayanların engellenmediği belirtildi. Daha sonra Refahlı Pendik Belediye başkanın bir kamera yolladığı, amacının önde yer alan kişileri teşhir etmek olduğu belirtildi. Belediye çalışanları eğer bu eylemden bir sonuç alınmazsa tekrar bazı kararlar alabileceklerini belirttiler.

13 Ocak cuma günü 1995 toplu sözleşme dönemi nedeniyle Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nda toplanan RP'li Belediyeler aldıkları kararlar doğrultusunda birçok belediyelerde işçi ve memur kıyımına başladılar.

Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nın aldığı ortak kararlar doğrultusunda, en büyük işçi ve memur kıyımını yapan Pendik Belediyesi'nin Refahlı Başkanı Erol Kaya yaklaşık 215 Pendik Belediyesi çalışanının işine son verdi. Gerekçe olarakta 11 ve 12 Ocak eylemli-

RP'li tüm belediyelerde işçi kıyımı yaşandı-yaşanıyor. Şimdi de RP'li Pendik belediyesi 215 işçinin işine son verdi. İşçiler belediyeyi işgal etti. Direnmekte kararlılar.

liği gösterildi. 13 Ocak cuma günü saat 17.00 sularında asılan liste Pendik Belediyesi çalışanlarına okundu. Ardından, yaklaşık 250 kişilik belediye çalışanları Pendik Belediyesi'ni işgal etti. Refahlı başkan çoktan polise haber vermiş ve kapıları tutturmuştu. Bu haberi sonradan duyan 350 çalışan ise içeri bırakılmadı.

Daha sonra Pendik Polis Karakolu Komiseri Pendik Belediyesi'nin önüne gelerek her zaman yaptıkları gibi ordaki çalışanları ve aileleri eylemden vazgeçirmeye çalıştı. Tabii orda bulunan kitleden "Biz kararlıyız, sonuna kadar mücadele vereceğiz, yılmayacağız" cevabını aldı. İşten atılanlar arasında en az sekiz yıllık işçilerin olduğu, Refahlı başkanın amacının tazminat vermeden çıkarmak istediği belirtildi. İşten atılanların arasında emekliliğine az bir süre kalan işçilerinde oldu-

ğunu belirten belediye çalışanları sonuna kadar mücadele edeceklerini, mücadeleden vazgeçenleri gerekirse evine kadar gidip zorla getireceklerini belirttiler.

13 Ocak'ta işgalle başlayan Pendik Belediyesi işçilerinin direnişlerine Tuzla Deri İşçileri, Aydos mahallesi halkı, Partizan Kamu Emekçileri, Partizan Belediye İşçileri ve Pir Sultan Abdal Pendik Şubesi destek ziyaretinde bulundu.

Pendik Belediye Yönetimi kamuoyuna bir açıklama yaparak, konuyu çarpıtıp işçilerin haklı eylemini, halkın gözünde haksız bir konuma düşürmeye çalışmaktadır. Açıklamada yer alan bir yalana göre, bir işçinin maaşı 25 milyon diye gösterilmekte, aksine emekliliği yaklaşmış bir işçinin dahi maaşı 7 milyon geçmemekte, işçilerin bordroları bunu kanıtlamaktadır.

Güner Ümit'in Kızılbaş gafı

İstanbul/Özgür Gelecek-9 Ocak pazartesi akşamı Güner Ümit, sunuculuğunu yaptığı Turkiye adlı yarışma programında hostes kızlardan birine "espri" yapınca ortaklık karıştı. Güner Ümit diğer TV kanallarında da hemen her gün beyinleri uyandırmak amacıyla yayınlanan programlardan birinde Alevi mezhebine hakaret düzeyinde birşeyler söyler. Olay şudur: Güner Ümit, programda vücut şovu yapan hosteslerden birinin karnını işaret ederek; "Bu kimden" diye sorar. Hosteste "espri" yaparak, "Hem hamile bırakıyorsun, hemde kimden diyorsun" yanıtını verir. Ümit, "Ben mi" diye sorunca hostes, "Yok babam" deyince, Ümit'de "Sen kızılbaş mısın?" diye sorar. Sorar ama artık iş isten geçmiştir. Çünkü Ümit, yine meslektaşları gibi sözcükler beynine ulaşmadan ağzından çıkmış ve canlı yayındaydı.

Aynı gün ve ertesi gün Aleviler olayı protesto etmek amacıyla İnter Star'ın İkitelli'deki binasının önünde toplanırlar. Güner Ümit TV kanallarında Alevilerden özür üstüne özür dilemeye başlar. Halbuki Güner Ümit hiçe şaşırılacak bir şey yapmamıştı. Egemenlerin sürekli köriklediği, işlerine geldiği zaman kullandığı, insanları birbirlerine kırdırabilen için her an hazır bulundukları devletin hakim inancını ağzından kaçırvermişti.

İnter Star'ın binasının önünde toplanan binlerce insan, İnter Star'dan bir yetkiliyle görüşmek

istediler. Herhangi bir yetkilinin dışarı çıkmaması üzerine olay akışları protesto edildi. Burada Sivas'ta katledilen 37 canı anmak amacıyla saygı duruşu yapıldı. Buradan ayrılan kitle TEM otobüsünü iki saat süreyle trafiğe kapattı. İnter Star'ın bulunduğu bölgenin jandarma bölgesi olmasına rağmen İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ ve diğer emniyet yetkililerinin orada bulunması dikkat çekti. Karayolunun gidiş ve geliş yönünü trafiğe kapatan kitle havaalanı kavşağına doğru yürüyüş yaptı. Yaklaşık dört saat süren protesto eylemi herhangi bir müdahalenin olmaması sonucu olaysız bir şekilde sona erdi.

Aynı gün yaklaşık 50 kişilik bir grup İnter Star'ın binasına taşlı, sopalı bir saldırı düzenledi. Kitle dağıldıktan bir süre sonra meydana gelen saldırıda binada hafif hasar oluştu. Bunun üzerine jandarma çevrede operasyonlar başlattı. 20 kişi gözaltına alındı.

Öte yandan Alevi derneklerinin yaptığı ortak açıklamada olaya yaklaşımları, egemenlere güzel bir yanıtı. Açıklamada, "Bu tür olaylar Sivas davasında tahrir olarak nitelendirilip cezada indirim nedeni oluyor. Fakat biz tahriki illiklik olarak nitelendiriyoruz. Bu Ümit'in suçu değil, yaygın önyargıyı yaratmaların suçu" denildi. Açıklamada devamla şu görüşler yer verdi, "Her ne kadar bu tür söylem ve yayınlar şeriat devleti kurmayı amaçlayanlara göre kışkırtma

ve tahrik nedeni sayılıyor ve bu nedenle Sivas katliamının görüldüğü mahkemeye hafifletici neden olarak tescil ediliyorsa da bu ve benzeri durumlar bizim açımızdan kışkırtma ve tahrik nedeni değildir."

İstanbul'da Karacaahmet Sultan Derneği'nde bir araya gelen Alevi-Bektaşî dernekleri yöneticilerinde "Alevilik konusunda cahelini gizlemeyen Güner Ümit'i kınamak pek önemli değildir. Önemli olan Güner Ümit'in yetiştirdiği ortamı düzeltmektir. Aleviler sadece 1995 yılında hoşgörülü değil, tarih boyunca her zaman hoşgörülü olmuşlardır. Ama hoşgörüsünde bir sınırı vardır" dediler.

İstanbul Tunceli Kültür Dayanışma Derneği de konuyla ilgili bir basın açıklamasında, egemenlerin, düzenlerini sürdürebilmesi için insanlar arasında bu tür ayrımlar yapmaya çalıştığına dikkat çekildi. Açıklamada, "Bu durum sadece Güner Ümit'e açıklanamaz. Egemen ideolojinin yığınlar üzerinde yarattığı tahribatın ve bugün vardığı noktanın hangi boyutlarda olduğunu göstermesi açısından önemlidir. Bütün sorunların kaynağını mevcut sisteme aramanın şart olduğu inancıyla sahte laiklik ve çağdaşlık anlayışlarına prim vermeden gerçek demokrasi ve halkların kardeşliği için olanca gücümüzü seferber etmeliyiz" denildi.

Kolektif / Tutsaklardan

Ufuk Gökçe

Sülo'nun darbe tehditi ve gerçekler

İnsanlık ailesi 1995 yılına, emperyalistlerin ve dünya gericiğinin mazlum halklara saldırdığı, göç ve sürgünlerin sıkça yaşandığı, yoksulluk ve açlığın kol gezdiği bir ortamda girdi. Bu da bize 1995 yılının ezilen mazlum halklar ile dünya gericiği arasında farklı ülkelerde, farklı boyutlarda kanlı ve kansız bir şekilde kıyasıya bir mücadelenin süreceği mesajını veriyor.

Yerküremizin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da durum pek farklı değildir. Egemen sınıflar yeni yıla darbe tartışmalarıyla girdiler. "Çoban Sülo'nun meclisi feshetme yetkisinin kendisine verilmesi istemi bir anda ülke gündemini değiştirdi. Yüzde yüzellilere varan enflasyon, insan hakları ihlalleri ve özelleştirmeyle birlikte giderek artan işsizlik tartışmaları yerini "Darbe mi geliyor?", "Sülo'nun bildiği bir şey varsa açıklasın" tartışmalarına, polemiklerine bıraktı.

Daha bir müddet önce herşeye rağmen "sistem işliyor" "sistemi tikamayın" diyen darbelerin mağduru Sülo'nun (!) meclisi feshetme yetkisini istemesi, işgal ettiği kurumun yetkilerinin daha da artırılması istemi mi? Dahası başkanlık sisteme duyulan özlemin ifadesi mi? Yoksa gelişen toplumsal muhalefete verilen göz dağı mı? Yani siz siz olun sesinizi çikarmayın yoksa, askerler gelir hal Bu ülkede, halka yönelik yapılan cunta tehditi çocuklara yapılan "öcü" tehditini de geçti. Ne tuhaf değil mi? Halkın beklentileri(!) halka öcü olarak gösteriliyor. Aslında burada tuhaf olan-ters olan sermayenin beklentilerinin halkın beklentisi olarak gösterilmesidir.

Evet, Sülo ne demek istedi? Ya da hangi gerçekler Sülo'yu bu türden itiraflara zorladı? Bunları şu ara başlıklar altında özetlemek mümkündür.

Birincisi; ekonomik ve siyasi kriz giderek derinleşiyor. İç ve dış borç almış başını gidiyor. Egemenler ne dış kredi alabiliyor, ne de yatırım yapabiliyor. Hergün fabrikalar kapanıyor, işsizlik enflasyonla yarışıyor durumda. Demokratik ve ekonomik istemler karaborsa, en ufak bir demokratik istemin fiyatı, bedeli coptur, işkencedir. Demokratik istemde ısrarlı olunursa, mücadele edilirse bedeli de giderek artıyor, gözaltında kaybolmadan tutun da tutuklanma ve sokak infazlarına kadar gidiyor. Açıkçası egemen sınıflar devlet terörüne kilitlenmiş durumdadır. Şiddet ve terör bugüne kadar hiçbir diktatörün, hiçbir zorbanın iktidarını garanti altına almadı. Egemen sınıflar da bunu çok iyi biliyorlar. Sözcüleri Sülo da biliyor. Ama başka sepenekleri de yoktur. Yani çaresizlik içinde çare arıyorlar. Keza Sülo "sistemin işlemediğini" yani tüm kurum ve kuruluşlarıyla kokuştuğunu itiraf ediyor. Onu bu itirafa zorlayan, yukarıda sıraladığımız gerçeklerdir. Sülo, tüm bunlara çare olarak yine askerleri görüyor. Askerlerin sopasıyla halka gözdağı vermeye çalışıyor.

Çünkü, egemen sınıflar, bugüne kadar askeri darbeleri tutkunan sistemi aşma aracı olarak gördüler. 12 Mart ve 12 Eylül Askeri darbeler bu mantığın ürünüdür. Her ne kadar egemen sınıfların ve siyasal sözcülerin bir kısmı askeri darbelerin siyasal sorunları çözmediğini, tam aksine ağırlaştırdığını söylüyorsa, ki gerçek olan da budur. Ama buna rağmen sivil görünümünü demokratik maskeli parlamentoları (!) işlemez hale gelip tikandığı andan itibaren askerler kaçınılmaz olarak devreye giriyorlar. Şu ana kadar yaşanan budur, bundan sonra da yaşanacak olan bu olacaktır.

İkincisi; burjuvazinin demokratik maskeli parlamentosunun itibarı kitleler nezdinde giderek sarsılıyor. Artık meclis kurumunun sorunların çözücüsü değil, milletvekillerinin kavga kürsüsü haline geldiği dahası partiler arası kurulan milletvekili pazarı, yapılan yolsuzluklar vb. vb. icraatlardan dolayı parlamentonun hırsızlar klübü olduğu düşüncesi giderek kitleler içinde yayılıyor. Kitlelerin parlamentoya olan umudu azalıyor ve parlamento dışı arayışlar içine giriyor. Artık tek partili hükümet dönemi kapanmak üzere; koalisyonlarla vaziyet idare edilmeye çalışılıyor. Bakanlar aylık oldu. Beş yıllık seçim süresi ise hayal oldu. Bu nesnel durum burjuvaziyi ve sözcülerini ürkütüyor.

Egemen sınıflar tüm bu açmazlarını mümkün olduğu kadar parlamento maskesiyle gizlemeye ve sorunlarını asgari düzeye indirmeye çalışıyorlar. Bunu yapmak için de bir yandan halkın nezdinde meclisin itibarını daha fazla sarsmayı diye sözcülerini uyarıp, feryadı figan ederken; diğer yandan darbe tehdidini gündeme getiriyorlar. Her fırsatta emekçilere unutmayın ki; beterin de beteri vardır hatırlatması yapıyor.

Bu ülkenin tüm ciddi kararları MGK'da alınıyor. Parlamentosunun görevi ise kapalı kapılar arkasında alınan kararları kamuoyu nezdinde resmileştirmektir, uygulamaktır. MGK'nın bileşimi malum. Hal böyle olunca bugün askerlerin darbe yapmasına gerek yoktur. Dahası burjuvazinin darbeye de ihtiyacı yoktur. Mevcut sivil hükümet vasıtasıyla istediği tüm gerici yasaları çıkarıyor. Her türlü gayri insani uygulamalarına yasal kılıf, yasal statü kazandırıyor. Ülkenin en birincil sorunu olan Kürt sorunu askerlerin insafına terk edilmiş durumdadır. Özcesi askerler uygulamalarıyla, yasalarıyla gitmedi ki geri gelsinler. Yaptıkları tek şey icraatlarını sivil hükümetlerle maskeleyeridir. Ayrıca uluslararası durum da generallerin darbe yapmasına pek müsait değil. Şimdi de insan hakları ihlalleri konusunda zaten TC. sanık sandalyesinde, herhangi bir darbe girişimi TC'yi uluslararası alanda daha çok tecrit edip yalnızlaştırıcaktır. Bu gerçekler görülmeli, değerlendirilmeli ona göre yapılmalıdır. Sonuç olarak Sülo darbe tehdidiyle kitleleri uysallığa, verimlilikle yetinmeye, itaat etmeye davet etti. Sermaye çevrelerine ve parlamentoda ki sözcülerine de fazla kapışmayın, tüm rezillikleri açıktan yapmayın, halkın devlete, meclise olan güveni giderek sarsılıyor, yok oluyor uyarısını yaptı.

Gerilla savaşı ve y

Her toplum bir önceki toplumun bağrında yeşerip geliyor. Bu objektif durum açıktır ki, kendiliğinden veya sınıflarüstü gelişen bir durum değildir. Belli çerçeveler içinde ve belli plan, program içerisinde olmak zorundadır. Sorun en genel ve kaba yönleriyle böyle ele alınmadığı sürece, yeşeren bu yeni toplum nüvelerinin geleceği yaratmaları ve yaşatmaları mümkün değildir. Böylesi olumsuz bir durum işi başından yenilgiye(lere) uğratmaktan başka bir anlama gelmeyeceği açık değil midir? Her sınıf bunu görmeyecek kadar kör değildir. örneğin: Kapitalist toplum, feodal toplumun bağrındaki sınıfların çatışması sonucu doğdu ve o toplumsal yapılanma içerisinde kendi değerlerini yarattı. Bunlardan biri de kuşkusuz onun yaşam tarzıdır. İşçi sınıfının öncüsü olan KP, geleceğin toplumu ve **yaşam tarzını** içinde bulunduğu toplumsal yapılanmanın içinde, yeşertip, geliştirecektir. Bunu kendiliğinden değil iradi, bilinçli ve programlı olarak, küçükten-büyüğe doğru, toplumu değiştirip-dönüştürerek mücadele içerisinde yapacaktır.

İnsanın nasıl yaşarlarsa öyle düşünürler. Köylü, köylü maddi yaşam tarzından, edindiği bilgiler ölçüsünde düşünür. İşçi-sınıfı vb. sınıflarda böyledir. Gerillada, gerilla yaşam tarzından aldığı ölçüde düşünceleri şekillenir ve şekillendirir. Kelimenin gerçek anlamıyla, devrimci yaşam tarzı üzerinde düşünceleri gelişir ve büyür. Gerillanın yaşam tarzı da, savaş ve savaşın sorunları üzerinde yoğunluk kazandığından düşünce sistematığı de bu ve benzeri sorunlar üzerinde genişleyerek derinlemesine iner ve kavramasına neden olur. Böyle bir diyalektik yaşam tarzından ki, nice değerli komutanlar siyasi komiserler ve savaşçı yetiştirmiş, sınıf mücadelesinin hizmetine sunmuştur. Proletarya Partisi'nin önderliğinde gelişen gerilla savaşını eski ve teorik gündemden çıkarıp, pratik bir sorun haline getirmiş, yaşam tarzını çekim merkezi haline sokmuştur. Bundan dolayıdır ki, bu yaşam tarzının bazı önemli kesitleri üzerinde durmak bizim açımızdan önem arz etmektedir.

Bu yaşam tarzının belli başlı özellikleri nelerdir.

Gelecek toplumun temel özelliklerinden olan kolektif yaşam, gerilla savaşı ve yaşamı açısından vazgeçilmez önemdedir. Bu yaşamda her şey, bireyler üzerinden değil, yukarıdan örgütlenmiş ve atanmış organlar tarafından yürütülür. Bu kolektif yaşama her birey kendi beceri yetenek, görev ve sorumluluğu dahilinde katkıda bulunur. Her birey aldığı sorumluluklar ve görevini yerine getirmek için gönüllü ve içten çaba içerisine girer. Zaten bütün bunlar tüzükçe de hükme bağlandıktan ve herkes bunu kavradığından veya kavramaya çalıştığından, problemler karşısında bireylerin takınılması gereken yöntemin belli olmasından dolayı, sorunlar çözülebilmektedir. Kısacası bu kolektif yaşam kendi içinde mer-

kezilemiştir. Gerilla birliklerimiz içerisinde, komutanlıklar, Ordu Parti Örgütleri (OPO) ayrıca pratik yürütme (Komuta) konumunda olan, S. Komiser, Komutan ve yardımcısından oluşan oluşumlar mevcuttur. Bunlar yaşamın düzenlenmesi ve organizasyonundan bu veya şu derecede sorumludurlar. Gerillaya ve kolektif yaşama yabancı olan eğilimlere karşı mücadele başından beri sürer (zaten bu kendisini iki çizgi mücadelesi olarak dayatır) Yaşamın, ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri örgütlenişini ve problemlerini, Proletarya Partisinin sorunlara yaklaşımı doğrultusunda yukarıda organsal bileşimler çözer. Temel nokta ikna-eğitimidir. Yani eleştiri-özeleştiridir. Bu yaşama ilk adımını atan gerillalar, üzerinde barındırdığı bazı eksikliklerin farkına burda varır ve yapılan eğitimlerle değişip, dönüşürler. Kelimenin gerçek anlamıyla özgürlüğü ve kendisini görür. Bu durum saldırılardan tutun da, çatışma anında yürüyüşte, köyde ve geri-çekilmelerde kendisini daha yüksek düzeyde gösterir. Tek vücut, tek yumruk ve tek yürekmişçesine merkezleşir. Bu merkezleşme, gerilla birliklerimizin stratejik merkezi komuta'yla karıştırılmamalıdır. Bu yaşantıda, feda olma ve feda etme ruhu öyle yüksektir ki, beyaz ordu subaylarını bile çileden çıkartırcasına. Gerilla Savaşımızda ve yaşantımızda bireysellik, dağınıklık, düzensiz hareket ölüm demektir. Herşey günün yirmi dört saati planlı ve programlıdır. Sık eleyip sık dokumak savaşımız açısından hayati önemdedir. Sabahın o ilk güneş ışınlarından önce bile, üzerindeki kütüklüğüyle, çantasıyla ve silahı yanbaşında olmasıyla, güne başlar. İşte bu yaşantıdır ki, gerillayı daha atılgan canlı, toplumu değiştirme ve dönüştürme mücadelesi, faaliyetine sokar. Küçük hesaplar ve çıkarlar peşinde koşmak, bir başkasının arkasında dedikoduya varacak boyutta teşhirler yürütmek, arkadaşlarına açık olmamak, gerillanın ve gerilla yaşantısının yapacağı işler değildir. O yaşantıdır ki, hep ileriye temsil etmiş ve kendisini buna göre şekillendirmiştir.

Bundan çıkarılacak sonuç, gerilla yaşamının, sıkı devrimci disiplin içerisinde yürütülüp sürdürülmesinin gerekliliği ve zorunluluğudur. Her şey, kendisine göre belirli temel kural ve prensiplerle yürütülmesi, savaşın olmazsa-olmaz kuralı olan disiplinin, devrimci savaşın yasalarına göre hatta kendisine has özellikleriyle sürdürülüyor olmasıdır. Disiplinin anlaşılması gereken ise zorunluluğun bilince(lere) çıkarılmasıdır. Gerilla savaşında nöbet, yaşamın önemli parçalarından birini oluşturur. (iaşe nöbetlerini bunun dışında sayarsak) nöbetin, nöbetçi subayı arkadaşın denetiminde devam etmesi bir disiplin sorunu ve disiplinli (özellikle savaş bölgesinde) yaşamın, daha da önemlisi savaş sürdürülmesinin vazgeçilmez öneme sahip olması vesilesiyle üzerinde ciddiyetle durmak ve her komutan arkadaşın kendi bilgi özgünlüğüne takip etmek zorundadır. Çünkü nöbet gerilla birliğinin, her an, her duruma hazır olabilmesi demek

olduğundan hayati bir öneme sahiptir. Her gerilla bunun bilincinde olduğundan-istisnaları saymazsak-sorun çıkmamaktadır. Nöbet günün yirmi-dört saatinde de tutulma zorunluluğu, düşmandan gelecek saldırıyı geri püskürtüp, düşmana saldırıya geçmenin ve alan üzerinde denetimi kurup, düşmanın zayıf noktalarını yakalayıp, bulmanın da iyi bir aracı olabilmekte, saldırının gelecek yönünün tespiti ve zayıf noktaya yönelmenin ve buna hazırlıklı olmanın da nöbetle direk bağlantılı olduğunu tecrübelerimiz göstermiştir. Nöbette "... şurası olmazda burası olsun" veya "... bu saatten sonra nöbete ne gerek var" şeklindeki anlayışlar zayıflığın ve savaş kavramasının ürünüdür. Genel olarak bu böyledir ama istisnalar bunun dışındadır.

Geçerken belirtmeden edemeyeceğimiz önemli bir sorun ise, savaşın örgütlenmesi ülkemizde, temel örgütlemelerden biri olarak, böyle bir yaklaşım ve anlayışa sahip olduğumuzdan, özel ihtisas örgütlemeleri de, nesnel koşullar bize dayatmaktadır. Her şeyin bugün savaşa endekslenmesi, karşı-devrimin de güçlerini buna göre konumlandığı bir ortamda, Gerilla Savaşı'nda toplumun ilgi odağına bu veya şu boyutta veya derecede girmişti ve girmektedir. Türkiye halklarının Gerilla Savaşı tecrübesi yok denecek kadar azdır. Bugün verilen boyutuyla, küçük bir gücün yenilmez ve önlenemez gelişimi, yükselişi ve teorik bazda bu mücadelenin çetin, zor ve çeşitli güçlükler içinde veriliyor olmasının yanısıra, esasta savaşın pratik olarak yaşamın bir parçası ve bundan çeşitli sınıf ve katmanların etkileniyor ve tavır belirlemeye zorlandığı bir durumda "silahlar karşısındaki tutum" kimini devrim cephesinde, kimini ise karşı-devrim cephesinde saf tutmaya zorlamaktadır. İşte bu yüzden ki, gerilla savaşı ve yaşamı her sınıf ve tabakayı etkilemekte ve sorun üzerinde yoğunlaşmayı ve merak konusunu etmiştir. Bundandır ki, bu yaşamı Türkiye ve dünya kamuoyuna geleceğin yaşam tarzının bir parçası olarak odak nokta haline getirmek aynı zamanda savaşı örgütlemek ve kiteselleşmenin de bir aracıdır.

Gerilla yaşamının önemli parçalarından biri de eğitimlerdir.

Başkan Mao der ki; "Askeri talimdeki sloganımız şudur: 'Subaylar erleri eğitmelidirler, erler subayları eğitmelidirler, erler birbirini eğitmelidirler' Erlerin savaşmada büyük bir pratik tecrübesi vardır. Subaylar erlerden öğrenmeli, başkaların tecrübelerini sindirmeli ve böylece daha yetenekli olacaklardır.' demektedir. Yine Mao "Askeri talim metoduna gelince, kitlevi askeri talim hareketini geliştirmeliyiz." diyor. Bunlar askeri eğitimlere ilişkin genel yaklaşımlardır. Bugün Proletarya Partisi önderliğinde olan Kızıl Ordu'da bu anlayış temelinde hareket etmektedir. Bu aynı zamanda "kitleden kitleye" Mao'cu sloganın ordu içerisindeki şeklidir. "Erdenden öğrenilecek bir şey yok, onlar anlamazlar, her şeyi subaylar bilir" şeklindeki, burnu havalarda olan anlayışlar Mao'cu değil-

lerdir ve olamazlar da. Komutanlarımız çok şeyi bilip öğrettikleri gibi yine bir çok şeyi savaşçı arkadaşlardan öğrenebileceklerini kavramalıdır. Aynı zaman da bunu kitle politikamız emretmektedir. Zaten tasfiyeci, sol-sekterlerden de ayrıldığımız noktalardan biri de budur.

Eğitim, değişip, değiştirmenin, dönüşüp, dönüştürmenin en önemli ve temel noktalarından birini oluşturuyor. Bir yandan bu yaşama ayağını atan gerilla, yaşama adaptasyonunu sağlayabilmesi için bir eğitime ihtiyaç olduğu, diğer yandan ise kitleleri ve halkı değiştirmek için eğitime ihtiyaç duyulduğu bilinciyile hareket eder ve yüksek düzeyde bu eğitimlere ihtiyaç duyar. Gerilla eğitimi, ideolojik-siyasi-örgütsel-askeri olmak üzere bölümlere ve zamana ayrılır. Her bölümden sorumlu ve görevli organlar ve bireyler yetkinlik derecesine göre atanır ve görev alır. Beyaz orduda olduğu gibi, ordumuzda belli bir eğitimsel dönem şu an pek mümkün olmamaktadır. Askerlerimiz bu eğitimlerin direk sıcak savaş ortamında almaktadır. Genel olarak eğitimlerdeki metod "kitlevi askeri talim"dir. Yani askeri eğitimde olduğu gibi diğer eğitimlerde kolektif ve organlar şeklinde yapılmaktadır. Kitleler içinde de aynı metod geçerlidir. Bireysel çalışmalarda her gerillanın ihtiyaç duyduğu sorunlar üzerinde yoğunlaşır. savaş bölgeleri olduklarından eğitimler askeri ağırlıklı olmak koşuluyla "... hem parti, hem kitleler savaş temel alınarak hazırlanmalıdır" (Mao) Bundan dolayı da savaş ve savaşın ihtiyaçlarına cevap verebilecek eğitimler olmak zorundadır. "... Düşmanla nasıl başedileceği, nasıl savaşılacağı günlük hayatımızın başlıca sorunu haline gelmiştir" (Mao) İdeolojik-siyasi ve örgütsel alandaki politikamızda bu temel gerçeklik üzerinde yürütülmek zorundadır. Kısacası, savaşa hizmet edecek eğitimler olmak zorundadır. Başkan Mao "Kızıl ordu askerleri siyasi eğitimden geçtikten sonra, sınıf bilincine ulaşmış, toprak dağıtımı, siyasi iktidarın kurulması, işçi ve köylülerin silahlandırılması gibi sorunların temellerini öğrenmişlerdir" demektedir. İşte bütün bu vb. sorunları eğitimleri yoluyla ve tecrübeleriyle öğrenmekte, öğrendikçe kitlelere ulaştırmakta, kavradıkça maddi bir güç haline gelmektedir. Gerillanın değiştirici, dönüştürücülüğü bu noktada başlıyor. Silahların kahredici eleştirisinin temelinde ise ideolojik eğitimler yatar.

Yaşamın önemli özelliklerinden biride atılgan ve vuruş gücünün yüksek olmasıdır.

Bu yaşamı bu denli güçlü kılan nedir? Bütün zorlukların üstesinden gelinebilirliği ve başarılması zor gibi görünen ama başarılı şeylerin altındaki güç ve kaynağını nerden almakta ve neye dayanmaktadır. Vuruşları (gerilla tarzı) yaratan ve güçlü kılan, atılganlığını yaratan ve onu daha da pekiştirip güçlendiren ve yaşamı yenilmez kılan yeniden yeniden yaratan toplumsal koşullar nelerdir? vb. gibi kafalardaki soru işaretlerinin çözümlenmesiyle anlaşılır hale gelebileceğini savaş kurmayımız bilincindedir.

Yaşam tarzı üzerine

Gerillalar yakaladıkları her dinlenme fırsatını aynı zamanda bir eğitim çalışması olarak da değerlendiriyorlar.

Bu denli toplumun odak merkezi noktasına koyan ve diğer savaşlardan ayıran temel nokta P. Partisi önderliğinde veriliyor olmasıdır. Başka bir deyişle yukarıdaki soruların temel cevabı işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğinin savaşta tesis edilmesidir. Zaferin teminatıda burada yatmaktadır. Temel nokta ideolojiktir. Başkan Mao diyor ki, ".... kendisi için işçi sınıfı ve köylüler için savaşıklarını bilmektedirler. Bu nedenle çetin mücadelenin getirdiği güçlüklerle yakınmadan göğüs gerebilmektedir." İşte esas nokta gerillamızın böylesi bir ideolojik ve siyasal bilince sahip olmaları, çözümsüz gibi görünen sorunların diyalektik bir perspektifle çözümünü bulabilmeleridir. Gerilla birliklerimizdeki yetkin ve etkili siyasi komiser ve komutanlarımızın böylesi bir ideolojik önderliğe sağlamlığa sahip olduklarından, akıl ve cesaretle düşmanın üzerinde üstünlük oluşturabilmektedirler.

Yine savaşımızın temel ayırıcı özelliklerinden biride, kırlardan-şehirlere doğru stratejik rotayı izlemesidir. Bu rota savaşımıza muazzam imkanlar ve avantajlar sunmaktadır. Gerilla Birliklerimiz üstlendikleri ve konakladıkları arazide düşmanı bu noktalara çekip ve takip ederek en avantajlı bir durumda, arazinin avantajlı yönünden yararlanarak imha edilebilmektedir. İşte gerilla vuruş gücünü arttıran etkenlerden biride, şartların kendi lehinde olması veya kendi lehine çevirerek inisiyatifi ele geçirmesidir. Gerilla birliklerimiz saldırıya hazırlanırken, inisiyatifli, esnek ve planlamada göz önüne alınması gereken noktaları gözden kaybe-

derse, o gerilla birliğimizin başarı şansı çok çok zayıflar. Gece hareket, halindeyken pusuya takılan bir gerilla birliğinin komutanı, dezavantajlı şartları avantajlı hale dönüştüremese pusuyu yırtıp çıkması ve düşman üzerinde etkili olması zordur. Sabahın erken saatlerinde düşmanla kavga tutuşan bir komutan arkadaşımız, gerilla birliğinin yaşamını yukarıdaki şekliyle şekillendirip oturtamıyorsa yenilgi almaktan kurtulamaz. Her saldırı daima üstünlük ve başarı demek değildir. İnisiyatifimizde gelişen bir saldırıda bile hatalarımız sonucu kaptırmamak elden bile değildir.

Uygulanan bu yaşamı birazcıkta olsa gevşetmek, düşmanın işine yarayacağını hiç mi hiç aklımızdan çıkarmayalım. Unutmayalım ki, bizim her zayıf noktamız düşmanın güçlü noktalarıdır. Yaşamı bu şekilde disiplinize eden ve içselleştiren gerilla birliklerimiz düşmana ağır darbeler indirmeleri ve zaferden zaferle yeneceklerini kendi pratiğimizde de sabittir. Vuruş gücünü artıran diğer bir etken ise silahların ve mevcut olanların iyi bir şekilde konuşlandırılmasıdır. Bu iyi yapıldığı zaman mevcut silahlarla düşmanın en zayıf noktalarına ve kollarına yönelerek imha etmek mümkündür. Düşmanın güçlü bir saldırıya geçtiği bir ortamda akılsızlık edip şartları ve zayıf noktalar tespit edilmeden kavgaya oturan komutanlarımız kendisinde, birliğinde imha ettirir. Ama böylesi dönemlerde bile (düşmanın güçlü saldırıda olduğu düşmanın zayıf kollarına güçlü vuruşlar yapmak (düşmanda gücünü bölmek zorundadır) savaşımızın

basit hilelerine başvurarak imha etmek mümkündür. Bundan dolayı gerilla birliğinin yaşamı ve eğitimsel sorunları ele alınırken bunların en ince noktalarına kadar inip bilinçlendirmek vuruş gücünü ve atılganlığı arttıracaktır.

Yaşamın önemli özelliklerinden biride, kararlı, inançlı ve dirayetli olmasıdır. Bir gerilla birliği eğer ufak- tefek zorluklar ve saldırılar karşısında yıkılıyorsa, besbelliki problemler var demektir. Mücadelenin karakteri gereği zorlu ve çetiniği hayatın her alanında yüksek düzeyde kendisini feda etme ruhuyla hareket etmesini gerektirir. Canını halkı uğruna vermeye her an hazırlıklı olunması, ölümden korkmaması gerillada ve yaşantısında aranan bir özelliktir. Edilgen, geri, kararsız ve pasif bir durum yaşantısının ölümü demektir. Sınıf mücadelesinde feodal, küçük- burjuva vb. temeldeki öç almalar ve kin gütmeler değil, savaş içerisinde aranması gereken sınıf kınıdır. Kararlılık ve inatçılık sınıflararası mücadelede, sınıfların iktidar mücadelesi olduğu gerçeğinden hareketle mevcut çelişkinin ancak savaş yoluyla halledilmesinin tek yol olduğu, bütün yapılan ve yapılmış haksızlıkların altından egemen olan sınıfların, kovulmasıyla giderilebileceği bilincinden doğar. Bir gerilla, düşman karşısında son mermisine kadar mücadeleyi sürdürebilme cesaretine sahiptir. Aksi, onun savaşçı olma özelliğinin yitirilmesidir.

Sonuç olarak, Başkan Mao der ki: Düşman çeşitli kollarından tek bir hedefe yönelen bir saldırıya giriştiğinde gerilla siyaseti,

bunu karşı saldırıyla ezmek olmalıdır. Büyük ya da küçük, ilerleyen bir düşman kolu eğer sadece tek birlikten oluşuyorsa, onu izleyen birlikler yok ise, ve ilerleme hattı boyunca birlikler yerleştirme, koruganlar inşa etme yada motorlu araçlar için yol yapma olanağı yoksa, kolaylıkla ezilebilir. Düşman, saldırıya giriştiğinde, taaruzdadır... biz ise savunmadan ve iç hatlarda harakettayızdır. Kuvvetlerimizin mevzilenişine gelince tek bir düşman koluna karşı yapılan bir hareket... esas kuvvetimiz baskın (özellikle pusu şeklinde) yaparak düşmanı hareket halinde vururken, çeşitli düşman kollarının elini kolunu bağlamak için ikinci derecedeki kuvvetlerimizi kullanmalıyız. Düşman güçlü olmasına rağmen, tekrar tekrar yapılan baskınlarla zayıflatılacak ve çoğunlukla yarı yoldayken geri çekilecektir.

Bizim savaş gerçekliğimizde uyum halinde olan bu tespit, bugün açısında P. Partinin siyasetinde uyumluluk arz etmektedir. Bugün olduğu gibi düşmanın topyekün güçlü saldırıya geçtiği (Dersim'de olduğu gibi) bir durumda topyekün direniş ve saldırı solculuktur ve subjektiftir. Çünkü gerilla siyaseti bu aşamada topyekün saldırıya geçebilecek durumda olmadığından, hemde stratejik savunma döneminde böyle bir "gerilla siyaseti"nin yenilgi olacağı bilinciyle hareket eder. Biz parça parça düşmanın en zayıf kollarına yönelerek kolları imha etme gibi bir siyaset izlemek zorundayız. Bir gerilla komutanı böylesi bir durumda karşı saldırıya geçerken kuvvetlerin mevzilenişini "gerilla siyaseti" ne uygun yapmak zorundadır. Saldırıya geçerken, çok haşmetli görünen düşman, birkaç gerilla saldırısı sonucunda "yolunmuş tavuk" gibi geri çekilecektir. Yeter ki yapacağımız saldırıların inisiyatif, esneklik ve planlamasını iyi bir şekilde yapalım. Unutmayalım ki, nice ordular bu küçük gibi görünen saldırılar karşısında acze düşmüş ve peş etmişlerdir. Bugün dünya jandarması ABD Haiti'yi işgal ederken bile "gerilla savaşına dönüşürse" endişesini ensesinde hissetmektedir. Hele hele bizim yürüttüğümüz savaş açısından soruna yaklaştığımızda Türk ordusunun bunu fazla yürütmeyeceğini bilmeliyiz.

Ülkemizin toplumsal ve kültürel seviyesi dikkate alındığında, P. Partisi ordu saflarında okuma yazma, öğretme seferberliğinin gerekli ve zorunluluğuna parmak basmış ve önümüzdeki dönemde bunu oturarak sürdürmenin gerekli olduğunu vurgulamıştır. Çeşitli kültürel etkinliklerinde ordu saflarımızda yeşermeye başlaması geleceği bu alanda da garanti altına almaktadır. Kitlelerin eğitime ve örgütlenmesine daha önemlisi milis ağının oluşturulması savaşımızın açısından önem arz etmektedir.

İşte bu savaş ve yaşam tarzı, Özgür Gelecek'i yaratacaktır.

1994 yılı, Kamu Emekçilerinin 20 Aralık'ta hizmet üretiminden gelen gücünü kullanarak iş bırakması ile uğurlandı. Bu anlamı ile de, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinde, mücadele ve örgütlenme kültürü yaratmada önemli bir deneyim işlevi gördüğünü söyleyebiliriz. Ülkemizdeki ekonomik ve siyasal krizin, emekçi kesimler içinde özgün bir yer tutan kamu emekçilerini 20 Aralık'ta sokağa iten en büyük etken olduğu bir gerçektir. Ekonomik açmazın içinde yaşamaya çalışan kamu emekçilerinin tepkisinin örgütlenmesini sağlayan sendikaların ve onların birlikteliğinin ifadesini oluşturan KÇSP, bu oluşan tepkiyi bir günlük iş bırakma ile örgütlü bir şekilde değerlendirmiştir. Kitleliliğin sağlanması açısından da ülkenin en geniş kesimlerinde eylemsellik yaşama geçirilmiş ve medyanın da "işin üzerinde durması" ile kamuoyunun gündemine girilmiştir. Ancak yine de 20 Aralık iş bırakma eyleminin hak almaya yönelik bir nitelik taşıdığını söyleyemeyiz. En özgül ifade ile ekonomik yönü ağır basan ve ekonomik taleplerin önde tutulduğu bir eylem olarak değerlendirmeliyiz.

Bunun dışında 20 Aralık iş bırakma eylemini kendi anlamının dışında abartılı bir biçimde değerlendirmek yanlış olacaktır. Bu noktada hem salt ekonomiktir deyip küçümsemek ve hem de abartılı bir biçimde niteliksel bir içerik katmaya çalışmak, gerçeği çarpıtmak anlamına gelecektir. Ancak altının çizilmesi gereken bir başka gerçekse, hizmet üretiminden gelen gücün kullanılmasını Devlet'e karşı yönelmiş olmasının özelliğidir. Ve içinde, siyasal bir tohum da taşımaktadır.

Kuşkusuz, kamu emekçilerinin bugüne kadar ki sürecinde ve en son bu eylemsellikte gerek devrimci demokratların ve gerekse partizan kamu emekçilerinin etkisini inkar edemeyiz. Mücadelenin daha ileri boyutlara çekilmesi ve hak alıcı bir tarza dönüştürülmesinde işte bu unsurların örgütlü çabaları belirleyici olacaktır diyebiliriz.

Devlet çarkının ve bürokrasinin şimdilik durma noktasına gelememesinde ve ama bunun "denenmesinde" kamu emekçileri için büyük dersler olduğu açıktır.

Bu anlamda en özgül ders: **Gücün kimde olduğunun görülmesidir.** Bu, görülmüştür. Ancak, gücün kullanımı ve yöneliminin belirlenmesinde ve niteliksel bir öz kazanmasında henüz gü-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Sınıf mücadelesinde bir deneyim: 20 Aralık

dük kaldığı ve ekonomik istemleri aşamadığı görülmüştür. Diğer yandan eylemin gerçekleştirilmesinde, işyerinde işi bırakmanın ve alanlara çıkmanın, bütün işkollarında aynı düzeyde gerçekleştirilemediğini, belli işkollarında ve işyerlerinde vizite alma ve o gün işe gitmeme gibi yasal belli dayanaklara sarılındığı gözlenmiştir. Bu anlamı ile de sendikaların henüz kitlelere güven vermediği ve örgütlenmelerin sağlıklı bir zemine oturtulmadığı ortaya çıkmıştır. Diğer yandan eylemin İstanbul Şubeler Platformu'na üç gün'e çıkartılmasının gerçekleştiği bir değerlendirmeyle alınmayan bir karar olduğu ortaya çıkmıştır. Bu noktada abartılı değerlendirmeler yapılmış ve kitlelerin işkolları özgünlükteki verili durumu değerlendirememiştir. Ayrıca KÇSP ve Esgüdümün oluşturduğu konfederasyonlaşma Kurulunun da İstanbul Şubeler Platformu ile bu noktada çeliştiği ortaya çıkmıştır.

Ote yandan, eylemin öncesinde faşist karakterli Türk Kamu-Sen yöneticilerinin devlet katında Çiller tarafından kabulü ve bunun genel kitleye vermek istediği mesajın, kamu emekçilerince önemsenmediği ve tutmadığı da önemli bir gelişmedir. Çiller, küçük bir manevra ile kamu emekçilerini etkilemeye çalışmış ve Türk Kamu-Sen'in kafatası yöneticilerini konutunda ağırlayarak, sorunların çözümünü için çalışacağını ve muhatap olarak da kendilerini gördüğü imajını vermeye çalışmıştır. Bu olgu, genel-geler ve baskılar ile desteklenmiş; buna karşın 20 Aralık engellenememiştir.

Diğer yandansa, egemen sendikacılık anlayışına karşı, içinde sınıf sendikal çizgisinin potansiyelini taşıdığı da göstermiştir. Gelenekselleşmiş bürokratik sendikacılığa karşı kitle inşiyatının ve kitle eyleminin öne çıkartılması

önemli bir adımdır. Bu anlamda Türk-İş yönetiminin ve diğer konfederasyonların destek mesajları sunması, günü kurtarma ve kendi üyelerinin tepkisini çekmemek için atılan bir adımdan başka birşey değildir. Ayrıca, lokal anlamda da olsa işçi sendikalarının ve bağımsız işçi gruplarının kamu emekçilerinin yanında alanları doldurması önemlidir.

Bu eylem, artık lokal eylemselliklerin bırakılması ve genel-kitlesele eylemlere yönelmenin gerçeğini göstermiştir. Ve bugüne kadar çokça sözü edilen "kamuoyu yaratma" yerine "hak almaya yönelik eylem" tarzının yaratılmasının gerekliliğini gözler önüne sermiştir 20 Aralık.

Bir başka önemli nokta da: Mücadele ve örgütlenmede önderliğin taşıdığı niteliktir. Kitlelere güvenmeyen ve kitlelerin "geri" olduğundan dem vuran önderliklerin, niteliksel bir dönüşüm sağlayamayacağı ve dolayısıyla da hak almaya yönelik atılmaları gerçekleştirilmeyeceği açıktır. Hal böyle olunca kitlelerin de önderliklere güvensizliği ortaya çıkmakta ve bir kısır döngü oluşturmaktadır. İşte bugün, KÇSP ve Esgüdümün oluşturduğu Konfederasyonlaşma Kurulu bu derinden muzdariptir. Özcesi, "tepedekiler" in gözü mücadelede ve örgütlenmede değil, daha çok, kurulması planlanan konfederasyonun yönetiminde kimin olacağındadır.

Bu noktada hiç kuşkusuz ki gerek devrimci demokrat kamu emekçilerine ve gerekse partizan kamu emekçilerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Hizmet üretiminden gelen gücün kullanılarak devlet çarkının tamamen durdurulmasıyla ve bunun yaygınlaştırılmış/ süreklileştirilmiş bir eylem hatta izlenerek sürdürülmesi ile hakların alınacağı kavranmalı ve kavratılmalıdır. Yoksa, anlık parlamışlar ve sönüşler ne hakları alabilir, ne de kalıcılaştırabilirler.

20 Aralık eylemi, olumlu olumsuz tüm yönleri ile gerek kamu emekçilerinin mücadelesine ve gerekse ülkemizdeki sınıf mücadelesine bir çok değer katmıştır. Önümüzdeki mücadele sürecini de bu derslerin ışığı altında olgunlaştırmak ve saptamak gerekmektedir. Grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları kazanmanın ve kalıcılaştırmanın, ülkemizdeki sosyal kurtuluş güçlerince verilen mücadele ile yakın ilişkisi kavranmadıkça kamu emekçilerinin mücadele ve örgütlenmesi bu mücadele ile örtüşmedikçe bunun "hayal" olmaktan öteye gidemeyeceği kavranmalıdır. Bunu kavramanın ön şartı ise hiç kuşkusuz, "gerekenden" yapılmasıdır.

Sendikal mücadele ve birlik sorunu

Bütün toplumların tarihi sınıf savaşları tarihidir. Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcük ile ezen ile ezilen, birbiriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumu tümü ile devrimci bir yeniden kuruluşu ile ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmaları ile sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir. (Komünist Manifesto)

Proletaryanın ortaya çıkan ilk örgütleri ekonomik ve demokratik temelde mücadele yürüten sendikalardır. Bu açıdan sendikalar proletaryanın burjuvaziye karşı birleştiği ve gücünü göstererek kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf olmayı kabul ettirdiği örgütlerdir. İşçilerin mücadelesi geliştikçe, bilinçleri de gelişti ve sendikalar da kitlelerin ekonomik temeldeki isteklerini savunmakla sınırlı kalmayarak, aynı zamanda iktidarı istedi. Çoğu ülkelerde de bunu başarabildi.

Türkiye işçi sınıfının tarihi, Avrupa'daki işçi sınıfının tarihi kadar eski değildir. On yıllar süren Kemalist dönemin ilk yılları hariç diğer yılları emekçiler üzerinde her türlü baskı ve zulüm bulunduğunu koyu karanlıklar dönemidir. Bu dönem İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar sürdü. 31 Temmuz 1952'de kurulan Türk-İş, işçi sınıfının kısmi demokratik ve ekonomik haklarını bile tutarlı savunmaktan uzak bir tutum izledi. 1989'da yaygınlaşarak genel bir hal alan işçi sınıfının eylemleri karşısında Türk-İş'in tavır bu hareketi pasifize ederek yönünden saptırmıştır. 12 Eylül darbesi ile DISK uzun süren yargılanmalar sonucu yeniden yasallığını kazanınca çoğu kadroların tazminatlarını almak için uzun süre işleri ile uğraştılar. Tabanını kaybetmiş bir sendika olarak yenniden hayata dönen

DISK kadrolarının çoğu bugün mücadele dışında kalmış olsa bile, onların temsil ettiği potansiyel güç genel olarak varlığını koyuyor. Son üç yıllık süreçte de kolalisyon ortağı SHP'nin kuyruğuna takılan DISK'in yeni yönetimi de düzen içi, reformcu talepler, günlük politikalar peşinde sürüklenmektedir. Sınıf mücadelesinin bugünkü gelişimi devrimci sınıf sendikacılığının yaratılması yönündedir.

MEMUR ÖRGÜTLENMESİ

1990'lı yılların başında yıllardır devletin elinin altında sessiz sedasız işlerini gören, yılda bir belirlenen göstermelik maaş artış ücretlerine razı olup çalışan memur kitleleri içerisinde hareketlenmeler başladı. Geçmişte öğretmenlerin dışında mücadele deneyimi olmayan kamu emekçileri kendi güçlerinin farkına vardı. Bu güç bir örgütlülüğe dönüşüyor, yılların uyuyan devi ağır-ağır uyanıyordu. Devlet eli ayağı olan bu devri bir den karşılarına almak istemiyordu. Hayatın her alanında olduğu gibi bu alanda da ikiyüzlü ve sahtekar bir tutumla kamu emekçilerinin mücadelesini baskı, tehdit ve sürgünlerle korkutarak engellemeye çalışıyordu. Ne zaman ki kitleler binlerle alanlara çıkınca devlet zoru ile karşılaştı. Joplandı, yerlerde sürüklendi, tartaklandı, gözaltına alındı. Bir yandan sopa gösterilirken, diğer taraftan da hiçbir soruna çözüm üretmeyen TBMM'de yasa tasarısı gündeme alınarak gelişebilecek mücadelenin önü kesilmek istendi. Çıkışını haklı ve meşru bir mücadeleden alan kamu çalışanları sendikaları ülkemiz emek cephesinin önemli bir dinamiği oldu.

BİRLİK SORUNU

EGİT-SEN VE EGİTİM-İŞ kurulmadan önce, bütün anlayışların benimse-

diği EGİT-DER'den EGİT-SEN'E projesi vardı. Amaç tek ve güçlü bir sendika yaratmaktı. Bu süreçte farklı anlayış ve düşünceler vardı. Olması da doğaldı. Çünkü 'anlayışlara göre sendika değil, anlayışları da içine alan bir sendika' gerçeği yakalanmıştı. Nasıl bir sendika? Nasıl bir mücadele anlayışı? Uzun süre tartışıldı. İş sendika kurma aşamasına gelince, uzlaşmacı bir anlayış, kendi siyasal yapılarının kuruluş sürecine denk düşürmek üzere darbeci bir görüşle kolektif ürünün üzerine oturmaya çalıştı. Böylece EGİTİM-İŞ kurulmuş oldu. İlk kurulan sendika olma avantajıyla sadece üye kaydetmeye çalışan EGİTİM-İŞ EGİT-SEN'in kuruluşuyla duraklama sürecine girdi. EGİTİM-İŞ reformist bir sendikal anlayışa sahiptir. Bütün yayın organlarında, bildirilerinde ve pratiğinde ortaya çıkan sonuç bunun bir kanıtıdır.

EGİT-SEN, EGİT-DER sürecinden bu yana eğitim emekçilerinin birliğini savunmuştur. Kuruluşundan bu yana bir taraftan eğitim emekçilerinin ekonomik, demokratik, mesleki taleplerini alanlarda, işyerlerinde dile getirirken diğer taraftan da insan hakları ihlalleri, topluma yönelik baskılar ve keyfi uygulamalara karşı tavrı alışıyla, işçi sınıfının ve emekçi halkın yanında olduğu ortaya koymuştur.

'Birlik olmadan hareket, hareket olmadan birlik olmaz.' EGİTİM-İŞ ve EGİT-SEN bugüne kadar birlikte hareket edemediler. Bunun en son örneği 20 Aralık iş bırakma eyleminde yaşandı. Merkezi anlamda eylemi onaylayan, yerel düzeyde şubelerini serbest bırakan bir anlayış birliğe hizmet etmekten uzaktır. Sonuçta teorik anlamda kağıt üzerinde birlik sağlanmış oldu. Alanlarda güç ve eylem birliğini yeterince harekete geçiremeyen bu iki sendika, kurulacak yeni sendikada umarız yeni sancılara neden olmaz. Birli-

ğe sınıf sendikacılığı, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, demokratik merkeziyetçilik, demokratik eğitim ve bunun bir parçası olan ana dilde eğitim hakkı ve sınıf dayanışması temelinde yaklaşmak zordur.

SONUÇ

'94'de işçiler ve memurlar devletin tüm gözdağı ve engellemelerine karşı ortak eylemler gerçekleştirdiler. Özellikle 20 TEMMUZ eylemine TÜRK-İŞ'li sendikalardan çok kamu çalışanlarının destek vermesi, işçi ve memur arasındaki birlikteliğin güçlenmesinin ilk adımı oldu. Bu birliktelik 20 ARALIK eylemine DEMOKRASİ PLATFORMU'nda yer alan işçi sendikalarına verilen destekle de daha belirgin bir şekilde görüldü.

Kamu çalışanları açısından 1994 yılı çok sayıda sürgün, işten atmalar, açığa alınmalar ve faili meçhul cinayetlere karşı eylemlerde yükselme oldu.

Kirli savaşın yoğunlaşmasıyla birlikte gerek ekonomik ve gerekse demokratik talepler konusunda kısıp alınan kamu çalışanları, bu duruma gerçekleştirdikleri kitlesele eylemlerle cevap verdiler. Yasal olup olmadıkları noktasında sürdürülen tartışmalara, fiili mücadeleleriyle son verdiler. Sendikaların fiili ve meşru mücadelesi kamuoyundan destek gördü.

Gelinen noktada egemenler bir çözümsüzlük içinde. Bu meclisten kamu çalışanları ile ilgili sendika yasasının çıkması uzak bir olasılık olarak görülüyor.

1994 yılını 20 ARALIK eylemi ile kapatan kamu çalışanları, 1995 yılında taleplerini daha yükselterek radikal çıkışlar yapmak zorundadırlar. Birçok baskı ve sürgünler karşı eylemlerini, dört yıllık sürecin hata ve eksikliklerini gözden geçirerek kendilerini yeni mücadele dönemine hazırlamak zorundadırlar.

Devrim ve komünizm şehitleri mücadelemizde yaşıyor

V.I. LENİN

MAO ZEDUNG

MUSTAFA SUPHI

İBRAHİM KAYPAKAYA

SÜLEYMAN CİHAN

KAZIM ÇELİK

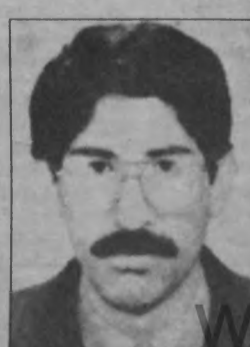
ALİ HAYDAR YILDIZ

İSMAİL BULUT

İSMAİL ORAL

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

Devrimci mücadele kan ve can pahasına yürütülüyor ve devrim, birer birer düşen şehitlerimizin üzerinden yükselecektir.

Şehitlerimiz Onurumuzdur!

Şehitlerimiz Gururumuzdur!

Şehitlerimizin Umudu Umudumuzdur!

Bu vesileyle onları anmak; onlar gibi düşünmek, onlar gibi savaşmak ve onlar gibi yaşamaktır.

Dünya ve ülkemiz devrim tarihinde, zulme karşı isyan bayrağını dalgalandırırken ocak ayı içerisinde şehit düşmüş devrim şehitlerini sayfalar dolusu sıralamak mümkün. Ama aşağıda sıraladığımız şehitlerimizin varlığı dahi, şehitler ayı olarak neden bu ayın seçildiğini anlamaya yeterlidir.

Enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının büyük öğretmeni, şanlı Ekim Devriminin lideri V. İLYİÇ LENİN'in aramızdan ayrılışı 21 Ocak 1924'dür. Almanya proletaryasının komünist önderlerinden ROSA LUXEBURG VE KARL LIEBKNECHT'in emperyalistler tarafından katledilmeleri 21 Ocak 1919'dur.

Türkiye proletaryasının ilk komünist önderi MUSTAFA SUPHI ve 14 yoldaşının Karadeniz'de faşist Kemalist iktidar tarafından katledilmeleri 29 Ocak 1921'de olmuştur.

Komünist önder İBRAHİM KAYPAKAYA'nın düşman eline esir düştüğü çatışmada TKP(ML)'nin önder kadrolarından TKP(ML) önderliğindeki TIKKO'nun ilk komutanı ALİ HAYDAR YILDIZ'ın şehit düştüğü tarih 24 Ocak 1973. Proletarya partisinin yiğit savaşçılarından ATILLA ÖZKAN'ın Zeytinburnu'nda faşist kolluk güçleri tarafından katledilmesi 19 Ocak 1976 tarihindedir. P.Partisinin ilk kadın şehidi MERAL YAKAR'ın katledilişi yine ocak ayının son haftasındadır. MANUEL DEMİR yoldaş Kandıra baskını sırasında işkenceci infaz timlerince 24 Ocak 1988'de kurşunlanarak ölümsüzleştirildi.

24 Ocak 1993' Dersim'de şehit düşen Enternasyonal komünist, BARBARA ANNA KİSTLER VE ZEKİ PEKER, ERKAN FENER, ALİ DEMİRDAĞ, ALİ İHSAN YALÇIN, ALİ EKBER BATAŞUL'larda ocak ayının son haftasında şehit düşmüşlerdir.

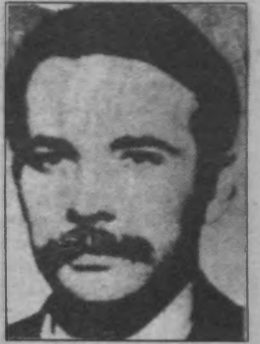
İleriye doğru atılmış her adımda çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın ve onun öncülerinin kanı olduğu unutulmamalıdır. Halkın üzerindeki tahakkümü ortadan kaldırmak için nice devrimci, komünist bedenini feda etmekten çekinmemiştir.

"Devrimimizin bu kızıl tohumlarının bedenlerinde taşıdıkları o muazzam yaratıcılığı ve gücü göremeyenler yarınımızın bu tohumlardan fıskıracağına görebilme kabiliyetinden yoksundurlar." Geleceğimizin teminatı olan şehitlerimizin görkemli kavgalarını kavgamızda yaşatmak devrimin bir adsız neferi olarak toprağı kucaklamalarından, geleceğin tüm güzelliklerini, yarınlarımızı çirliçiplak ve parçalanmış bedenlerinde yaşatmalarından, düşmanın taktiksel gücüne rağmen, stratejik üstünlüğümüzü biran olsun unutmamalarından, kalles pusularda, çatışmalarla hiçbir tereddüte kapılmadan, son mermilerine kadar savaşmalarından işkencehanelerde devrim andı içip cellatların suratlarını karartmalarından düşmanın suratına bir tokat gibi patlamalarından öğrenmek gerekir.

En önemlisi de emekçi halkımızla adım adım yaşamış, onların hücrelerine kadar nüfuz etmiş ve her hücrelerinde onlarla yaşamış şehitlerimizden öğreniyoruz. Onlar; kanlı diktatörlüklerin nasıl yıkılacağına, kendi iktidarımızın nasıl kurulacağına da, nasıl savaşılacağına da, nasıl ölüneceğine de ve nasıl yaşanacağına da öğrettiler. Bizlere düşen onlar gibi savaşmak, onlar gibi yaşamaktır.

DENİZ GEZMİŞ

MAHİR ÇAYAN

BARBARA A. KİSTLER

MANUEL DEMİR

MERAL YAKAR

YILDIZ ÇİÇEK

ZEKİ PEKER

ALİ DEMİRDAĞ

**ALPLER'DEN MUNZUR'A
ENTERNASYONALİZM!**

B. ANNA KİSTLER'İN MÜCADELESİ

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKIYOR !

*Devrim ve komünizm şehitleri
mücadelemizde yaşıyor!*

BİZ KAZANACAĞIZ !

Afişimizi Merkez büromuzdan ve irtibat
bürolarımızdan

ÇIKTI !

MAHSUN KORKMAZ

ECEVİT BALCI

zorluyor."

"Elbette burjuvazinin başka amaçları da vardır. İşçi kimliğimize karşı sömürüyü dayatıyor. Tutuklu kimliğimize karşı da disiplin adı altında uysallaşmamızı dayatıyor. Baksana efratına tutuklulardan yana ufak tefek itirazların yanında ciddi bir tepki var mı?"

"Haklısın. Ya bu düzeni kabul edip köle gibi çalışacağız. Ya da parasız kalıp, zorunlu ihtiyaçlarımızı bile satın alamayacağız. Burjuvazi bize her yönüyle modern köleliği dayatıyor. Bu gibi ülkelerde devrimin dilyle konuşmak isteyenlerin görev ve sorumlulukları ağırdır."

Sohbet derinleşiyor. Sonra işin artan hızıyla yine suskunluk başlıyor. Sonra yine ateş sohbeti başlıyor.

"Flevry cezaevinde iken Action Direct üyesi bir devrimci arkadaşla tanıştım. Tam üç yıl izolasyonda tek başına kalmış. Konuşmayı unutan, dili petleklenen birinden bahsediyordu. Bu işkencenin en korkuncudur. Halen Fren cezaevinde yedi yıldır izolasyonda tek başlarına kalan akrabalarından bahsediyordu. Bu ülkede devrimci olmanın bedeli ağırdır."

"Ülkemizde onbeş gün yirmi gün falakaya, askıya dayandın mı iş bitiyor. Ardından yoldaşlarının yanındasın. Ya Fransa gibi emperyalist ülkelerde böyle midir? Falaka yok ama falakadan beter insanı dilsizletiren yalnızlık işkencesi var."

"Devrimin, midesiyle beslenenlere değil, beyniyle beslenenlere dilyle konuşanlara değil, beyniyle konuşup, susmayanlara daha ciddi ihtiyacı var."

Konular yine değişiyor. Ülke-deki gelişmelere kayıyor ateş sohbeti.

"Rıza haberin var mı? Hasan Şensoy İstanbul'da yakalanmış."

Rıza'nın gözleri açılarak, çarpılmış gibi

"Yok yahu! Nasıl olur! Daha yeni cezaevinden çıkmıştı. Devrimin büyük yükü bu tür fedakar direngen devrimcilerin omuzlarındadır. Avrupa'da ki hızlarda, ülkedeki devrimciler-

rin emeğini, saygınlığını sömürecek."

Avrupa'daki devrimcilerden yana öfkeli ve yaralı olduğu her halinden belli oluyordu, Rıza'nın.

"Haklısın! emek ve sömürü yaşamın her alanında farklı çeşitlilikte görülüyor. Avrupa'da devrimcilerin önündeki ilk görevlerin başında devrimci olmayıpta devrimci olarak ortaklıkta dolaşıp devrim emeğini sömürmek isteyenlere karşı tutarlı bir mücadele yürütmek geliyor. Burjuvazi hep dışımızda aramayalım. Onu içimizde de arayalım."

Ateş, sohbeti işin artan hızıyla daha bir derinleşiyordu. Avrupa'da yaşayan devrimcilerin durumu, görev ve sorumlulukları konularını üzerinde ağırlıklı olarak yoğunlaşıyordu.

Hasan Şensoy'un yakalanıp, tutuklanması Rıza'yı üzmüştü. Rıza'nın dalgın ve düşünceli hali Murat'ın gözünden kaçmamıştı. "Bir devrimcinin yakalanmasının hesabını kendi içinde ciddi olarak yapmak, olumlu bir adımdır" diye düşündü.

Çalışma saatinin bitimi yaklaşmıştı. Sivil atölye şefi arada bir gelip masalarda yapılan işleri kontrol ediyor, iyi yapılmayan işler hakkında uyarılarda bulunuyordu. Atölyede tutukluları sürekli kontrol eden bir gardiyan dolaşıyordu. Tutukluların her davranışını gardiyan kontrolündeydi. Tutukluların davranışları havalandırmadaki gibi not ediliyordu. Hissettiren gözetlemek ve not etmek bir baskı türüdür.

İş saatinin bitimine yaklaşıldığı, tutukluların yaptığı yüksek sesli şakalardan, bağırılı sohbetlerden belli oluyordu. Fransız tutuklular palavralı esrar sohbetlerine hayrandılar. Arap kökenli tutuklularında çoğunlukta olduğu Fransız cezaevindeki tutuklular için esrar içmek sigara içmek kadar doğaldı.

Rıza ve Murat son dakikalarnı iyi değerlendirmek istiyorlardı. Dergilerdeki tel zımbaları Rıza'nın sincap vuruşlarına sökül-müştü. Yapılacak iş sadece masadaki dergi paketlerinin ilk sayfasını çöpe atıp, yerdeki palet üzerine dergileri dizmekti. Murat, yerdeki paletin üzerine bıraktığı her paketle birkaç damla terini de bira-

kiyordu. Bazen dergi üzerinde unutulup kalan tel zımbaları aceleyle parmaklarıyla çıkarmak isteyen Murat parmaklarını kanatıyordu. Tel zımba parmaklarına batıyordu. Bazende dergilerin kenar kısımları elini kesiyordu. Dergi yapraklarının keskin bir jilet gibi elini kesebileceğini bir türlü anlayamıyordu. Dikkatsizlik ve dalgınlık bir yarpağı jilet yapılabiliyordu. Parmağını her kesişte, atölyedeki tuvalete koşarak musluk suyunun altına tutuyordu. Kanın suyla durmadığı zaman kağıt mendille pansuman yapıyordu. Uydurma bir karton bandıyla yaptığı pansumani sarıyordu. Rıza, arkadaşı Murat'ı göz ucuyla izliyordu. Hırsla biraz da sakarca çalışan Murat'ı motive eden nedenleri iyi biliyordu. İçten içe bu devrimci dostuna ısınmıştı. Ona sempatiyle bakıyordu.

Masa üzerindeki dergilerin tel zımbaları sökül-müş, ilk yaprakları çöple atılmış ve düzenli paket halinde başka bir palet üzerine dizilmişti.

"Rıza! Bu yaptığımız saçma sapan işler, sosyalist toplumda olmayacak. Kapitalist toplumdaki üretken olmayan bir dizi işi sosyalist toplumda son bulacak. Böylece biz de işsiz kalacağız."

Rıza, Murat arkadaşının bu şakacı yanını, yorgunluğa, hapise rağmen ağız dolusu gülüşüne hayrandı.

Saat öğlenin onikisini gösteriyordu. Palavra ve yalan dünyaları zengin olan tutukluların sohbet ve el şakaları yorgunluklarını unutmak istemesine sulu ve tembelceydi. Güneş, tutukluların bu halini anlarcasına cömertti. Atölyenin ışıkları sönmüş, yerini güneşin aydınlığına bırakmıştı.

İş paydosunda tutuklular atölyelerinden sırayla çıkıyordu. Demir sinyal veren kontrol aygıtından birer birer geçip, hücrelerine dönmek üzere cezaevi idaresinden geçiyorlardı. İdare binasında ismi okunan iki tutuklu ikinci bir aramadan geçiyordu. Üst baş aramada sözde tutukluların atölyeden eşya çalmalarını engellemeyi amaçlıyordu.

Atölyeden çıkan Rıza ve Murat'a yaklaşan sivil atölye şefi Fransızca olarak "öğleden sonraki vardiyaya isminizi ekledim.

Ama ikinci vardiyaya geleceğinizi kimseye söylemeyin" deyince Murat gülümsedi. Rıza'ya dönerek Türkçe olarak "sanki bize büyük bir iyilik yapıyormuş gibi. Kimseye söylemiyelim diyor. Emegimizi bile özgürce satmıza onlar karar veriyor. Bak şu feleğin cilvesine."

"Benim sincap darbelerim olmasaydı, bu işi kolay bitiremez-dik atölye şefi de emegimize böyle pis pis sulanmazdı."

"Haklısın! Senin bu sincap darbelerin bizim gerilla darbelerine benziyor. Seri, etkili ve tahrip edicidir."

İkisi de gülümseyerek, ikinci aramadan geçmek için şef gardiyanın üzerine doğru rahatlıkla sanki üzerlerinde hiçbir şey yokmuş gibi yürüdüler. Duvar dibine çekinerek yürümek ikinci aramaya davetiye çıkarmak olduğunu geçmiş firarı yaşantıları onlara iyi öğretmişti.

Hücrelerin bulunduğu bloklara gitmek için cezaevi idaresinin bulunduğu binadan, aramadan çıkan tutuklular yol boyunca güle-güle, şakalaşarak atölyeden kaldıkları kalem, silgi, kalemaçacağı, takvimleri birbirine gösteriyordu.

Murat hücrelerine adımını atar atmaz ilk önce mektup kutusuna baktı. Kutuda küçük bir alıncı makbuzu duruyordu. Sevinçle alıncı makbuzuna baktı. İstanbul'a yolladığı geçen ayılığın alıncı makbuzuydu. Yorgunluğunu unutmaya sevinçle gülümsüyordu. Pencereye yaklaştı. Muhabbet kuşlarının sesleri çocuk bahçesindeki çocukların tatlı cıvıltısı gibi geldi. Bakışları gökyüzünün derinliğine daldı. "Emegim, devrim için kalem ve kurşun olacaktır. Hücremden kavganız için yanan mütevazi bir mum olmak istiyorum" diye seslendi.

Murat'ın sevinci hücrelerini aydınlatan güneşin ışınları gibi sıcak ve aydınlıktı. Hücrelerinden cezaevinin etrafını çevreleyen kavak ağaçları görünüyordu.

Muhabbet kuşları, Murat'ın son sözünü duymuşçasına havalandı-lar.

G. Demirci
Paris 1994

Değinmeler

Ali D. Kardeş

Alevi-Sünni kardeş patron-ağa kalles

"Süper Turnike" programında sunuculuk yapan Güner Ümit; Star televizyonundan sayıları milyonları aşan Alevilere hakaret etti. İzleyenlerine Alevilerin "aile içi cinsel ilişki" yaşadıklarını ifade eden "espri" yapan Güner Ümit, belden aşağı esprilerle dolu programlarında aslında kişileri, meslekleri, grupları aşağılamayı daha öncede yapıyordu. Kimi zaman hamalları, kimi zaman fırıncıları güya, sempatik olmak adına "kullanyordu".

Ancak yüzyılları aşan çelişkinin mazlum tarafı olan, Alevilere hakareti yenilir yutulur değil!

Güner Ümit'in Alevilere; televizyon gibi geniş kitlelere hitap eden bir iletişim aracında "Kızılbaş" ve "sapık" nitelmesi aslında o zavallının nitelmesi sayılmaz. Buna; emekten ve ezilenden yana tavır koyarak yüzyıllardır Anadolu'da toplumsal muhalefeti destekleyen Alevilere, sömür-gen devlet sistemlerinin birikmiş "kini" diyebilirdi.

Osmanlıdan günümüze; sömürü sistemine, hoş görüzlüğe itiraz edip; kardeşlik, özgürlük ve barış diyenlerin destek aldığı Aleviler, bugün özellikle bu niteliklerinden dolayı devlet tarafından kullanılır duruma getirilmek istenmektedir. Alevilik konusunda tepki gösterilmesi gereken yön aslında budur.

"Güner Ümit olayı"nda Güner Ümit olsa olsa "bit yavrusu" olur. Biterin ürettiği ortamın tartışılması ve tepkinin buraya gösterilmesi gerekir.

Bilindiği gibi egemen sınıf yöneticileri 12 Eylül'den önce devrimci toplumsal muhalefetin özellikle Aleviler içinde filizlendiğini görünce "Maraş Olayları"ni tertipletiler. Çorum'da gergin kadiim beklentileri yarattılar. 2 Temmuz Sivas katliamını yaratan 12 Eylül sonrasında ise daha sistemli bir "Alevilere yönelik strateji" izlendi: Aleviliğin asimilasyonu...

Konu üzerinde söylenecek çok söz var. Bunları sonraya erteleyip şimdilik iki yöne dikkat çekelim:

Alevilik olgusu siyasal iktidar tarafından da, muhalefet tarafından da kullanılıyor.

Birinci yön Alevileri; gerici yobaz saldırılara karşı kalkan olarak kullanmak isteyen sistemin muhalefeti "Kemalist sol" denen çevrelerin çabaları.

"Cumhuriyet gazetesi"nin bu yönde laikliğin teminatı olarak Alevilere yaslanması ilginçtir. Aynı yaklaşım; Aleviliğin sosyalizmle örtüşüğünü ileri süren "sosyalist" çevrelerde de var. Sistem içi çözüm arayan tüm yapılar kendilerine yaşam alanı açmak için Aleviliği "kullanmak"tan başka birşey düşünmez durumdadırlar. Çünkü, gerici yobaz çevrelere karşı zayıftırlar, onlara göre Aleviler kullanılmaya hazır "kalkan"dırlar.

İkinci yön siyasal iktidarın, yani devletin Alevileri "kullanma" isteğidir. Devlet tarafından özellikle 12 Eylül sonrası Alevileri geleceğin faşist kitle temeli yapma yönünde az çaba harcanmadı. Alevi köyler boşatıldı.

Gençleri işsiz, eğitimsiz bırakıldı. Aleviler içinden çıkan bir çok devrimci genç "siyasi" olarak yurt dışına çıktı. Pasaport almaları hiç zor olmadı. Bunlar yıllarca işsiz dolaştıktan sonra "işçi" olamayıp, yoksullaşarak geri döndüler. Yurt içinde kalan Alevi gençlerden eğitim alanlarının çoğu, ancak şöyle iş bulabildi: Ya "polis" oldu yada "uzatmalı çavuş"...

Biliyorsunuz emniyette işkenceli polislerin lakapları ne gariptir ki; Alevilerin özel önem verdikleri bir isimdir: "Haydar!". "Uzatmalı Çavuş" olan da Kürt halkına karşı kurşun sıkarak; "yola" gelmiş olacaktır!

Oysa devlet bilmeli ki, Aleviler "yola" gelmez. Onların kardeşlik "yolları" var.

ÇİZGİLERLE

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR

Liderlere "Nereden Buldun"

Şarlatan Haber Merkezi- BMM-LMVAK?.. Heh, heh, hee!.. Zannettiniz ki bu yeni bir örgüt, değil mi? Ama nasıl da "tu-fa"ya düştünüz!.. Değil. Örgüt-mörgüt değil; bir komisyon. Üstelik de hem "resmi" hem de ciddi bir komisyon. İsterseniz, önce merakınızı gidermek için bu harf "salatası"nı bir ayıklayalım: Türkiye Büyük Millet Meclisi

Liderlerin Mal Varlıklarını Araştırma Komisyonu-u!.. Bu "TBMM-LMVAK", bu sözcük salatasının baş harfleridir. Anladınız değil mi? Hah!..

Her ne kadar sonuca ilişkin birşey söylemeye de, bu komisyonun başkanı olan Haluk Müftüler isimli zat "Tüm liderler siyasette kaldıkları sürece servetlerinde meydana gelen değişiklikleri inceleyeceğiz, daha sonra 'nereden buldun?' diye sorarak, açıklama

ma isteyeceğiz ve bu konuda rapor hazırlayacağız." diyor bizzat..

"Nereden buldun?" sorusuna cevap vermeyen liderlere de komisyon başkanı Müftüoğlu önderliğinde tüm komisyon üyelerinin, koro halinde "lan, ama da kallesin ha! N'olur bize de söylesen de biz de biraz daha köşeyi dönsek! Musaf çarpsın, hizmetçiye bir BMV bile alamadık, rezil oluyoruz. Söylemezsene bir daha konuşmayız!" diyecekleri öğrenil... memiştir!

Ama biz, liderlerin ne diyeceklerini "hakikaten" merak ettikimiz(!) için, bu LMVAK mıdır, madım mıdır, nedir; işte o komisyondan önce davranarak beş "lider"i aynı anda yakalayıp "Nereden buldun?" diye sorduk. İşte beş "lider", mal varlıkları ve cevapları:

● **Süleyman Demirel:** Mal varlığı: Vay "baba" m vay! Verdiği cevap: Bina-naleh, bana halkı soyduğumu söyletmezsiniz.

● **Tansu Çiller:** Mal varlığı: Wonderful! Verdiği cevap: I love USA and Clinton.

● **Necmettin Erbakan:** Mal varlığı: Tövbe estağ-furullaahh! Verdiği cevap: Bu servet benim değil. Çıkacak 3. ve 4. cü Dünya savaşları'nın Müslüman mağdurları için yardım topladık. Her savaştan sonra, bu parayı tespit ettiğimiz mağdurlara vereceğiz, Allahın izniyle.

● **Murat Karayalçın:** Mal varlığı: Hadi bee! Verdiği cevap: (Her zamanki gibi sözünden dönüp, açıklama yapmadığı için yazamıyoruz.)

● **Alpaslan Türkeş:** Mal varlığı: Uüüfff! Verdiği cevap: Uu-uuuu!(!?)

BULMACA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

SOLDAN SAĞA

1- Tatva ve cevher doktrini temelini dayalı olan; etiksel yani, herhangi bir canlı varlığa zarar vermeden kaçınma doktrinine dayanan ve rivayete göre, İ.O 9-8. yy'da yaşamış olan efsanevi kahraman Mahavira tarafından kurulduğu kabul edilen bir Hint dini ve Hint felsefesinde bir heterodoks sistem- Bir soru sözü- 2- Geleneksel formel mantıkta, tüm dengelimi bir sonuçlama (kıyas, şartlı ve ayrılık sonuçlama); kısımlarından biri, bir öncülü yada bir sonuçlaması açıkça belirtilmemiş olan bir kıyas- 3- Tersî, İzmir Sanayi Odası- Tersî, Kriptonun simgesi- 4- Tersî, tek hücreden oluşan bir canlı- Değiş-tokuş ilişkilerinin gelişmesiyle zenginleşen yeni asaletin çıkarlarını dile getirerek, GENS sistemine ve komünö-ataerkil geleneklerin kalıntılarına karşı kararlı mücadele eden; ülkenin birliğinden ve tarihsel ilerlemekten yana olan, ye. en ünlü temsilcileri Şang Cün (İ.O.4 yy) ile Han Fey Tau (ölmü İ.O.233) olan eski Çin'in önde gelen bir ideolojik akımı- 5- Rey- Azerbaycan devlet başkanının soyadı (tersî)- 6- Felsefedeki orjinal anlamı evrensel yasa, dünyanın temeli demek olan bir terim- Tersî, en büyük askeri birlik- 7- Uluslararası Çalışma Örgütü- Tersî, gramın kısa yazılışı- Kırmızı- 8- Sanata ilişkin eserleri ve öğretisi, çoğunlukla 1861 ve 1904 arası dönemi, yani kapitalizmin hızla büyüdüğü ve atar-erkil köylülüğün yıkıma uğradığı dönemi yansıtan, Lenin tarafından övülen, Nikolayevič (1828-1910) isimli büyük Rus yazar ve düşünürün soyadı- Bir nota- 9- Bir hece- Bir emir- Tersî, "evet" in al-

manca yazılışı- 10- İskeleti oluşturan her bir parçanın adı (tersî)- Yaşayan, canlı

YUARIDAN AŞAĞIYA

1- Jeopolitik bir Alman coğrafyacı olan Friedrich Ratzel tarafından 1. Em. Paylaşım Savaşından kısa süre önce öne sürülen; emperyalist yapılmayı ekonomik ve politik coğrafyaya referanslarla meşurlaştırılan bir politik doktrin- 2- Değerleri inceleyen felsefe dalı- 3- Mantıkta, yalnız maddî obje olarak değil, adlandırabileceğimiz her şey olarak, yani en geniş anlamıyla anlaşılabilir obje'yi gösteren lüğüistik bir ifade- Kalecinin yediği- 4- Tersî, küçük mağara- Tersî, düz ve geniş arazi- 5- "X" harfinin okunuşu- Notada duraklama- Aç değil, doymuş- 6- Tersî, ortasına "A" harfi gelirse bir kümes hayvanı olur- Halk arasında bilinmezlik ifade etmek için kullanılan sözcük- Satrançta özel bir hareket- 7- Tersî, ani, ekspresif hareketler (spesifik taklitler, şakalar ve jestler) ve sesli reaksiyonlar (ağlama, gülmeye, bağırma gibi) ile birlikte ortaya çıkan etkisi çok güçlü ve şiddetli olan, fakat mizaça ya da tutkudan kısa süreli oluşuyla ayrılan bir davranış- 8- Afrika'da bir ülke ismi- 9- Tersî, bir komşu ülke- Uçak, gemi vd. araçlarla birçok şeyin kontrolünde kolaylığı sağlayan elektro- mekanik bir aygıt- 10- Doğada gizli aktif güçlerin ve varlıklarını öne süren, gelişmiş biçimleriyle Hristiyanlıkta ve Musevilikte görülen, dünyanın ve insanlığın kaderi hakkında eski nosyonlara dayanarak ileri sürülen dinsel bir doktrin-

SOLDAN SAĞA

1- SEKRETERİZM 2- ENÜSTÜN-ZİL 3- ANGOLA 4- XIDO- ELDEN 5- ASİMİLE 6- SOM- SI- EZ 7- ZK- LM 8- NTA- ALAKA %- ANALİZ- OAM 10- AZ- LAMA- MI 11- KIRO- ATI- AR

YUKARDAN AŞAĞIYA

1-SERXABUN-AK 2- EN- IS- TAZI 3-KÜRDİSTAN 4- RS- OMO- ALO 5- STA- İMZALA 6-TUNEL- KLİMA 7- ENGELS- AZAT 8- OD- İLK 9- İZLEM- MAO 10- ZINA- AMA 11- ML- ÖZDEMİR

EMNİYET KÖŞESİ
İşkencede geçen günlerim - 1

Bunu yazan eski polis Ahmet

Lan n'olduğunu anlayamadım. Bi de baktım, aynı bölümde görev ifa yaptığım polis arkadaşlar, sanki komisyonerler veyahut da gecekondulu halkından birinin evine baskın operasyonu yaptılar. Önce sandım, birisini temizleyeceğiz gine, onun için acele ediyorlar. Birden üsdüme çullandılar. Küfür ederek vuruyorlardı. Bu kez şaka sandım. "Lan, yapacağınız şakaya başlıyacanız eşşölvesjekler!" diyincik, ana-avrat küfürlerinin vurarak, gözlerimi bağladılar. İşde o zaman dedim ki, "oğlum Aamet, ayıyay yedin!" Lakin, niyesini anıyamadım. "lan hepinizi zaten tanıyorum! Gözlerimi niye bağlıyonuz ki?!" dedim amma, beni DEP' ikliyerekten arabaya tiktılar. Arabada bi güzel "bilyon, adettendir." diyerek döğdüler. Geldik "Törörle Mücadele Şubesi"ne. Çalıştığım; yüzlerce insana işğence ettiğim yer.

Aptal deyilim. Burya zevk için deyil, işğence için getiriller. Bunu biliyom, amma acik rahatım. Çünkü amirim Ekrem bey "yiğit" adamdır. Beni korur. İşğence ettirmez, diye düşündüm. Ayaklarını yıkadım, potinlerini boyadım. Çay, kayfe yaptım. Meyer o demiş "gidin, o itoğlu iti getirin!" demiş.

Sorgu odasına girincik, fasıl başladı! Kaba dayak. Herkes bi yandan patlatıyor. Soona falakaya yatırıldılar. Ne can yarmış meyer!.. Herifler resmen işğenceye başladılar! Komünistlere, anarşistlere, bilmem kiplere tamam da; e, ben?!! Üstelik yıllarca, beraberce yargısız infazlarda bulunduk, binlerce insana işğence ettik! Ben, "İtiniz oluyum, vurmayun!" dedikçe onnar vurdular, onnar vurdukça ben "kulunuz, köleniz oluyum, yanmayın!" diye valvardım. Nafile. Ayıyay, söylemesi şeyimden de elektrik çeryan verdiler, su döktüler.

Devam edecek

SÖZÜN ÖZÜ

Manuel TEKİN

Dağların asi çobanı isyan ateşi olup döndü dağlara

Uzun mücadele yılları boyunca yüzlerce-binlerce insanla karşılaştık. Bazıları bir görünüş bir kayboldu. Adları gibi yüzleri de silinip gitti hafızalarımızdan. Kimileri bir dönem 'yol arkadaşı' oldular. Ve gün oldu yol ayrımlarına geldik. Yollarımız ayrıldı birilerinden. Ve onlar oturup 'Ayrımı Bol Yollar' üzerine edebiyat yaparken; birileri de omuzlayıp kavgayı yürüdü kendi bildiği yolda. Düzene karşı kavganın 'önderleri' düzenin parçası oldular gün geldi. Şimdi tam olarak kime ait olduğunu bilmiyorum ama eski TKP liderlerinden birinin şu sözü hiç silinmiyor hafızamdan. "Birisinin devrimci olup olmadığı, dava adamı olup olmadığı ancak o insan ölünce belli olur."

İşte ben bu kısacık yazıda; yaşamı boyunca edindiği inançlarına ve savunduğu değerlere yabancılaşmadan, son nefesine kadar inançlarını ve kutsal bildiği değerleri el üstünde tutmasını bilen; halkının özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde gönüllü hamallığı severek benimseyen bir Doğal Halk Önderinden; Aşur ERDOĞU'dan söz etmek istiyorum.

Aşur Kirve, Kemah'ın Tortar köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocukluk yılları tanışıklığımız boyunca sıkça anlattığı gibi; siğirtmaçlık ve çobanlıkla geçer. Daha çocukluğundan beri dağlara ve doğaya sevdalıydı Kirvem. Onun için dağlar yiğit yatağıydı. Ağa zulmüne isyan eden, Jandarma dipçığından gına getiren çatal yürekli mesken ederdi dağları. Kirvem Aşur da yoksulluğa ve zulme kahrettiğinde düşlerinde onlarca Koçero yaratır ve alır başını giderdi dağların kuytuluklarına.

Yoksulluk ve komprador-feodal düzenin merhem tutmaz dertleri onu çok genç yaşta koparmıştı dağlardan. Dağların ele avuca sığmaz asi çobanı; dalından koparılmış bir yaprak gibi düşmüştü metropol sokaklarına. Düzen çarkları onu genç bir proleter aday olarak Düzen çarkları onu ucuz emek pazarına sürmüş, gözü doymaz aç sermaye bu genç bedeni de sömürü çarkının dişlileri arasına atıvermişti. Ama sadece sermayenin borusu ötmüyordu bu köhne varoşlarda. Kazlıçeşme sokaklarında gön kokusu sinmiş tulumlarıyla dolaşan çökük avurtlu, kartal bakışlı proleterler; koli basili ve verem mikrobundan başka şeyler de taşıyorlardı bedenlerinde ve bilinçlerinde. Sermayenin hükümlerini sadece yüzye sığ bir zemini oluşturuyordu. Bu zeminin altında kıpır kıpır kaynaşan bir başka dünya vardı. Hergün yaşamı yeniden ve yeniden üretmelerin bilincinde kavga tohumları malyalanıyor ve tarih denilen yaşlı bilge mücadele alanlarına kavganın sahiplerini sürüyordu.

Aşur Kirve, Kazlıçeşme'nin eğri-büğrü sokaklarında, bağırsakları aç kurtlar tarafından parçalanmış birleş-

gibi eğreti duran ve her biri onlarca can alan deri atölyelerinde proleter yaşam ve mücadele ile tanıştı. '70'li yılların ortalarına gelindiğinde; atölyelerde, sokaklarda, işçi kahvelerinde o zamana kadar görmediği, hep kendisini yabancı hissettiği bazı 'Tablebe'ler görünmeye başlamıştı. Bunlardan bazıları çok kısa zamanda çevre halkının ve işçilerin sevgili haline gelmişti. Kirvem bütün dikkatle bu talebelere yöneldi ve uzun sürmeden artık sırdaşları: Bunlar işçiler arasında devrimci ajitasyon, propaganda ve örgütlenme yapan DGD'li gençlerdi. Yani KAYPAKKA-YA'cıydılar.

Böylece Aşur Kirve (Cumali) İ.Kaypakaya'nın yaşamı ve onun kızıl güzergahıyla tanışmış oluyordu. O, artık P.P. saflarında bitmez tükenmez enerjisi, hayranlık uyandıran örgütçülüğü ve asla terketmediği mütevaziliğiyle kararlı bir propagandacı ve örgütçüdür. Onlarca proleterin Kaypakaya düşüncesiyle tanışmasını sağlamış ve P.P. ne önemli ve değerli katkılarda bulunmaya başlamıştır artık.

Zorlu yaşam koşulları bir müddet sonra kirvemi gurbet içinde gurbete zorladı ve kirve Aşur İsviçre'ye gelip çalışmaya başladı. Kirve Aşur ölünceye kadar bulunduğu bu alanda yine kitle içinde devrimci ajitasyon-propagandanın en önde gelen pratikçisiydi. Onun adı bulunduğu alanda P.P. ile özdeşleşmişti adeta. Zürih'te değişik tarihlerde kurulan her iki DKÖ'nün de kurucu üyelerinin başında yine Aşur Kirve gelir. İnaniyorum ki, eğer Aşur Kirve tecrübelerini yazıya dökme noktasında biraz daha kendini geliştirmiş olsaydı, şimdi elimizde bize yol gösteren çok güçlü bir miras ve tecrübe olacaktı.

DKÖ'müzün tüm faaliyetlerinde Aşur Kirve her zaman en çok koşuturan ve en önde yürüyen olurdu. Onun bulunmadığı yürüyüş, gece, panel, seminer düşünülemezdi. Merkezi ve yerel P.gecelerinin, ATİK kongrelerinin daimi başgediklisiydi.

Bir anını kısaca aktarmak istiyorum: DKÖ'müzün düzenlediği kitle (100-120 civarında bir katılım) bir piknikte; bazı aksaklıklar nedeniyle çoğumuz piknik alanına geç ulaşmıştık. Piknik alanına ulaştığımızda tüm eşyanın taşınmış ve çayın hazırlanmış olduğunu gördük. Çünkü Aşur Kirve sabahın erken saatinde; yine dernek üyemiz olan Enternasyonal Proletaryanı Kızıl Gülü, P.P.nin MK Onur Üyesi Barbara Anna KISTLER ile birlikte alana ulaşmış ve bu iki can yoldaşı tüm eşyayı tek başlarına taşıyarak tüm ön hazırlıkları yapmışlardı. Şimdi her ikisinin de resmi; kurucu üyeleri oldukları derneğimizin onur köşesinde; derneğimizin onur üyeleri olarak asılı durmaktadır.

Aşur Kirve P.P.nin XD alanında düzenlediği ve yürüttüğü her türlü faaliyetinde her zaman en çok koşuturanı ve en önde yürüyeniydi. Ölümünden kısa bir süre önce Basel'de ger-

çekleştirilen Gonzalo Yoldaş ile dayanışma gecesinde gecenin başından sonuna kadar elinde ki P. bayrağını bir an bile indirmeden dalgalandıran yoldaş, gecenin coşkulu ve canlı geçmesini sağlayanların da başında geliyordu.

'93 sonunda 'Gençler Dağlara, Partizan İktidara!' sloganına pratik anlam kazandırıp; gerilla savaşına katılmaya karar veren genç yoldaşlar; hastanede Aşur yoldaşı ziyaret ettiklerinde kirvemini sevincini ve coşkusunu ifade edecek kelimeyi ne yazık ki belleğim hala kaydedebilmiş değildir. Hemen P.ye başvurdu ve yazın (94 yazı) dağlara gitmek istediğini, ölecekse TIKKO gerillaları arasında ölmek istediğini bildirdi. Ne yazık ki 'ahde vefa yetmedi' ve Aşur Kirve 26 ocak 94'de Zurich Universite Spital'de yaşama gözlerini yumdu.

Şimdi bir yıl geçti aradan. Sensizliğin daylanılmaz ağırlığına alışmanın üstüne tuz biber eken yeni acılar yaşamaya başladık şimdi. Birliğin ardından gerçekleşen "hesaplaşma" ile haklı olarak yüklendiğin beklentilerinin ve umutlarının yeterince gerçekleşmemesi ve seni tatmin etmemesi üzerine bize sorduk: "Ne oluyor yoldaşlar, yine çatlak sesler mi var?" sorusuna o gün veremediğimiz cevabı, biz de 18 Nisan 94 tarihli bir ibret belgesinden öğrendik. Senin anlamsız ayrılıkları -kendince- nitelendirdiğin gibi; yine 'ayran içtik ayrı düştük.'

Şimdilerde karınca sabrı ve arı çalışkanlığıyla yeniden yapılanmanın ve "Tepeden Tırnağa" yenilenmenin koşturması ve çabası içindeyiz. Kirvem, sende bilirsin ki; bedeninde 'dost' hançerinin acısını taşıyanların coşkusunda dil ile ifade edilemeyen bir esriklik olur. İşte öyle bir demdeyiz şimdi. Bir yanda akıp giden hayata, sürüp giden kavgaya müdahale edebilmenin, sürece yüklenmenin çabası ve telaşı; bir diğer yandanda ilkelimize, kültürümüze aykırı bir 'ferman çıkarma' aymazlığına karşı soylu bir tevekkül ile her an uyanık ilerliyoruz. Evet kirvem yanlışlık yok sözlerimde. Daha düne kadar koyun koyuna yattıklarımız, omuz omuza mavzer çattığımız ve ölüme tilili çek-

tiklerimiz hakkımızda ferman çıkarmaktadırlar bugünlerde...

Az önce senin ölümüne ilişkin Y-DB bildirisini yeniden okudum. En son görüşmemde yoldaşlarına söylediğin sözleri, belki birilerinin yüreğinde hala kopmamış olan bir ince tele dokunur ve hala belki tam dumura uğramamış beyinleri uyandırır diye bir kez daha aktarıyorum: "1994 yılı TKP(ML) için atılım, coşku ve zafer yılı olsun!" Bu dilek birlik döneminde (93 sonu) söylenmiş, halktan birinin halkın dileğidir! 18 Nisan darbesi ise tasfiyeciliğin cevabı! Bizim tercihimiz birincilerin yanındır. Ve sen kirvem her zamanki gibi dileğin ve anılarınınla yanımızda, yanibaşımızdasın.

Sevgili Aşur yoldaş, ne mutlu sana ki ;P.P.nin 78 konferansında kabul ve ilan ettiği ocak ayının son haftası olan "parti ve devrim şehitlerin anma haftası"nda şehitler kervanına katıldın.

Sevgili yoldaş, dağların asi bir çobanı olarak katıldın aramıza. Büyük bir coşkuyla attın yüreğini; yüreklerimizde yanan isyan ateşine. Ve biz yoldaşların seni kavga türküleri, ve isyan şiarlarıyla uğurladık; Muzur'ların yanibaşındaki Dumanlı Dağlarına!

Ey başı karlı Dumanlı Dağları! Sana gönderdiğimiz naaş; sonunda toprak olacak bir fani'nin naaşı değil, bir ateş topudur! Bozkırları tutuşturan bir isyan ateşi! Bunu böyle bile-sin!!

Sen rahat uyu Dumanlı Dağları'nın asi çocuğu. Halk ordusunun kızıl neferleri; halaya durur gibi, Tamzara'da diz kırar gibi düşmana mavzer çatarak ve çakal sürüsü gibi önlerine katarak dolaşacaklar o dağlarda. Ve dağlardan şehir varoşlarına akarak zalimin sultasını yerle bir edeceklerdir.

Kirvem, sen yüreklerimizde ebediyen yaşayacaksın. Kavgada olduğun gibi sınımsız gülüşünle zafer gününde aramızda olacaksın.

Zürih'ten bir mücadele yoldaşı.

İLAN

Proleterya Partisi'nin Merkezi önderliğini yeniden tesis ederek tarihi bir görevi ve sorumluluğu yerine getirmesini büyük bir coşkuyla selamlıyor, KÖK

1. Toplantısı'ndaki kararlar doğrultusunda, mücadeleyi yeniden omuzlamanın coşkusuyla

haydi görev başına diyoruz.

Mersin'den TKP(ML) Taraftarları

Sistemin yarattığı ahlak çöküntüsünün vardığı boyut:TECAVÜZ

Fuğuş burjuvazinin gerekli bir kurumudur. Polis gücü, ordu, sermayeciler sınıfı için nasıl zorunlu ise, fuğuş da öyle bir zorunluluktur. Fuğuş;normal insan düşüncelerini bozar,ruhu yoksullaştırır ve zehirler...

Tüm dünya ülkelerinde olduğu gibi, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde de her yanıyla çürüyen, yozlaşan, bataklığa dönüşen devlet akıl almaz baskılar uygulayarak ayakta kalmaya çalışıp, korku dağları yaratarak kitleleri sindirmeye çalışmakta,siyasal, kültürel, ahlaksal yozlaşmalarla kitlelerin siyasal,ideolojik, ekonomik taleplerini farklı yönere kaydırmaktadır.

TC ekonomisinin krizlerden ve dar boğazlardan kurtulamamasının doğal bir yansıması olan ahlaksal, siyasal, kültürel yozlaşmanın derinleşmesi insanların hırsızlığa, dilencilığe, kendi vücutlarını satmalarına, dahası eşlerini-kızlarını erkeklere pazarlamalarına neden olmaktadır.

Egemen sınıflar toplumsal muhalefeti sekteye uğratmak için ; kadının cinselliğini kullanarak, erkek cinselliğini kıskırtmaya çalışmaktadır. "Terörist" olmayın da ne olursanız olun mantığıyla hareket eden hakim sınıflar, insanların sapık, hırsız, dolandırıcı, fahişe olmalarında sakınca görmez. İşte bunun neticesinde toplumun ahlaki çöküntü ve yozlaşmaya gitmesi, alternatif yaşam tarzı ve onun mücadelesi verilmediği müddetçe kaçınılmaz olacaktır.

Günümüzde yaşanan tecavüz olaylarında önemli artışlar olmuştur. Kısaca değinsek;

○ Afyon'a bağlı Sandıklı ilçesinde, 12 yaşında henüz kendi vücudunu bile tanıyamadan 500 erkeğe peşkeş çekilen F. bu 500 kişiden sadece 270 kişiyi tespit edebildi. Bunlardan sadece 25 kişi tutuklu bulunuyor. 18 tanesi evli. Yaşları 20 ile 67 arasında değişmekte olan tutuklulardan 67 yaşında 10 torun sahibi T. Z. emniyetteki ifadesinde "Bana H. U. getirdi. Sandıklı'daki besievine götürdüm. Mübarek Ramazan'dı (!).Oruçtum,üç gün birlikte oldum. Orucumu bozdu." dedi. Savcılıkta da ifadesine eklemeler yaptı. "Ben yapmadım 'O'yaptı. Mübarek Ramazan'da (!) elleriye beni tahrik ettiği için halvet oldum." dedi.

Tecavüze uğrayan F. bazılarının iyi davrandığını söyledi. İyi davranışları ise şöyle açıklamış: "Bazıları dövmeden Bismillahirrahmanirrahim diyerek olayı gerçekleştirdiler." Bu tecavüz olayına zengin iki ailenin çocuklarında ismi karışıyor. Fakat bu çocuklar 5 bin markla kurtuluyorlar. Aynı olaya iki uzman çavuşun da adı karışıyor.

Yükselen değerlerin ve T.C.'nin temsilcisi olduğunu iddia eden MHP'nin üyelerinin ve yöneticilerinin adları tecavüz ve taciz gibi iğrenç ve kadınları aşağılayan olaylara karışmaktadır. Örneğin;

○ MHP Adalar İlçe Teşkilatı kurucularından Ergun Akşin 10 yaşındaki M.A. isimli kız çocuğuna tecavüze kalkmış, ama bu iğrenç emeline, M.A.'nin arkadaşlarının olay yerine tam zamanında gelmesiyle ulaşamamıştır. Ergun Akşin olay mahalini terketmek üzereyken M.A.'nin ailesi ve ada sakinleri yakalayıp, linç etmek üzereyken polisler ve diğer MHP'li yandaşları tarafından kurtarılmıştır. Ada sakinlerine MHP'li Ergun Akşin'in yasalarca cezasının verilceğini söylenmesine rağmen her zamanki gibi pişkince olay örtbas edilmiştir.

○ Gene; Eyüp'te Avusturya'lı profesör J.T.'ye tecavüz ettikten sonra üzerindeki değerli eşyalarını da gaspettiği iddiasıyla tutuklanan D.K.'nin daha önceki günlerde de biri Japon,diğeri Avusturya'lı iki turiste daha tecavüz ettiği

Üniversite kampüsündeki korulukta bulunan Ö.çoktan'ın cesedi üzerinde yapılan otopsi, kurbanın boğuşmaya keskinlikle fırsat bulamadığını gösterdi.

Egemen sınıflar toplumsal muhalefeti sekteye uğratmak için ; kadının cinselliğini kullanarak, erkek cinselliğini kıskırtmaya çalışmaktadır. Sonuç; tecavüz, sapıklık ve ahlaki yozlaşmadır.

ve değerli eşyaları çaldığı iddia edildi.

Devlet Bakanı Öney Alpago karakollarda dayak yiyen ve tecavüze uğrayan kadınların doğrudan doğruya başvuracakları özel bürolar oluşturulması için harekete geçtiğini ifade etmiş. İçişleri Bakanı Nahit Menteşe'ye yazılı başvuruda bulunan Alpago karakollarda ve emniyet müdürlüklerinde mevcut olan çocuk bürolarının, çocuk ve kadın bürolarına dönüştürülmesini istemiş. Alpago, bürolarda özel eğitimden geçmiş sivil kadın polislerin çalışmasının uygun olacağını belirtmiş.

Bu öneriye göre karakollarda tecavüze ve işkenceye uğrayan kadınlar, yine karakollarda sivil kadın polislerle başvuracaklardır. Acaba, Öney Alpago, başvuru yapan kadınların sorunlarını yine işkencelere bizzat katılan ve bir çözüme aracı olarak kullanılan kadın polislerin çözeceğine inanıyor mu? Sistemin yarattığı ahlaki çöküntü ve yozlaşmanın olduğu noktalardan biri olan tecavüz, taciz ve işkence olaylarının kadın polislerin devreye sokularak çözüme ulaşacağına inanmak dübedüz ahmaklıktır. "It itli ısır-maz."

Tecavüz ve taciz olayını sadece sivil sapıklar değil, T.C.'nin kolluk güçleri de gerçekleştirmektedir. Bu da tecavüz olayının T.C. tarafından onaylandığı ve sistematik bir şekilde uyguladığının açık bir ifadesidir.

Aşağıdaki örnekler bunu kanıtıyor.

○ T.C.'nin kolluk güçleri İzmir'de Partizan Sesi okuru olan iki bayan göz altına aldıkları sırada polis otosunda bayanlardan birine cinsel taciz de bulunmuş, diğerine ise tecavüz edilmiştir.

○ Adana'da arkadaşıyla piknik yaparken polis tarafından gözaltına alınan 26 yaşındaki G., "Onlara hamile olduğumu söyledim. Beni karanlık odaya soktular ve soyunmamı söylediler. Karşı çıktım, 10 kadar polis elbisele-rimi çıkardı. Bütün vücudumu, başımı bile buzla kapladılar.Elime ve me-mre uçlarına elektrik kabloları bağladılar,karnımın üzerine oturdular ve bastırmaya başladılar. O ana kadar ağzımı açmıyordum,bağırılmaya başladım: 'Hepiniz çocuk katilisiniz'. Donmak üzereyken beni buzlardan çıkardılar ve bacaklarımı hareket ettirmek için tekmelemeye başladılar.Sonra da basınçlı su fışkırttılar." dedi.

○ Göz altına alınan Z.' de polis tarafından tecavüze uğradı. Z.'nin yaptığı açıklamada "üç gün süren sorgu ve dayaktan sonra beni bir odaya götürdüler. Belden aşağı giysilerimi çıkardılar. Tecavüz ettiler. Uç kişiydiler. Fiziksel olarak karşı koymıyordum .Yalnızca bağıryordum. Beni biraz daha dövdüler. Sonra da hücreme gönderdiler."

YENİ DÜNYA DÜZENİNİN ALTINDA YATAN GERÇEK

Bugün birçok ülkede fuğuş yasaklanmıştır. (ABD,Çin,Rusya,Pakistan

....). Bugün fuğuşu yasaklayan ülkelerin çoğu emperyalist ülkelerdir.Fakat bu ülkelerde devlet adından olmasa da medya ve görsel araçlarla fuğuşa özendirme ve teşvik etme politikasını gözetmektedir. Emperyalizmin bu politikası toplum içerisinde kendisini hızlı bir şe-

kilde hissettirmiştir.

Hangi ülkede olursa olsun fuğuş (gizli- açık) sürüp gitmiştir. Emperyalizmin karşı cins bakiş açısını ve özellikle de kadını meta olarak görme derecesini porno sanayine, sosyete haberlerine, hatta T.V.'ye ve reklamlara bakarak anlayabiliriz. İğrençliğin vardığı aşama gerçekten ileri boyuttadır. Karşı cinsi bir tatmin aracı olarak gören bir anlayışın kaçınılmaz olarak varacağı yer ahlaki çöküntü ve iğrençlikler,dünyasıdır.

Aşağıdaki örnekler bunu göstermektedir:

○ ABD'nin Oklahoma kentinde 3 yaşındaki bir kıza tecavüz etmekten yargılanan 30 yaşındaki sapık Charles Scott Robinson, 15 yıla mahkum olmuştur.

○ Hollanda'da son iki yıl içerisinde yaklaşık 250 kişinin papazların tecavüzüne uğradığı açıklandı.

Araştırma komisyonunun açıkladığı bilgiye göre; tecavüzlerin genelde kilisede yaşandığını saptamıştır. Bu tür tecavüzlerin gerçekte daha fazla olduğunu, bir çok kişinin korku veya utançtan bilgi vermediği belirtili.

○ Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Butros Gali, örgütün bütçesinden 210 bin 800 dolar (yaklaşık 8 milyar lira)'ı çapkın bir müdürünün, cinsel tacizde bulunduğu sekreteri Catherine Clawton'a ödemek zorunda kaldı.

DİN OLGUSUNDA KADININ YERİ

Her ülkenin kendi geleneksel kültürü ve ekonomik sisteminin sonucu olarak, kadının sosyal yaşamında farklı özellikler görülmektedir. Fakat tüm sınıflı toplumlarda kadının ortak özelliği ikinci cins baskısına maruz kalması, ikinci cins kişiliği taşımaya zorlanmasıdır. Geri kalmış bağımlı ülkelerdeki kadınların ortak özelliği ise; yaşadığı koşulların ortaçağ feodalizminin aşıl-mamışlığından gelen eğitimsiz, din bağına bağlılığına tuzağında olayları Tanrı buyruğuna (!) bağlayan kısıtlı düşünce yapısıdır. Egemen sınıflar toplumsal muhalefeti din ve dindeki kadın ifadelendirmesiyle de sindirmeye çalışmaktadır. Egemen sınıflar için dinin korunması kendi güç ve yetkilerinin korunması demektir.

Din adamlarının ve "kutsal" kitapların kadın için düşündükleri de ilginçtir.

Saint Jean Chrisostom "Bütün vahşi hayvanlar içinde kadından daha zararlısı yoktur. Kadın kadın olmanın utanmalıdır. Güzelliğinden utanmalıdır. Çünkü o güzelliği ile şeytanın güç değnedir." der.

Kuran-ı Kerimdeki "Cennet" tamamen erkeklerin elinde olup kadınlar sadece zevk aracı olarak bulunmaktadır. "Yüce Allah" Müslüman kadınların mutluluğu için özel olarak "huriler" yaratmış. İslam cennetindeki sevgili kulları,adeta bir zevk bahçesinde yaşar, sonsuz bir haz içinde günlerini gün ederler.

Sonuç olarak; Hiç kuşkusuz kadının kurtuluşu, sınıfların ortadan kalktığı, sömürünün olmadığı bir toplum düzeninde mümkün olacaktır. Yani Engelsin'in dediği gibi; "Kadınların müşterekliği sadece burjuva toplumuna ait olan ve bugün fuğuşla gerçekleştirilen bir olgudur. Fakat fuğuş özel mülkiyete dayanır ve onunla birlikte kaybolur. Böylece komünist rejim, kadınların müşterek kullanılmasını getirmek şöyle dursun aksine onu ortadan kaldırır."

Bizler sadece toplumsal olan bu sorunun düzenini değiştirmesiyle yok edilebileceğini savunmakla kalmayıp, onu kökten yok edebilmek, Altınçağa ulaşabilmek için isyan ateşini harlandır-malı ve mücadeleye bayrağını daha da yükseklerle çıkartmalıyız.

MEKSİKA

Peso, kafa üstü çakıldı

Dış Haberler Servis-Meksika'nın yeni başkanı, Ernesto Zedillo Ponce de Leon, geçtiğimiz ay bürosuna yeni girmişti ki, bir tebrik zarfı gördü. Gönderen, EZLN lideri Kumandan Marcos'tu. Tebrik, kesinlikle kibar değildi ama, önemli bir noktaya işaret ediyordu. "Karabasana hoşgeldiniz" diyordu Marcos.

Zedillo, kısa süre sonra, karabasanın ne olduğunu gördü. Tabii milyonlarca Meksika vatandaşı da... Meksika pesosu, adeta pike yaparak çakılmıştı.

Oysa, Zedillo'nun Maliye Bakanı, devalüasyon yapılmadan henüz 10 gün önce "Devalüasyon yapılmayacaktır" şeklinde açıklama yapmıştı. Ancak, peso bir anda yüzde 40 değer kaybetti. Krizin başlamasıyla beraber, 9 gün içerisinde 8 milyar dolarlık bir sermaye, Meksika'dan kaçtı. Bu rakam, Meksika'daki yabancı yatırımların toplamının yüzde 12'siydi.

Meksika, 1980 başlarında da ağır bir krize girmişti. Çünkü, ülke ekonomisinin belli akaryakıt ihraç etmeye bağlanmıştı. Uluslararası pazarda akaryakıt fiyatları düşünce, Meksika ekonomisi iflas bayrağını çekti. Hemen karalamalar başladı. Emperyalist işadamları, bu çöküşün sebebi, kendi sistemleri değilmiş gibi konuşuyorlardı. Meksika, yabancı borç ödemelerini yıllık hükümet bütçesine dahil ederek, yüzde 157'lik enflasyon oranını yüzde 10'a düşürdü. Tabii bu, kalem darbeleriyle ekonomiyi "düzeltmek" anlamına geliyordu. Enflasyon, matematiksel olarak düşmüştü ama halk inim inim inliyordu. Çünkü Salinas, gizleme gereği duymadan dış borçları bütçeye yansıtıyordu. Böylece, ortam "uygun" hale getirilmiş oldu. Geçtiğimiz yıl, yabancı yatırımların, özel-

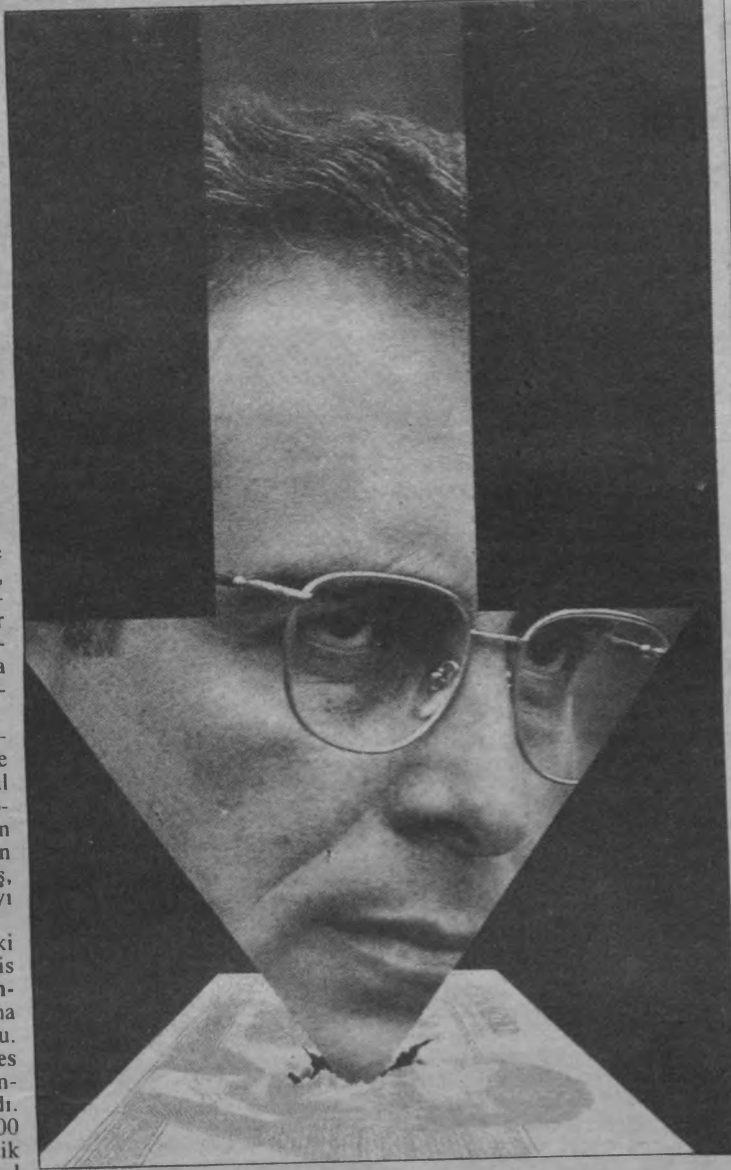
likle de ABD yatırımlarının Meksika'ya girmesi için borç indirim anlaşmaları imzalandı. Ve Meksika'yı ABD'nin kucağına daha bir itecek olan NAFTA, 1 Ocak'ta yürürlüğe girerken, ülkenin güneyindeki Chiapas kırları bir isyana tanıklık oldu.

Zedillo, devalüasyonu Chiapas'taki isyancılar yüzünden yaptığını sürekli tekrarlıyor. Ona göre, asiler, ayaklanmanın birinci yıldönümünde saldırarak ekonomiyi altüst etmişlerdi. 19 Aralık'ta, Zedillo, Maliye Bakanı Jaime Serra Puche'den, "Chiapas'ta yaşanan sıkıntılardan dolayı ülkeden sadece günde 1 milyar dolarlık para kaçaşının olduğu" raporunu alıyordu. Meksika egemen sınıfları için, pesonun aşırı değer kaybı, Chiapas köylüsünden daha önemliydi.

Peso, 24 saat içerisinde yüzde 12'lik değer kaybına uğrayınca, bombardıman emri verildi ve Chiapas yine bombalandı. Serra da bir TV şovuna çıkıp, rahatlamış bir biçimde, pesonun dolar karşısında değer kazanmaya başladığını açıklayabildi.

Oysa, enflasyonun nedeni yok-sullar değil, bizzat emperyalizme bağlı, yarı sömürge, yarı feodal Meksika Cumhuriyeti'ydü. Bu ekonomi NAFTA ile birlikte, Latin Amerika'da kayda değer bir isyan potansiyeli açığa çıkarmış, Chiapas kırlarından Meksika'yı sarsmıştı.

Son haberlere göre, Chiapas'taki Chicomuselo kasabasında, polis şefi Herman Sepulveda Fernandez, ayaklarından asılmış ve sırtına üç kurşun sıkılmış olarak bulundu. Fernandez'in yardımcısı Moises Ramirez Ramos ise, palalı campesinolar tarafından doğrandı. Olay şöyle gelişti: Yaklaşık 300 köylü ile muhalefet Demokratik Devrim Partisi (PDD) kurumsal Devrimci Parti'nin (PRI) elinde olan belediyeye yürüyerek binayı ele geçirmek istedi. Polis ateş açıp üç isyancıyı öldürdü. Fernandez, Ramos ve bir polis daha isyancılar tarafından cezalandırıldı.

Meksika başkanı Zedillo ve Meksika para birimi Peso. Meksika'nın yeni başkanı, Ernesto Zedillo Ponce de Leon, geçtiğimiz ay bürosuna yeni girmişti ki, bir tebrik zarfı gördü. Gönderen, EZLN lideri Kumandan Marcos'tu. Tebrik, kesinlikle kibar değildi ama, önemli bir noktaya işaret ediyordu. "Karabasana hoşgeldiniz" diyordu Marcos.

Atina halkının direnişinin 50. yıldönümü

Atina/Özgür Gelecek- Bu yazı YKP(ML) önderliğinde ve diğer dört Yunan radikal sol örgütün yaptıkları bir tartışma ve anma toplantısından alınmıştır. Aralık ayı direnişinin 44. yıldönümü nedeniyle ANMA VE PERSPEKTİF ÖRGÜTLEME KOMİTESİ, içinde yer alan örgütler: YKP(ML), MLYKP, YDKP, YSKP, İlerici Sol.

Atina halkının İngiliz emperyalist güçlerine ve Alman işgalinin işbirlikçilerine karşı Aralık 44'te gösterdiği kahraman direniş ve mücadelesinin üzerinden 50 yıl geçti. İkinci Dünya Savaşı döneminde Avrupa'da gelişen en güçlü ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi olarak, o dönemde, ilk ve belirleyici yenilgiye uğradı.

Böylesi bir hareket başından beri Yunanlı komünistlerin kararlılık ve özverisine dayanarak, ta savaş öncesinden başlamak üzere sistematik bir çaba ve halk kitleleriyle iç içe olmasıyla birlikte gelişerek güçlendi. Halk kitlelerinin en geniş ve zengin mücadele metodlarını geliştirerek kırdı gerilla hareketinin yükselmesiyle, şehirlerde sabotaj, gösteri biçiminde gelişerek güçlendi. Bu mücadeleyle geniş toplumsal bir birlik oluşturuldu. İşçi, gençlik, köylü ve memur örnek bir halk dayanışmasıyla özyönetim

ve hukuk yapısını oluşturdu.

Gerilla mücadelesi sadece askeri açıdan Yunanistan'ı kurtarmadı; aynı zamanda sosyal açıdan da (gençliğin hakları, kadınlar oya hakkı, halk kültürü, eğitim atılımı) demokrasiyi güçlendirdi.

Bütün bu nedenlerden dolayı, Aralık uzlaşması, Yunan oligarşisi ve emperyalistler tarafından hazırlandı ve tezgahlandı. Böylesi toplumsal ve siyasal güce sahip bir hareket, burjuva iktidarı karşısında yenilgiye uğradı.

Bu nedenler Aralık çatışmasını kaçınılmaz kıldı. Burjuva sınıfı kanlı bir provokasyonu örgütleyerek 3 Aralık günü yüzbinlerce halkın katıldığı yürüyüşü kana buladı.

Hakim sınıflar durumlarının ne kadar kritik olduğunun farkına varmış olmasına karşılık, hiç bir şekilde uzlaşmaya yanaşmadı. İki taraftan birinin üstün gelmesi sadece silahlı mümkündü. Fakat bu durum FAM (Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve KKE (Yunan Komünist Partisi)'nin önderliği için geçerli değildi.

Aralık ve öncesinde hareketin bütün çelişkileri kendini gösterirken, ulusal birlik anlayışına kendini hapsederek, ulusal mücadeleyi sınıfsal özelliklerle tanımlayan, sosyal çatışmanın kaçınılmazlığı giderek yükselmisti. Emperyalistlerin niyetleri, açık-

olmanın da ötesinde olmasına rağmen YKP onlarla yaptığı anlaşmalara uyup, çatışmanın durgunlaştığı aşamada bütün gücünü uzlaşmaya verdi. ELAS (Yunan Halk Kurtuluş Ordusu) bütün bölgeleri eline geçirmesine rağmen sadece Atina merkezinde bir ufak burjuva iktidar varlığından başka birşey kalmamıştı. Fakat YKP VARKİZA anlaşmasıyla ihanete uğratır.

Bütün bunlara rağmen özverili Atina halkının büyük kahramanlığı, ELAS ve EAM'nin kitleleri bu harekete güçveren toplumsal güçlerini kaçırmaz olarak ilk defa ve belirleyici bir biçimde Yunanistan'da iktidar mücadelesi gündeme getirdiler.

Aralık hareketi Yunanistan tarihinde ihanet olarak anılır. Bu nedenle galipler, iç savaş sonrasında devleti ve Yunan oligarşisi öylesi dehşetli suçlamalarda bulundular ki, bu da o zamanki halk hareketi karşısında hissettikleri dehşet ve korkudandı. Bundan dolayı Aralık-44 ilgili her zaman devlet, devletin karanlık güçleri en "çilgin milliyetçi" bayramlar yapar.

Biz inanıyoruz ki Atina halkının emperyalistlerin Yunan gericiğinin ve Alman işgalcilerinin işbirlikçilerine karşı gösterdiği bu kahraman direniş gereken onur verilecektir.

Çünkü her halk, her hareket kendi tarihini algıladı ve yazdığı biçimde değerlendirir.

Çünkü o çatışmada bir tarafta yüzbinlerce halk, diğer tarafta ise Alman giysili emperyalistler bulunmaktadırlar.

Çünkü bugün halen Yunanistan'da hakim olan rejimin temelleri, o zamanın galipleri tarafından atıldı. Sömürü düzeni emperyalistlerin planları ve tasarılarına tabidir.

Çünkü bugün birlik, "küskünlüğe son vermek" adı altında bu mücadelenin unutulup çarpıtılma çabası söz konusudur; sosyal çatışmaların, uzlaşmazlıklarının bugün her zamankinden daha geçerli olması da anlamlıdır.

Çünkü "yeni dünya düzeni" karşısında emekçilerin her zamankinden daha vahşi sömürüsü, barbar devlet terörü, ırkçılık ve faşizm ortamında Aralık ülküsü, sömürsüz, zulümsüz yerli ve yabancı kapitalistleri defedip canlı bir Yunanistan yaratmak demektir.

İnancımız komünist perspektifte ve toplumsal kurtuluşta direten herkeşin o tecrübelerden dersler çıkarılmasıdır. Halkın sahnesine çıktığında zaten ve yenilgilerden, kazanım ve hatalardan gerekli dersleri çıkarıp bir sonraki güneş akına hazır olmalı.

ABD Kıbrıs'a yükleniyor

Dış Haberler Servisi- ABD Başkanı Bill Clinton'ın, Kıbrıs'taki son durum hakkında yeni bir rapor istemesi üzerine, Avrupa ve Kanada işlerinden sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Holbrooke, Kıbrıs'a gelerek görüşmeler yaptı. Holbrooke Rum Yönetimi Başkanı Glafkos Klerides, KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş, Kıbrıs'taki Türk ve Rum siyasi parti liderleri ve işadamlarıyla ayrı ayrı görüştü. Holbrooke'a, Clinton'ın Kıbrıs Özel Temsilcisi Jim Williams, Dışişleri Bakanlığı Güney Avrupa Masası Müdürü Marshall Adair ve Özel Yardımcısı Rosemarie Pauli Gikas eşlik etti. Holbrooke, Kıbrıs sorununu çözüme zamanının geldiğini ve "çok değerli" bilgiler edindiğini açıkladı ve 24 Ocak'ta kalabalık bir heyetle Kıbrıs'a tekrar geleceğini ifade etti. Bu tarihte gelecek olan heyetin içinde Clinton'ın Kıbrıs Özel Temsilcisi Richard Beattie'nin de olacağı resmen açıklandı.

Fransa Bağdat'ta büro açıyor

Dış Haberler Servisi- Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppe, Irak'ın başkenti Bağdat'ta bir büro açacaklarını açıkladı. 6 Ocak günü Irak Başbakan Yardımcısı Tarık Aziz ile Paris'te görüştüktan sonra bir açıklama yapan Juppe, kurulacak büronun Romanya'nın Bağdat Büyükelçiliği içinde çalışacağını bildirdi. Bu karara en sert tepki İngiltere'den geldi. İngiltere Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, Fransa'nın bu kararı Avrupa Birliği'ndeki diğer ortaklarına danışmadan aldığını vurguladı. Sözcü, "Ekim ayında Kuveyt sınırına Irak askeri yığınağından kaynaklanan kriz de dikkate alınrsa, Bağdat Hükümeti üzerindeki baskıların hafifletilmesi için zamanın erken olduğu görülecektir" ifadesini kullandı. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Christine Shelly ise, Fransa'nın kararının yararlı ve yapıcı olmayacağını belirterek "Irak'a karşı jest yapılmasının henüz zamanı gelmemiştir" dedi.

Moskova-Tahran Anlaşması

Dış Haberler Servisi- Rusya ile İran, İran'da bir nükleer reaktör yapımı için anlaşmaya vardılar. Anlaşma, 8 Ocak günü Rusya Atom Enerjisi Bakanı Viktor Mihaïlov ile İran Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Rıza Amrollahi tarafından imzalandı. Anlaşmaya göre, Basra Körfezi'ndeki Buşehr kentinde yapılacak nükleer tesis için gerekli olan zenginleştirilmiş uranyum Rusya tarafından sağlanacak. Amrollahi konu hakkında İran radyosuna yaptığı açıklamada "Rusya, İran'a nükleer tesisin ilk bölümünü, İranlı bilimadamlarının da katılımı ile dört yıl içerisinde bitirme ve gerekli yakıtı sağlama taahhüdünde bulunmuştur" dedi. Bu anlaşmayla, İran-İsrail nükleer gerginliği tırmadı. Tahran tarafından, anlaşmanın yapıldığı gün yapılan açıklamada, Ortadoğu ülkeleri İsrail nükleer tehdidine karşı uyarıldı. Öte yandan, aynı günlerde ABD Savunma Bakanı William Perry ile Tel Aviv'deki Savunma Bakanlığı binasında görüşen İsrail Başbakanı İzak Rabin "İran'ın nükleer silah üretme arzusu ve uluslararası terörizmi desteklemesi, dünya için çifte tehlike oluşturuyor" dedi.

ABD-Çin rekabeti

Dış Haberler Servisi- ABD yetkilileri, Çin'in patent ve yayın haklarına saygı göstermediğini, bu nedenle Çin'e ticari ambargonun düşünülebileceğini açıkladılar. ABD Ticaret Bakanlığı yetkilileri, Çin'in patent ve yayın hakkı ücretlerini ödemeyerek korsan üretim yaptığını, bu nedenle ABD'li üreticilerin yılda 800 milyon dolar zarar ettiğini duyurdular. Yetkililer, Çin'den ithal edilen mallara yüzde 100'e yakın gümrük vergileri uygulayacakları tehdidini de savurdular. Bunun üzerine, Çinli yetkililer, ABD ile otomotiv sanayii alanında girdikleri ortak yatırımları durdurma kararı alabileceklerini, ayrıca ABD mallarına gümrük duvarı örebileceklerini duyurdular.

AB büyüdü

Dış Haberler Servisi- Avrupa Birliği'ne (AB) üye ülkelerin sayısı, Avusturya, Finlandiya ve İsveç'in katılımıyla 15'e çıktı. Birlikte Danimarka, Hollanda, İrlanda, İngiltere, Fransa, İspanya, Portekiz, Almanya, Belçika, Lüksemburg, İtalya ve Yunanistan bulunuyordu. Son üç üyenin 1 Ocak 1995 tarihinden itibaren üyelikleri resmileşince, Avrupa Parlamentosu'nun üye sayısı 567'den 626'ya çıktı. Birliğin kapsadığı ülkelerdeki insan sayısı ise 370 milyon. AB büyüdükçe, kapitalistler arasındaki rekabet de artıyor. Almanya, AB'nin doğuya doğru gelişmesini istiyor. Fakat birliğin güneyli ülkeleri, Fransa, Yunanistan, İtalya, Portekiz ve Yunanistan, AB doğuya açılırsa, fonların ve yatırımların güneyden doğuya kayacağından endişeleniyorlar.

Sunalp-Londra bağlantısı

Dış Haberler Servisi- 1964 yılına ait İngiliz Dışişleri Bakanlığı belgelerinde, T.C'nin Kıbrıs'a hareket planının General Turgut Sunalp'tan alındığı ifade edildi. O dönemde Ankara'daki İngiliz Büyükelçisi Denis Allen, 17 Mart 1964 tarihinde Londra'ya "acelegizli" telgrafi çekerek, T.C'nin Kıbrıs'a hareket planını bildirdi. Allen, bilgileri General Turgut Sunalp'a dayandırdı. Emekli General Turgut Sunalp ise, konu hakkında yaptığı açıklamada, "Büyükelçi yanlışmış, doğru dürüst bilgi alamadığı belli. Onlar kendileri yürütmüşlerdir nokta-i nazarları. Belki sadece 'evet, öyle birşeyler var' demişizdir" dedi.

İsrail terör estiriyor

Dış Haberler Servisi- Batı Şeria'nın "güvenliği"nden sorumlu İsraili General Ilan Biran, İsrail askerlerinin son bir ay içinde 1000'den fazla Filistinli tutukladığını açıkladı. Biran, "Tutukluların terör faaliyetlerine katıldığından kuşulanıyoruz" dedi. Öte yandan İsraili polis şefi Moşe Şahal, Gazze'de oluşturulan Filistin Özerk Yönetimi'nin polis örgütünde pek çok HAMAS ve İslami Cihad militanının bulunduğu iddia etti. Şahal, "FKO bu unsurları temizlemelidir" dedi. İsrail'in işgali altındaki Batı Şeria'da, Ramallah kenti yakınlarındaki bir köyü basın İsrail askerleri 4 Filistinli köylüyü katettiler.

RUSYA

"Bak onlar bize neler yaptılar"

Dış Haberler Servisi- Aşağıdaki haberi, ABD'de yayımlanan TIME dergisinden Türkçe'ye çevirdik.

Harp olmuş Grozny kentindeki parlamento binasının 300 metre ilerisinde, 5 Rus tankı, hurdası çıkmış bir şekilde alev yanıyordu. Yanarak kapkara olmuş bir Rus askerinin cesedi, bir mumıyı andırıyordu. Asker, tankın çıkış kapağına asılı kalakalmış. Çeçen milisler, Rusların hiç ummadığı yerlerde gizlenmiş ve vurmuşlar. "Düşen yoldaşlarımızın cesetlerini topluyoruz" diyor İlyas Salatayev. "Fakat bütün Rus cesetlerini toplayamıyoruz". Etrafta birçok ceset var. 8 ceset, başkanlık sarayının önünde yere uzanmış. Ve caddelerin kenarları, haki üniformalı Rus cesetleriyle dolu. "Cesetlerini toplamaları için onlara savaşı durdurma önerisi götürdük" diyor Salatayev. "Fakat sözlerinde durmadılar"

Bu Çeçen savaşçılar, gönüllülerden oluşuyor. 20 ile 50 arası insandan oluşan çeteleri olduğu söyleniyor. Kendi komutanlarını seçiyorlar ama, hepsi başkan Jokhar Dudayev'e bağlı. Salatayev, Grozny'nin güneyindeki tepelerdeki bir köyde traktör sürücülüğü yapan 33 yaşında bir köylü. Rus ordusunun başkente doğru ilerlediği haberini duyunca, üç çocuğunu ve karısını öperek vedalaşmış ve şehri savunmak için hareket etmiş. 36 yaşındaki Khmzat Sochoyev, diğer bir küçük köyden gelmiş. Çetenin üçüncü bir üyesi, 25'lik İbrahim Zakhayev. Zakhayev, iri yarı köylüler arasında kalın gözlükleri ve bilgili havasıyla dikkat çekiyor. Çeçen Devlet Üniversitesi'nin bu öğrencisi, şimdi kamuflaj elbiseleri giymiş ve kalaşnikof tüfeğini değerli bir hazine gibi kucağında tutuyor. Time muhabiri, Zakhayev'e, "Bu savaşçıların arasında ne öğrenebilirsin ki?" diyor. "Göremedin mi? diye yanıtlıyor Zakhayev, siyah gözlerinde hayretle. "Şöyle bir çevrene bak da, onların bize ne yaptığını gör."

Geniş, merkezi caddeye tahrip edilmiş camların parçacıkları yayılmış. Top atışlarıyla ve yangın bombalarıyla, bölgedeki her yer yakılmış, yıkılmış. Burada elektrik, su, ısınmak için herhangi birşey, ulaşım aracı, sağlık hizmeti, polis, itfaiye aracı yok! Grozny, adeta ölü bir şehir. Bombardımandan geriye kalan yangın ateşleri, ortalağa cehennemcil bir hava yayıyor.

Fakat, hiçkimse bunları önemsemiyor. İnsanlar, bulabildikleri herhangi bir sipere yatıp savaşmakla meşgul. Su gerektiği zaman, şehir sakinleri ateş seslerinin azalmasını bekliyorlar. Sonra, şehri boydan boya geçen Sunzha Irmağı'na doğru bir koşu başlıyor. Buzlar kırılıyor, açılan delikten kovalar sarkıtılarak su alınıyor.

Bütün olumsuzluklara rağmen işgalci Rus ordusu ile savaşan, Dolinskaya köyünden Çeçen gerillalar.

Rus ordusu Çeçen halkını soğuk kış ortasında aç, yakacaksız, susuz, ilaçsız bıraktı ve soykırımı girişti.

Zakhayev "Son insanımıza kadar savaşacağımızı söylediğimizde, boş konuşmuyorduk" diyor.

Anvar söze giriyor. Elinde, keskin nişancılar tarafından kullanılan yeni bir tüfeği sımsıkı tutuyor. Ailesi 1902 yılında Ürdün'e göç etmiş. Fakat o, Çeçenya'nın anavatanı olduğunu hiç unutmamış. 8 ay önce, Grozny'ye kârlı turistik bir iş yapmak için gelmiş. "Belki de, Rusya başkanının ısrarla vurguladığı ücretli yabancı askerlerden biri de benimdir" diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Savaşçılar, işadami Serbi Aliyev'in komutası altında. Aliyev Ukrayna'daki evinden ayrılmış ve 50 kişilik birliği teçhizatlandırmaya uğraşiyor. Birlik, oldukça iyi silahlandırılmış. Dad Tsuroyev, sessizce kısa namlu-

lu, küçük makineli tabancasını gösteriyor. Gururla, "Bu, bizim bir yıl önce doğan çocuklarımızdan" diyor. "Bu silahın ismi Borz(Kurt). 25 kez, tutukluk yapmadan ateş edebilir."

"Elbombası fırlatıcısı imal eden çok zeki insanlara sahibiz" diye ekliyor Aliyev. "Dudayev yeterli materyal biriktirdi çünkü, uzun süredir bu Rus müdahalesini bekliyordu. Ve biz Yeltsin'in canilerini silahsızlandırarak çok silaha sahip olduk". Bu sözler, Moskova'nın "Hükümet birlikleri oraya cinayet sebeplerini silahsızlandırmak için gitti" propagandasıyla alay etmek için söyleniyor.

"Yeltsin'in bir haydut olduğuna inanıyoruz" diyor Aliyev. "Mona Lisa Restaurant'ın mutfağını adımlarken. Bu lokanta eskiden, Ürdün, Irak gibi ülkelere göçüp zengin olan ve sonra memleket yemeklerini yemeye gelen Çeçenlerin uğrak yeriydi. "Fakat bizim Rus halkıyla bir alıp veremediğimiz yok. Biz onlarla barış içinde yaşamak istiyoruz." Çeçen savaşçılara yemek pişiren Rus genç kıza gülümseyerek soruyor komutan: "Nikolai nasıl? gazetecilerle konuşmak için gelebilir mi?"

19 yaşlarında, sıska bir genç mutfaka giriyor. Kirli bir Rus karacı üniforması giymiş. Kafası bandajlanmış ve bombalamadan dolayı sarsıntı geçirmiş. Adı, Nikolai Sergeyev. Bir yıl önce, Volgograd bölgesindeki bir köyden Rus ordusunda silahlı altına alınmış. "1 Ocak'tan beri tutsağımız" diyor Aliyev. "Gerçekte, ben onu kalabalık bir topluluk

tarafından linç edilmekten kurtardım. Biz bu çocuklarla savaşmıyoruz. Biz sadece özel ordunun askerlerini öldürüyoruz, çünkü onlar katildir. Onları gördüğümüz yerde vururuz. Fakat Nikolai farklı. Güvenliği sağlanınca, onu buradan çıkarıp göndereceğiz."

Bitkin ve genç asker, Mona Lisa'da nasıl yara aldığını anlatıyor. "Maikop'ta (Adeya özerk cumhuriyetinin başkenti) hizmettim" diyor. "09332 numaralı askeri birliğe, ki bu birlik motorize avcı birliğidir, seçkin bir erdim. Yakıcı tank topçusuydum. Bizim birliği açık arazide kamp yapmaya gönderdiler. Sonradan öğrendik ki, burası Pervomayskaya'yım (Grozny'nin dış mahallelerinden biri). Tankımızın içinde uyuyorduk. Komutanımız Grozny'de savaşmayacağımızı söylüyordu. Sonra, 31 Aralık'ta, hareket emri verildi. Nereye gittığımızı bilmiyorduk, fakat ertesi sabah kendimizi Grozny'nin tren istasyonunda bulduk."

Sergey neler olduğunu anlatırken sarsılıyor. "Yeryerinden oynadı sanki. 260 kişiydik. Komutanımız derhal öldü. Birçok yöneticimizi kaybettik. Neler olduğunu anlayamıyorduk. Zirhlili aracımız yanıyordu. Bazı yaralıları toplamaya ve dışarıya çıkarmaya çalıştık. Fakat tank imha oldu ve onları götürdü. Ben kurtuldum ve bir ekmeği dükkânının bodrumuna gizlenmeye çalıştım. Fakat duvar çöktü. Çöküntüyü kendi kendime kazarak çıktım". Sergeyev'in elleri fena halde çürük içinde ve ailesine mektup yazamıyor. "Bu boğazlaşma sırasında kaç Rus askeri öldü, bilemiyorum" diyor. "bilmediğim tek şey, çok insan kaybettik." Daha sonra, Çeçenler, Sergeyev'in 30 arkadaşının hala iki apartmanda tutulduğunu açıklıyorlar.

Mona Lisa'dan bir kilometre ötede, 64 yaşındaki, Çeçenya'da uzun süre yaşamış Rus kadını Raisa Serzhankova göz yaşlarını tutamıyor. Rus bombaları, Serzhankova'nın komşusunun evini vurmuş ve bu olay, yaşlı kadını üzümüştü. "Ben bu sokakta yaşıyorum" diyor. "Geçen akşam, bombalar düşerken, ben Yeltsin'e mektup yazıyordum. Okumaya çağını bildiğim halde yazıyordum. Ona, yiyecek birşeyimizin olmadığını, evlerimizin soğuk olduğunu, evin zemininde oluşan buzu eriterek su içtiğimizi anlatmak istiyordum. Ona, bu orduyu buraya göndermekle iş yapmadığını, bu ordunun biz Rusları öldürdüğünü anlatmak istiyordum." Rus bombaları düşmeye başlayınca, başka bir yaşlı kadın Serzhankova'nın yanına geliyor. "Gidelim Raisa. Haydi, sığınmağa gidelim" diyor.

Yeltsin'in birçok askeri, Serzhankova gibi kızgın. Grozny'nin 30 metre batısında, askeri noktadaki Rus subayı Valeri "Bizim birlikten dört kişi buraya gelmeyi reddetti" diyor. "Bazılarımız savaş emri verilirse, silahlarımızı bırakmaya karar vermiştik. Ne yaparlarsa yapsınlar demistik" Valeri, tankın üzerinden, kendini sıcak tutmak için çay içen askerlerine bakıyor ve bir pusu kurşununun vızıldamasından çekinmiyor. "Ben Afganistan'da savaşırken" diyor. "Ülkemi koruduğuma inanıyordum. Şimdi neye inanayım? Moskova'daki piçler ne düşünüyor?"